ULTRA SF

Pierre Barbet

NIMFA SPAȚIULUI

Din exces de prudență, astronautul conectă armele de pe navă la un tablou de comandă situat în cort. Liossa plănuise cu grijă tratamentul. Cei patru „cobai" făcuseră injecții care le întârziau reacțiile, antihistaminice, vaccinuri polivalente, antitoxine, serumuri antivenin.

© 1975, Editions Fleuve Noir, Paris
© ANTET XX PRESS pentru prezenta versiune în limba română

Titlul original: *La nymphe de l'espace*

Redactor: Diana Grad
Tehnoredactare: Diana Grad
Coperta: Ion Năstase

ISBN: 973-8203-38-4

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeștii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin, nr. 677

Introducere

Astronava de cursă lungă plină de emigranți părăsi atmosfera Mirei Ceti 3. Amortizoarele plasticate care protejau pasagerii începeau deja să se dezumfle.

Mama Liossei, cu ochii plini de lacrimi, își strânse puternic în brațe unicul copil.

Pentru acești fericiți mirani, aleși să colonizeze o planetă virgină îndepărtată, începea o nouă viață. Ieșeau din colcăiala abjectă a unei planete suprapopulate, unde nu puteau supraviețui decât prin muncă grea și încrâncenată. Zburau acum spre un paradis minunat, care le oferea un aer curat, plin de mirosuri vegetale, preerii imense, străbătute de pârâiașe sinuoase, sclipind în bătaia unui soare blând.

Liossa nu înțelegea prea bine ce se întâmplă, dar această aventură neașteptată o încânta. Cine îi alesese? De ce? Nu știa ce înseamnă „linie genetică", „coeficient de inteligență", „capacitate excepțională de adaptare"; la șapte ani, cui îi pasă de vorbăria celor mari?

În orice caz, Liossa își amintea foarte bine ziua în care tatăl ei o luase în brațe și apoi o sărutase pe mama ei, murmurând:

– Nu-mi vine să cred, dragele mele! Am fost aleși!...

Într-o dimineață, foarte devreme, încă somnoroasă, Liossa părăsise dormitorul sufocant unde se înghesuiau două sute de mirani, dormind unii peste alții în alveole suprapuse. Țopăind în urma părinților ei, ajunsese în fața unui elicopter enorm, care îi dusese la astroport. Abia acolo se trezise de-a binelea, uimită de turnurile înalte ce străpungeau norii, puțin speriată de urletul nenumăratelor nave strălucitoare care roiau pe cer, deasupra lor.

O mulțime imensă, înghesuită de-a lungul tubulaturilor de îmbarcare își aștepta rândul. După un control de identitate enervant, la capătul unei cozi nesfârșite, familia pătrunsese în cele din urmă în astronava care avea să-i ducă în Țara Făgăduinței.

La intrare așteptau șase stewardese și cea mai frumoasă dintre ele, blonda, îi zâmbise și o condusese până în spate, unde Liossa se așezase cuminte între părinții ei.

Liossa își strecurase mânuța în cea a tatălui său, Iulur, un uriaș cu ochii foarte albaștri, iar mama ei, Elva, o mângâiase ușor pe păr.

Fetița era foarte mândră de părinții ei, doi agronomi renumiți. Șefi de promoție amândoi, ei urmau să joace un rol esențial pe noua planetă, pentru a determina asolamentele, speciile care se vor aclimatiza cel mai bine.

În cală erau materialele necesare pentru înființarea coloniei. Mai erau și provizii: pentru cinci ani, dacă totul mergea bine sau pentru un singur an dacă nu.

În orice caz, coloniștii nu se puteau baza pe ajutorul Federației: astronavele acesteia erau prea ocupate pentru a-și face griji în privința lor.

Pentru Liossa, toate acestea păreau un joc.

Fiind singurul copil de la bord, avea dreptul să se plimbe prin carlingă, urmărind-o pas cu pas pe prietena ei, drăgălașa stewardesă cu părul de culoarea grâului copt. Într-o zi va fi și ea așa și va călători din planetă în planetă, dirijând robotul care le aducea pasagerilor mâncăruri suculente. Liossa nu mai văzuse niciodată o asemenea abundență culinară; de multe ori, mânca doar o strachină amărâtă de alge înainte de culcare.

În astronavă, pasagerii discutau în continuu despre meritele noii lor patrii, apoi cântau cu toții melodii interminabile. Auzindu-i, ai fi zis că nu mai exista vreo planetă atât de minunată și Liossei i-ar fi plăcut să creadă același lucru, dacă n-ar fi surprins discuțiile mult mai puțin optimiste ale părinților ei. La drept vorbind, ea nu înțelegea mai nimic din diagramele minuscule proiectate pe ecran și nici n-o interesa prea tare ce se-ntâmpla.

Stewardesa drăgălașă îi dăduse protejatei sale o păpușă minunată, care vorbea, mergea, plângea, râdea și putea chiar să bea din biberon. Fetița îi construise o cămăruță sub scaunul ei, în capătul navei imense, și o împodobea cu fel de fel de cutii, bucăți de hârtie și capace de plastic.

Cât va dura călătoria? Liossa nu știa; se mulțumea să mănânce, să se joace, să doarmă și era foarte fericită. Câteodată, comandantul navei dădea indicații pe care toți pasagerii le ascultau vrăjiți. La bord, totul era în regulă și nava înainta fără opreliști spre destinație.

Liossa era ocupată cu confecționarea unui pardesiu elegant pentru păpușă, decupat dintr-un șervețel, când simți o vagă neliniște. Apoi o cuprinse un frig îngrozitor și începu să se sufoce.

Un trosnet înfiorător o asurzi. Abia avu timp să se ridice și să fugă spre mama ei, când un panou de metal se prăbuși la doar două scaune în fața părinților ei, decupând carlinga în două.

Fetița se aruncă în brațele mamei sale, care era atât de palidă, încât Liossa nu îndrăzni nici măcar să plângă. Și tatăl era alb la față. Își strângea atât de tare soția și copilul, încât Liossa urlă de durere și de uimire.

În spatele lor, stewardesa vorbea la telefon, apoi se îndreptă spre ei, asaltată din toate părțile de întrebările îngrozite ale pasagerilor.

Atunci, drăgălașa blondă pronunță niște cuvinte bizare:

– ...meteorit de antimaterie... membrane etanșe... avarii grave... și îi asigură, pe un ton calm: comandantul face tot ce-i stă în puteri pentru a ajunge pe Iudes, o planetă destul de apropiată.

Apoi, totul se transformă într-un coșmar.

Fiecare dintre cei șaisprezece pasageri izolați la pupa își umflă salteaua amortizoare, apoi stewardesa începu să discute aprins cu mama Liossei pentru a o convinge să o mute mai în spate.

În cele din urmă, Elva se lăsă convinsă. Îi explică Liossei că s-ar putea ca la aterizare să aibă un șoc și că doamna cea drăguță o va duce într-un loc mai sigur.

Liossa nu voia deloc să-și părăsească părinții, dar tatăl ei o luă pe sus, cu forța, și o lăsă pe mâna stewardesei care o duse în brațe spre toaletă.

Acolo, drăgălașa blondă îi dădu două pastile amare, o așeză în cadă, aruncă doi saci lângă ea, apoi o înveli cu multe perne gonflabile, sufocând-o aproape și adăugă încă șase saci amortizori înainte de a ieși din cameră.

Apoi închise ușa cu grijă și Liossa se gândi că adulții erau tare ciudați, apoi îi veni poftă de bomboane, dar îi era mult prea somn...

Căzu într-un somn adânc.

Capitolul I

Sete... Îi era atât de sete...

Liossa își umezi ușor buzele uscate; simțea că îi curge apă pe față, apă rece și proaspătă. Ca un bebeluș, micuța mirană începu să lipăie lichidul delicios.

Acum simțea picăturile reci curgând peste tot. Ciudat... de ce ploua în astronavă?

Liossa deschise ochii.

Lumina verde o orbi, apoi distinse frunze, crengi și, deodată, percepu murmurul ploii printre ramuri.

Nu putea să se miște; era captivă într-un cocon de spumă densă, solidificată.

Ce se-ntâmplase? Unde era?

Brusc își aduse aminte.

Panoul de metal care rupsese carlinga, stewardesa care o dusese în spatele navei...

Dar unde era uriașa navă care-i ducea în spațiu?

Dispăruse! La fel ca părinții ei și tot echipajul...

Singură! Era singură, ca eroina cărții pe care o citea mai devreme, la bordul astronavei.

Astronava se prăbușise pe o planetă necunoscută.

Probabil că toți pasagerii erau morți! Toți, în afară de Liossa... Sărmana Liossa...

Nu se poate! Mami și tati n-ar fi lăsat-o singură. Trebuia neapărat să găsească resturile carlingii, unde o așteptau mai mult ca sigur părinții ei, îngrijorați.

Liossa se zbătea ca un animal prins în capcană; își eliberă mai întâi mâna stângă, apoi dreapta, sfâșiind plasticul.

Atunci, un sac alunecă și căzu peste ea, dar nu conta, nici măcar nu se sperie.

Brusc, coconul se rupse și fetița alunecă, agățându-se disperată de crengi. Dintr-un salt, ajunse pe pământul noroios.

Ploaia cădea în stropi mari, în depărtare se auzeau tunete, dar, din loc în loc, printre frunze, se vedea câte un petic de cer luminos. Norii mari, cenușii, începeau să se risipească; în câteva clipe furtuna va lua sfârșit.

Liossa privi în jur. În cartea ei, eroina era atacată de fiare sălbatice și o salvau indigenii curajoși. Așa va păți și ea pe planeta asta?

Totul părea liniștit.

Trunchiurile masive ale arborilor semănau cu coloanele unui templu uriaș. De pe plantele cu frunze late, cu flori vesel colorate, picăturile de ploaie se scurgeau pe pământ. Nici urmă de navă. Nici urmă de pasageri.

Deși era cald, fetița fu scuturată brusc de frisoane, începu să tremure din toate încheieturile. Izbucnind în plâns, se aruncă pe solul moale și noroios.

Nu știa cât stătuse așa, pradă disperării... ore întregi, probabil...

Atunci, o rază de soare se strecură prin frunziș și în câteva secunde întregul luminiș era scăldat într-o lumină aurie, care făcea ca picăturile de apă de pe frunze și flori să strălucească minunat, ca o puzderie de pietre prețioase.

Liossa ridică privirea.

Cât de frumos era totul! Nu mai văzuse niciodată așa ceva în parcurile minuscule, pline de lume, din orașele suprapopulate. Și parfumul acesta... Dulce și subtil, în el se amestecau aromele tuturor florilor din preajmă, care se aplecau spre ea, încercând parcă s-o mângâie, s-o liniștească.

Liossa oftă, își șterse lacrimile și se certă singură:

– M-am purtat ca o idioată; fetița din cartea mea nu s-ar fi lăsat păgubașă atât de ușor!

„Trebuie să fac ceva, să mă port cum ar fi vrut tati. Să caut epava și să văd dacă sunt într-adevăr singura supraviețuitoare."

„Trebuie să mai fi scăpat și alții! În scurt timp, mami o să mă ia în brațe, o să mă mângâie, totul va rămâne doar o amintire urâtă."

Fetița se ridică și privi în jur.

Deasupra ei, într-un copac, erau agățate resturile coconului care o protejase și unul dintre sacii de supraviețuire pe care-i dăduse drăgălașa stewardesă.

Liossa îl recuperă, cu gesturi mecanice, și începu să cerceteze împrejurimile.

Ceva mai la dreapta, observă ceva metalic strălucind în lumină; resturi diforme ale astronavei.

Fetița se îndreptă spre ele, luându-se după bucățile de metal și de plastic din jur.

Silueta fragilă merse așa mult timp, fără să găsească nava sau carlinga. Oare totul se dezintegrase? Până atunci nu văzuse nici un cadavru, nici urmă de resturi mirane, numai table strâmbe, fâșii de pânză, resturi de cutii, câteva obiecte atât de informe încât erau de nerecunoscut.

Liossa simți junghiuri de foame în stomac.

Își potolise setea bând apă dintr-un cornet de frunze. Lichidul avea un gust acrișor, dar nu conta pentru ea. Din păcate, nu găsise nimic de mâncare.

Ca prin minune, în fața ei apăru un tufiș plin de ciorchini roșii, apetisanți.

Liossa nu știa că există plante otrăvitoare. Pe Mira, în parcuri nu existau decât specii comestibile.

Întinse mâna spre fructe...

Dar se opri; în cartea ei, Lesna, personajul principal, mâncase și ea ceva necunoscut și după aceea se îmbolnăvise. Dacă și boabele astea erau la fel?

Și totuși, îi era atât de foame... Îi lăsa gura apă uitându-se la fructele acelea suculente, cu coaja puțin transparentă, presărată de stropi fini de apă.

Era și o insectă ciudată, cu aripile irizate, care părea să se delecteze cu sucul boabelor roșii...

Dacă erau comestibile pentru gândăcelul acela, de ce n-ar fi fost și pentru ea?

Tentația era prea puternică...

Degetele ei mângâiau o bobiță roșie; o desprinse din ciorchine, o introduse în gură și mușcă cu poftă. Cât de bună era! Nu mai mâncase niciodată ceva așa delicios... Mai luă o bobiță, apoi încă una, și încă una... După ce se sătură, fetița se simți plină de energie și optimism. Își schimbase total părerea despre situația în care se afla. Ce bine era să trăiești în paradisul acesta plin de arome și parfumuri, în care fiecare floare și fiecare pom îi oferea o podoabă sau un fruct!

Când micuța naufragiată începu din nou să meargă, fredona un cântecel pe care-l învățase de la mama ei, când era foarte mică, și din când în când un zâmbet îi lumina chipul palid.

Fetița merse mult, amuzată de formele baroce ale copacilor din jurul ei. Unii aveau pe ramuri fructe ciudate, alții aveau frunze dantelate, adevărate opere de artă, cu modele bizare. Unii arătau ca niște umbrele imense: o tijă lungă, subțire, în vârful căreia se deschidea larg o cupolă atât de suav aromată încât Liossa, cochetă, culese o picătură de sevă și își parfumă părul. Observă de asemenea arbuști cu frunze groase, pline de insecte care se delectau cu seva lor dulce.

Flori peste tot; chiar și arborii erau înfășurați în ghirlandele multicolore ale plantelor agățătoare ce șerpuiau din creangă-n creangă.

Erau și fluturi, atât de frumoși încât păreau petale purtate de vânt, albaștri, galbeni și violeți, care zburau în jurul fetiței ca pentru a-i ura bun venit. Liossa găsi atunci primul fragment important al epavei. Zăcea în pământ, înfundat în solul umed, acoperit de mormane de crengi rupte în momentul prăbușirii.

Liossa recunoscu partea din spate a navei; se vedeau încă cifrele numărului de înregistrare și un mic steag miran.

În jur erau împrăștiate resturi de cabluri, ca niște șerpi încolăciți.

Nimic util pentru micuța naufragiată.

Fetița își continuă drumul, cu inima strânsă. Acum fragmentele metalice erau mai numeroase și mai voluminoase. Toate erau pe jumătate înfundate în pământ și crengile căzute peste ele îi îngreunau mersul.

Era prea cald în luminișul acela; Liossa își scoase mantoul impermeabil, rămânând într-un maieu subțire.

Înainta cu pași mărunți, încercând să nu facă prea mult zgomot; arunca priviri speriate în jur, ca și cum, în sinea ei, s-ar fi temut de un spectacol care nu va întârzia să-i apară în fața ochilor...

Când Liossa zări trupul pe jumătate gol al drăgălașei stewardese, cu chipul palid aureolat de pletele aurii, își feri imediat privirea, înăbușindu-și un țipăt...

Trupul zăcea pe un morman de spumă protectoare.

Când fetița se hotărî în cele din urmă să privească în jur, văzu un firicel subțire de sânge pe gâtul delicat al femeii. Capul acesteia era aplecat ciudat într-o parte; ochii mari, albaștri, erau deschiși.

Fetița nu mai văzuse moartea până atunci, dar instinctul ei îi spunea că deja nu mai exista nici o speranță: prietena ei n-o să-i mai dea cadouri niciodată. Înțelese, de asemenea, că ea era singura supraviețuitoare; mami și tati n-o s-o mai ia niciodată în brațe...

Deja pielea de alabastru era invadată de insecte mari, verzi. Liossa își promise că va veni aici mai târziu să-și îngroape prietena și o să pună un buchet mare de flori pe mormântul ei, așa cum văzuse la video, dar nu acum... Nu avea curaj să se apropie, să atingă corpul acela inert...

Trebuia să-și continue căutarea, să se asigure că nu scăpase nimeni. Dar atunci,... dacă acesta era adevărul, cine va avea grijă de biata Liossa? Venită dintr-o lume suprapopulată, unde era imposibil să găsească vreun locșor părăsit, unde cea mai mică bucată de pământ era exploatată la maximum, fetița nu era pregătită deloc să facă față singurătății. Nimeni n-o va îndruma, nimeni n-o va asculta, nimeni n-o va îngriji, nimeni n-o să-i dea de mâncare... Ce să facă?

Nefericita începu să plângă în hohote, căinându-și soarta crudă și pe cea a pasagerilor astronavei plecate spre Pământul Făgăduinței.

Rămase așa multă vreme, pradă disperării, apoi, amintindu-și de fetița din cartea ei prinse din nou curaj. Dacă mica eroină reușise să supraviețuiască, de ce n-ar putea și ea?

Până la urmă avea ce să mănânce, nu era frig și în pădure nu păreau să se ascundă monștri.

Trebuia să reziste singură câteva săptămâni, cel mult câteva luni. În scurt timp probabil că sosea o expediție de salvare.

Fetița își șterse nasul cu poalele tricoului și își frecă ochii plini de lacrimi.

Mami și tati nu s-ar fi apucat niciodată să bocească așa. Trebuia să se poarte ca o fetiță curajoasă și să înfrunte problemele vieții. Da!, așa spunea Iulur: să înfrunți problemele vieții cu curaj. Ei bine, avea dreptate și fiica lui n-o să-l dezamăgească!

Liossa ridică fruntea și își reluă cercetările.

În fața ei, până departe se întindea o alee creată de bolidul care rupsese coroanele arborilor, apoi trunchiurile și în fine se prăbușise într-un crater imens.

Ramurile rupte căzuseră în grămezi atât de mari încât fetița fu nevoită să facă un ocol, urmând liziera pădurii pentru a evita toate obstacolele.

Acest ocol îi dezvălui sărmanei naufragiate priveliștea cadavrelor dezmembrate, de nerecunoscut, pe jumătate goale.

Pe o rază de câțiva metri în dreapta și în stânga pădurea oferea un peisaj pașnic, cu flori strălucitoare și insecte care zburau în razele soarelui, nepăsătoare la catastrofă. Dar sub spuma protectoare șiruri întregi de furnici asaltau deja această sursă nesperată de hrană.

O mlaștină imensă, presărată de flori ivorii și galbene opri în sfârșit pelerinajul Liossei.

Libelulele cu aripi diafane treceau razant pe deasupra apei, într-un balet grațios, iar păianjenii micuți pluteau ca niște patinatori agili.

Malul era acoperit de alge aduse de valurile provocate de impactul astronavei cu apa.

În dreapta, spatele navei ieșea câțiva metri din mlaștină. Epava era total inaccesibilă.

Din când în când, suprafața apei se încrețea din cauza câte unei bule mari de aer venită de dedesubt.

Nu mai exista nici o speranță de a recupera obiecte utile din epavă: Liossa contemplă îndelung această priveliște, cu inima strânsă.

Deci nu se putea baza pe nici un ajutor.

Planeta pustie îi aparținea în totalitate, în înspăimântătoarea ei imensitate. Nimeni n-o să-i mai vorbească vreodată, nimeni n-o s-o mai mângâie ușor pe frunte; trebuia să învețe singură să se descurce în viață...

Fetița nu mai avea putere să plângă. Această ruptură bruscă de universul ei obișnuit era atât de brutală încât nici nu putea să înțeleagă toate consecințele.

Nefericita se așeză pierdută pe spuma umedă, privind cu ochii dilatați razele soarelui care desmierdau plăcile de metal: mormânt în care erau ascunse toate bogățiile aduse de coloniști.

Atunci simți primul junghi în stomac.

Durerea era atât de brutală și atroce încât Liossa gemu. Se aplecă, ținându-se de burtă și șopti:

– Mami... mami...

Ca un animal rănit, fetița se târî pe pământ, căutând un loc mai uscat pe care să se întindă. Durerea se liniști, apoi dispăru.

În patru labe, se îndreptă spre o grămadă de spumă uscată de la rădăcina unui arbore.

Sudoarea îi curgea pe frunte.

Apoi i se făcu greață.

Vomită câteva boabe pe jumătate digerate.

Un nou junghi îi tăie răsuflarea.

Simțea o durere atroce.

Paralizată, nefericita gemea ca un animal rănit.

Nu mai vedea nimic în jur, durerea îi bloca orice altă senzație.

Părea că timpul însuși se oprise în loc.

Se lăsă seara, luminând pădurea în culori fantastice.

Apoi veni noaptea.

Printre frunze apărură câteva stele. Răsări o lună palidă, disipând întunericul pădurii.

Palidă ca o moartă, fetița se zvârcolea în spumă. Deja se apropiau câteva insecte, așteptând să-și devoreze prada.

Liossa își pierdu cunoștința, dar nu muri.

Toxicitatea boabelor nu era foarte mare și puterea lor hipnotică îi oferi naufragiatei un somn binefăcător.

Când deschise ochii, a doua zi după-amiază, Liossa nu-și mai amintea nimic.

Privirea ei se opri asupra frunzișului verde; aruncă din reflex câțiva spini care-i sfâșiau hainele.

Îi era iarăși foame. Și sete... „De ce nu-mi aduce mami mâncarea?", se gândi fetița.

Dintr-o dată îi reveni memoria.

Își plânse încet nefericirea, neputința de a schimba cursul inexorabil al destinului. Deodată se simțea foarte bătrână; soarta o făcuse să intre brutal în lumea nemiloasă a adulților. Orgolioasă, își recăpătă curajul.

Mama și tatăl ei se hotărâseră să fugă de civilizație și să plece departe, pe o planetă virgină.

Ei bine, nu-i va dezamăgi!

Avea la dispoziție o lume imensă, promițătoare; va supraviețui cu orice preț și va deveni stăpâna acestui domeniu.

Mai exista oare vreo fetiță în univers care să aibă ca regat o planetă întreagă?

Avea un noroc nesperat, de care trebuia să profite!

Înainte de orice, ca o bună gospodină trebuia să facă provizii: să descopere speciile comestibile și să adune fructe pentru iarnă. Mai demult, Liossa citise o carte despre furnicile care strângeau, prevăzătoare, hrană pentru perioadele când nu mai găseau fruncte sau cereale. Trebuia să le urmeze exemplul. Nu se putea baza pe rezervele din astronava pe jumătate scufundată în mlaștină; poate că mai târziu va putea s-o exploreze. Dar până atunci avea alte probleme urgente de rezolvat.

Fetița se ridică și căută sacul pe care i-l dăduse stewardesa: îl găsi în apropiere, pe o grămadă de spumă.

Inventarul acestuia o umplu de bucurie: avea acolo tot ce-i trebuia pentru a supraviețui, de la cuțit până la cele trebuincioase pentru a face focul, ace, ață, pânză, un manual cu instrucțiuni pentru a construi o colibă, medicamente, vaccinuri, antidoturi, antibiotice, produse pentru a se apăra de insecte, pe scurt, zestrea naufragiatului. Lăsă deoparte un mic aparat de emisie-recepție, care nu știa cum funcționează și-și agăță de brâu o lanternă, apoi se adânci în lectura manualelor.

La vaccinuri era suficient să pună câteva picături pe limbă. Antidoturile, conform prospectului, nu aveau o acțiune specifică, dar erau suficiente pentru a atenua eficace efectul alcaloizilor, al toxinelor animale și vegetale și chiar efectul ptomeinelor, ceea ce permitea obținerea unei imunizări polivalente rapide. Pentru ea, toți termenii aceștia erau ciudați. Dar își dădu seama că pastilele acelea multicolore îi permiteau să se hrănească cu produse toxice fără să moară și că, pe termen lung, o vor face imună la otrăvuri. „Trei comprimate pe zi, câte unul înainte de fiecare masă", scria în prospect.

Liossa urmă aceste indicații.

Cu ajutorul cuțitului își confecționă o curea, dintr-o liană, pentru a transporta prețiosul sac. Își aminti cu un surâs amar de sfaturile mamei sale, care insista să nu se atingă de obiectele tăioase. Apoi întoarse spatele mlaștinii și plecă să-și descopere noul domeniu.

Experiența precedentă cu boabele purpurii o făcu mai prudentă, așa că le evită și alese niște păstăi maronii care creșteau la umbra copacilor înalți.

În interiorul păstăilor se înghesuiau bobițe gălbui. Gustul lor aducea cu caramelul. Erau atât de bune încât Liossa se abținu cu greu să nu le înfulece pe toate.

Dacă din întâmplare aceste păstăi se dovedeau a fi comestibile, atunci naufragiata putea fi sigură că nu va duce lipsă de mâncare, întrucât ele creșteau din belșug sub copacii din împrejurimi.

Un râușor argintiu care șerpuia printre flori îi potoli setea. Din punctul acesta de vedere nu avea probleme, cel puțin dacă nu exista vreun anotimp secetos pe planeta asta, ceea ce era puțin probabil judecând după vegetația luxuriantă.

Acum Liossa avea stomacul plin și se simțea mai optimistă. Avea nevoie de optimism, pentru că mai avea o sarcină groaznică de îndeplinit: s-o înmormânteze pe drăgălașa stewardesă.

O apucă din nou pe cărarea formată de navă în prăbușirea ei și se opri, înghețată de groază. Insectele nu lăsaseră decât un schelet albicios, pe care atârnau încă zdrențe azurii.

Fetița începu să sape furioasă, cu unghiile și cu cuțitul, până făcu o groapă suficient de mare, în care așeză cu grijă religioasă rămășițele sărmanei tinere.

Apoi acoperi groapa cu pământ și puse pe mormânt un buchet imens de flori multicolore, după care acoperi pământul cu cele mai frumoase orhidee pe care le găsise, până când formă un covor de corole strălucitoare. După care se îndepărtă, cu umerii drepți.

Lacrimile îi curgeau pe obraji: viața ei se schimbase, devenise o adolescentă conștientă de problemele vieții.

De acum doar munca ei îi va permite să supraviețuiască.

Sacul pe care-l avea încă la ea o încânta. Printre alte obiecte necunoscute, descoperi un fel de stilou. Curioasă, Liossa apăsă pe butonul roșu dintr-o parte. Apăru un fascicol luminos minuscul care străpunse trunchiul unui copac. Fetița stinse microlaserul și se apropie de copacul respectiv. Lemnul fusese perforat până pe partea cealaltă; se putea vedea lumina zilei prin orificiul minuscul.

Acesta era un instrument prețios: armă, dar și unealtă pentru tăiat lemn.

Orice naufragiat trebuia să aibă o colibă, toate cărțile spuneau asta.

Liossa se gândi o clipă. Aparent nu existau fiare sălbatice pe planetă, dar era mai bine să fie prudentă. Cine știe, entități necunoscute, monștri chiar puteau apărea noaptea din pădure s-o atace!

Trebuia deci să-și construiască o cabană într-un loc inaccesibil, de exemplu pe o creangă robustă. De acolo ar putea vedea în jur fără să fie văzută și avea mai multe șanse să scape de pericole.

Fetița escaladă ușor crengile de jos ale unui copac, apoi, ținându-se de liane, trecu în copacul de alături. Asta o amuză teribil. Văzuse demult un film cu un uriaș care trăia singur în pădure și lupta cu tot felul de animale sălbatice pentru a le apăra pe cele slabe. Cum se numea oare? Ardan... Zarban...? Nu!, Tarzan, și se întâlnise cu o femeie: Jane. Ei bine, de ce să nu-l imite?

Liossa se jucă așa câteva minute, trecând din creangă în creangă. Deodată cureaua se rupse și prețiosul sac dispăru în frunzișul de dedesubt.

Supărată, fata își întrerupse joaca și începu să-l caute, alunecând în jos pe o liană.

Din păcate, după jumătate de oră naufragiata nu-și găsise încă lucrurile. Nimic pe pământ, nimic în copac, parcă se volatilizase!

Tenace, urcă din nou în pom, căutând meticuloasă pe fiecare creangă. O gaură întunecată îi atrase atenția, pe la jumătatea trunchiului.

Lemnul era mâncat de cari și se crease o scorbură suficient de mare pentru ca trupul subțire al fetiței să intre înăuntru.

Începu să pipăie în întunericul din scorbură și simți cureaua ruptă. Își recuperă fericită prețiosul sac.

Atunci îi veni o idee: această ascunzătoare, atât de ferită va fi căsuța ei.

Cu ajutorul lanternei examină interiorul: gaura dădea într-o cavitate circulară, plină de pudră de lemn fină și moale. Îi va fi ușor să confecționeze un pat de spumă uscată și o podea, la adăpost de ploaie și intemperii.

Ce noroc neașteptat!

Liossa ieși din acest cuib moale și se apucă imediat de treabă, tăind crengi de aceeași dimensiune cu microlaserul și îngrămădindu-le în scorbură. Într-o oră își terminase munca.

Acest du-te-vino neîncetat o epuizase, așa că lăsă pe mai târziu restul amenajărilor, mulțumindu-se să aducă pachete de spumă uscată pentru a-și face un culcuș confortabil.

După ce bău câteva guri de apă dintr-un cornet de frunze, Liossa se înapoie în adăpostul improvizat; era și timpul, pentru că deja ploaia începuse să cadă în picături mari. Toată după-amiaza, pe cer se adunaseră nori negri: se apropia furtuna.

Odată ajunsă în noua ei locuință, fetița își dădu seama că înăuntru era destul de întuneric, așa că tăie câteva găuri suficient de mici pentru ca nici un animal să nu încapă prin ele.

După aceea se întinse în pat, suspinând ușurată, se ghemui în spumă și adormi imediat.

Și de data aceasta fructele își făcură efectul nociv: păstăile aveau puteri halucinogene care generau imagini extrem de realiste în spiritul fetiței adormite.

Liossa, gata cu joaca! E vremea să-ți faci temele... Vino în casă! De câte ori auzise vocea mamei sale chemând-o așa când se juca pe terasa turnului din parculețul de lângă casă! O mulțime de copii care locuiau în aceeași clădire veneau acolo, înghesuindu-se pe terasă și certându-se pe jucării. Era singurul loc accesibil unde puteau respira aer curat. Aer adevărat. Nu cel din aparatele de condiționare, care-l distribuiau întotdeauna la temperaturi egale. Existau chiar și câțiva arbuști rahitici, cu rădăcinile ancorate în insulițe de pământ. De jur împrejur se auzea în permanență zumzetul milioanelor de aparate zburătoare care străbăteau cerul și aterizau pe platforme. Noaptea ofereau spectacolul bizar al unui balet de luminițe roșii, ghidate de fascicolele verticale ale reflectoarelor. Câteodată un zgomot mai puternic, profund ca sunetul unei orgi gigantice domina gălăgia generală: o navă spațială enormă intra în aerul dens și frâna în ultimul moment pentru a ateriza pe astroport.

Liossa se supunea cu părere de rău, împingându-i pe ceilalți copii, care se jucau de-a războiul, pentru a-și croi drum până la ascensorul întotdeauna aglomerat.

Douăzeci de etaje mai jos în regăsea locuința, pereții transparenți care creau senzația de spațiu simulând diferite peisaje, șase metri pe șase unde trei persoane trebuiau să mănânce, să doarmă, să trăiască, petrecându-și jumătate din viață ca niște animale închise într-o cușcă la grădina zoologică.

Tati și mami aveau noroc. Se duceau la lucru de cinci ori pe săptămână. Dar Liossa nu ieșea aproape niciodată.

Aparatul video difuza tot felul de emisiuni pe o sută de canale diferite, iar hipnoinductorul impregna în creierul tinerilor toate cunoștințele necesare.

Totuși, de patru ori pe an existau vacanțe.

Ce aventură! Familia se înghesuia într-un astrobuz care-i ducea într-o rezervație ecologică, fie pe țărmul mării, fie la munte, fie într-o zonă de câmp extraordinar de înverzită. Dar nu exista nici un fel de distracție. Bineînțeles că turiștii aveau la dispoziție vapoare, jocuri, video, se puteau plimba în voie fără să întâlnească prea multă lume. Dar nu aveau voie să atingă nimic! O dată, o singură dată, Liossa culesese o floare...

Niciodată n-o certase tatăl ei așa aspru!

Atunci fetița își jurase că într-o zi va pleca de pe planeta aceea ca să găsească un loc plin de flori minunate pe care are voie să le culeagă...

Ce bine o să fie atunci!

De aceea fusese fetița atât de fericită când părinții ei o anunțaseră că pleacă pe altă planetă.

Acum stătea în patul ei moale.

Tati venea s-o îmbrățișeze, apoi mami.

După aceea o draperie opacă separa culcușul ei de patul lor. De ce acest mister? Ce se întâmpla după draperie? Încă o întrebare la care mama ei nu-i răspunsese niciodată, decât declarând că era necesară ca să doarmă...

Mami... mami! De ce nu-mi dai de mâncare? De ce m-ai lăsat singură în întuneric? Mi-e frică... mi-e tare frică... Mami! Vino...

Liossa, traspirată toată, se răsuci în spumă. Uimită, văzu câteva fascicole luminoase subțiri care străpungeau întunericul. Unde e aparatul video? De ce i-au schimbat camera fără să-i spună? De unde vine lumina asta care strălucește în jurul ei? Cine e fetița asta care se zvârcolește în somn?

Păi... chiar ea e... Ce se-ntâmplă?

O senzație neclară de cădere... Puțină greață și apoi totul reveni la normal.

Cu ochii larg deschiși, Liossa își contemplă cămăruța strâmtă, deschizătura scorburii, prin care intrau razele soarelui. Își aminti: florile!

Acum avea mii de flori, pe care le putea culege oricând, fără să fie pedepsită...

Nerăbdătoare să revadă lumea aceea minunată, fetița se strecură afară din scorbură, clipind din ochi în lumina orbitoare a soarelui.

Ghirlande de orhidee atârnau de ramuri, formând arce somptuoase. Dedesubt, iarba verde era presărată de corole multicolore.

Liossa se lăsă să alunece pe o liană, până jos, și începu să danseze, ca o nimfă, oprindu-se din când în când pentru a culege câte o floare pe care și-o prindea în păr.

Când se întinse în iarbă, savurând parfumurile grele care emanau din nenumăratele corole ale florilor, foamea o readuse cu picioarele pe pământ.

Până atunci experiențele ei nu fuseseră deloc favorabile. Păstăile maronii păreau comestibile, dar somnul ei fusese zbuciumat, plin de coșmaruri... Trebuia să găsească altceva, pentru că antidoturile nu păreau a fi total eficace.

Roua de pe frunze îi potoli setea. Mai trebuia să descopere o nouă sursă de hrană... Insecte? Colcăiau prin iarbă, dar arătau scârbos.

Privirea i se opri atunci asupra unei albine care zumzăia în cupa unei lalele galbene.

Mai demult văzuse un film documentar despre aceste insecte harnice care trăiseră cândva și pe planeta ei și făceau o miere dulce și groasă. De ce să nu le caute casa, stupul și să se delecteze cu roadele delicioase ale muncii lor?

Dar cum să facă? Din nou un film educativ îi reveni în memorie. Cu ajutorul unei picături de rășină de pe trunchiul unui copac, fixă puțină spumă pe abdomenul insectei care, speriată, își luă imediat zborul.

Un punct alb rămas pe creanga unui copac îi arătă direcția în care o luase. Naufragiata reluă experiența de zece ori. Din zece albine, opt aleseseră același drum. Deci în partea aceea se afla stupul.

Liossa urmă pista respectivă.

La un moment dat, se sperie: dacă nu mai reușește să găsească drumul înapoi, la copacul ei?

Rezolvă problema repede: va marca drumul cu crengi înfipte în pământ, la distanțe egale.

Își reluă cercetările.

Din păcate, fără nici un rezultat...

Caută alte albine pentru a căuta stupul. De data aceasta, majoritatea își luară zborul spre soare.

Liossa înainta încet, întrebându-se cum arăta de fapt un stup. Documentarul nu preciza acest lucru, și asta din simplul motiv că de multă vreme nu mai existau insecte sălbatice pe Mira.

După îndelungi căutări, privirea ascuțită a fetiței descoperi o albină cu piciorușele pline de polen care zbura spre o buturugă găunoasă.

Se apropie prudentă. Insecta dispăruse, dar o gaură ușor decolorată din laterala buturugii îi atrase atenția. În scurt timp, din gaură ieși o albină, apoi intrară altele: găsise stupul!

Mai rămânea să ia prețioasa miere...

De data asta știa cum să facă: în film, apicultorii, protejați de mănuși și măști afumau stupul și luau mierea.

Trebuia să se întoarcă la scorbura ei pentru a lua microlaserul cu care putea face fum și apoi să alunge insectele.

În pofida foamei care o chinuia, Liossa se gândi cu părere de rău că poate nu trebuia să distrugă munca acestor insecte harnice și prevăzătoare...

Atunci observă că albinele intrau în toate corolele, mai puțin în cupa unei flori galbene plină de polen.

Îi veni o idee: își făcu o mască dintr-o bucată de pânză recuperată de lângă epavă și își frecă mâinile, brațele, fața și picioarele cu petalele galbene. Înarmată cu cuțitul, Liossa reveni lângă buturugă și desprinse o bucată de lemn. Furioase, albinele se năpustiră s-o alunge pe intrusă dar, în ultimul moment, se îndepărtară, respinse de mirosul insuportabil.

Încântată, fetița reuși să decupeze o bucată de fagure pe care o luă cu ea după ce puse la loc lemnul pe care-l desprinsese mai devreme.

Astfel, problema ei era rezolvată. În loc să distrugă stupii, era suficient să ia cu grijă câte o bucățică de fagure, ceea ce nu periclita supraviețuirea albinelor.

Liossa se delectă cu mierea acrișoară, cu o mireasmă deosebită, atât de delicioasă.

Seara, naufragiata adormi pe patul ei de spumă și de data aceasta avu un somn adânc și liniștit. Totuși gustase câteva bobițe dulci.

Deja începuse procesul de imunizare.

Capitolul II

Anii au trecut... Liossa își rezolvase extraordinar toate problemele. Devenise o sălbatică superbă, cu tenul ars de soare, cu corpul suplu și agil.

Hainele i se rupseseră. Își acoperea goliciunea cu câteva flori strălucitoare sau cu pene colorate, prinse între ele cu liane.

Chiar și cel mai necioplit astronaut ar fi avut un șoc văzându-i sânii micuți și fermi, cu sfârcuri agresive, gâtul grațios, bărbia hotărâtă, buzele cărnoase, încordate într-un zâmbet malițios, ca și cum ar fi fost mereu pusă pe șotii. Părul lung, șaten, cădea în valuri pe umerii aurii, formând o mantie somptuoasă; părea o driadă din legendele antice.

Astfel, micuța naufragiată se transformase într-o nimfă și, ca semizeițele antice, avea puteri uluitoare. Nici una din plantele otrăvitoare nu-i făcea rău. Mâncând bobițele otrăvitoare, fetița reușise să devină imună. În timp ce se plimba pe imensul său domeniu, admirându-se, cochetă, în oglinda lacurilor, Liossa știa să devină ușoară ca o pană, planând pe deasupra râurilor și mlaștinilor. Dacă voia, putea să culeagă câte un fruct zemos sau o orhidee cărnoasă din vârful copacilor.

Înțelegea mesajele albinelor: știa ce înseamnă agitația lor dinaintea furtunii, neliniștea lor în timpul iernii, când nu mai găseau hrană, dar cele mai bune prietene ale ei erau înțeleptele mandragore.

Liossa putea să miște obiectele, chiar dacă erau mari, dacă se concentra, și reușea să se înconjoare cu un ecran impenetrabil pentru a se apăra de furtuni sau de vreo viespe furioasă.

Ghemuită într-o bulă irizată, micuța zână reușise să intre în astronavă și s-o exploreze în voie. Descoperise acolo scheletele pasagerilor,

acoperite de plante acvatice și recuperase o mulțime de obiecte pe care apa nu le deteriorase. Dintr-o dată, locuința ei din pădure se îmbogățise; salteaua ei din puf vegetal stătea acum pe un pat de tuburi inoxidabile, avea o masă de cabină din plastic roșu, un scaun și nenumărate cărți cu foile plastificate, sursă inestimabilă de știință.

Astfel, în lungile nopți înstelate de pe planetă, tânăra naufragiată, ai cărei ochi vedeau în întuneric, căpătase cunoștințe vaste din toate domeniile științei, descoperind semnificația astrelor strălucitoare și învățând despre minunile civilizației terestre.

Liossa se întreba uneori dacă aparținea într-adevăr acelei rase umane. Nici una dintre cărțile pe care le citise nu vorbea de ființe care să se deplaseze ca ea, în orice direcție, mișcând obiectele prin puterea voinței sau orientându-se în întuneric. Nu simțea deloc nevoia să-și construiască vreunul din instrumentele descrise în cărți.

În realitate, otrăvurile mutagene de pe planetă o transformaseră atât de profund încât numai aspectul ei rămăsese uman.

Și totuși, Liossa își dorea din tot sufletul să-și găsească semenii. În corpul ei se trezeau nevoi noi și dorința ei cea mai fierbinte era să părăsească această planetă pe care o cunoștea deja pe de rost.

Tânăra fată se putea deplasa în voie pe toate continentele, traversând oceanele și ocolind deșerturile dintr-un salt. Chiar și satelitul îi era accesibil: izolată în bula ei de aer, nimfa parcursese cu viteză incredibilă construcția colțuroasă, lipsită de orice formă de viață.

Dar asta nu era tot.

Liossa reușea de asemenea să-și părăsească învelișul spațio-temporal. Intrase în contact psihic cu nenumărate entități, puține binevoitoare, cel mai adesea înspăimântătoare și uneori fantastice, ca acei pneumuni nebuloși care o vizitau câteodată, seara, sub forma unor vârtejuri eterice.

Fata fusese nevoită de mai multe ori să lupte împotriva influenței creaturilor malefice ivite din câte un univers paralel, care căutau o nișă prin care să invadeze lumea umană. Până atunci scăpase nevătămată din aceste aventuri. Uneori îi fusese greu să-și recapete planeta, aura ei rarefiată nemaifiind legată de planetă decât prin câteva firișoare subțiri. Astfel, micuța vrăjitoare descoperise limitele puterilor sale.

Și totuși puterile ei creșteau neîncetat și pneumunii care pe vremuri se jucau cu ea acum o respectau, pentru că învățase să-i alunge dintr-o suflare.

Din păcate, Liossa se săturase de toate minunile acestea. Îi era suficient să-și teleporteze cereale și fructe pentru a-și asigura hrana. În zilele friguroase, aura ei o izola într-un cocon etanș. Nici măcar somptuoasele flori de primăvară, nici măcar îndrăgitele mandragore n-o mai amuzau. Ori de câte ori putea, își lăsa spiritul să rătăcească în spațiul imens, în căutarea unui contact cu vreo navă sosită din stelele inaccesibile. În cele din urmă, într-o seară, miracolul s-a produs: aura ei eterică a descoperit un contact necunoscut...

* * *

Lior Dexianul respinsese întotdeauna ideea de a locui pe o planetă suprapopulată sau de a munci până la epuizare pentru a coloniza astrele sălbatice. De altfel, se săturase ca toată lumea să-l considere schilod din cauza picioarelor sale strâmbe și a spatelui cocoșat.

Un brevet de astronaut de cursă lungă și curajul lui nebun îl transformaseră într-un vagabond incurabil.

Într-o noapte, Lior câștigase o mulțime de bani la jocuri de noroc, dintr-o mașină în care se adunaseră milioane de monede în cursul anilor.

După o petrecere memorabilă și după mii de cadouri scumpe oferite iubitelor, astronautul avusese bunul-simț de a pune deoparte o sumă semnificativă, datorită căreia reușise să-și împlinească visul vieții: și-a cumpărat o navă.

Jack-pot nu era, desigur, un pachebord, ci doar un yacht rapid și confortabil, care putea transporta șase pasageri și două tone de mărfuri. Fină și grațioasă, linia navei îi seducea mai degrabă pe pasageri decât pe căpitan, al cărui renume atrăgea traficanții bogați, dornici să evite rutele oficiale.

Nava fusese interceptată de mai multe ori de patrulele spațiale, dar nici un control n-a dat la iveală vreun semn de trafic ilicit...

– Chestie de fier! declara încântat Lior.

În realitate, astronautul știa să profite de norocul lui: cumpărase pe bani grei, de pe piața neagră a unei planete izolate, un aparat asemănător cu o sculptură abstractă care detecta cu mare finețe patrulele spațiului, cu mult înainte ca radarele acestora să repereze astronava.

Așa că nu avea decât să lanseze o capsulă de salvare cu un călător incomod sau cu vreo marfă suspectă. După ce trecea primejdia, Lior recupera capsula și cu asta-basta.

Ceea ce-i plăcea cel mai mult în meseria lui era diversitatea pasagerilor pe care-i transporta. Toți aveau o personalitate neobișnuită și de multe ori deveneau prieteni apropiați la care căpitanul apela ori de câte ori se confrunta cu vreo problemă delicată în călătoriile sale.

Uneori, din contră, era vorba de indivizi extrem de antipatici. Atunci astronava îi lăsa pe prima planetă întâlnită. Nici în această călătorie pasagerii nu făceau excepție de la regulă. Lior ducea pe Vhuxir un așazis inginer, pe nume Irfus, care făcea trafic cu mașinării interzise de Federație. Roșcovanul acesta masiv, amator de fripturi suculente, își făcea siesta în fiecare după-amiază. Degetele lui butucănoase erau împodobite cu inele imense care în realitate ascundeau fel de fel de dispozitive. Taciturn, nu se amesteca niciodată în afacerile altora, dar privirea lui vicleană îi trăda adevărata personalitate. Se arăta foarte amabil față de Lior, pentru care părea să simtă o mare simpatie.

Antus, tânăr efeb efeminat era amator de blănuri exotice și își petrecea marea majoritate a timpului machiindu-se cât mai sofisticat. După ce Irfus îi respinsese avansurile, blondul se împrietenise cu Edfa, singura călătoare de la bordul navei *Jack-pot*. Antus avea o acreditare ca reprezentant al unui cunoscute firme de jocuri mecanice. De fapt, el era un personaj important în această societate și aparatele lui nu se limitau doar la a satisface nevoile ludice ale minerilor de pe Vhuxir, care le cumpărau.

Privită de la o oarecare distanță, Edfa era o ființă încântătoare. În realitate, avea aproape șaizeci de ani, dar grație expertilor în chirurgie estetică părea să aibă treizeci de ani. Nu uita niciodată să-și facă injecțiile cu hormoni și-și vopsea părul în roșu aprins.

Pe Lior nu-l deranja limbuția ei; Edfa nu se plângea niciodată și încerca mereu să fie de ajutor cu ceva. Avea sarcina de a programa robotul de bucătărie, spre satisfacția tuturor călătorilor.

Acoperirea ei era o casă de modă pentru bărbați și avea ca esențioane câteva costume pentru bărbații de pe Vhuxir.

Frumoasa Edfa cunoștea această planetă ca pe propriul buzunar, în special casele primitoare în care călătorii își cheltuiau banii alături de creaturi experte în arta amorului. Lui Lior îi plăcea mult această afaceristă fără complexe, al cărei unic defect era afecțiunea exagerată pentru băutură.

Toată adunătura asta se înțelegea bine la bordul *Jack-pot*-ului, și asta era cel mai important. Până atunci, călătoria se desfășurase fără nici un incident. Nu apăruse nici un pirat, nici o perturbare cosmică nu afecta nava și nici o entitate bizară nu deranjase psihicul pasagerilor cu trilurile ei insidioase.

Traversaseră două din cele mai periculoase nebuloase și până la sfârșitul călătoriei nu mai era decât una. Apoi Lior putea să se pregătească pentru o nouă croazieră după descărcarea mărfurilor. Vameșii de pe Vhuxir erau foarte înțelegători, așa că n-avea de ce să-și facă probleme în privința lor.

Prin urmare, căpitanul era foarte optimist.

Tocmai făcuse măsurători pentru a-și verifica poziția: astronava se afla pe traiectoria prevăzută, lângă un soare cu o planetă locuibilă, dar necolonizată din cauza florei sale extrem de toxice care ar fi trebuit exterminată pentru o colonizare sigură: Iudes.

Făcea o inspecție de rutină în spațiul înconjurător când o pată vaporoasă îi atrase atenția. Lior reglă imaginea, temându-se să nu fie vorba de unul din norii difuzi de molecule organice care emiteau uneori imagini hipnotice periculoase. Stupefiat, văzu trupul absolut gol al unei adolescente adorabile.

Căpitanul se frecă energic la ochi.

Imaginea persista. Convins că avea de-a face cu una din acele nebulozități psi, Lior declanșă un ecran protector polivalent. Fata era tot acolo...

Mai grav încă, îi zâmbi grațios, făcându-i semn s-o urmeze! O sirenă a spațiului! Nici un astronaut nu mai întâlnise vreodată o asemenea ființă...

Înțelept, căpitanul se hotărî să dea bir cu fugiții și porni propulsoarele.

În pofida vitezei, viziunea rămăsese pe ecran. Acum părea tristă.

Sirenei îi părea rău că fusese respinsă.

Atunci, ca într-un joc, ea se agăță de navă și se sui pe carcasă. Lior încercă s-o repereze pe monitoare, dar aproape imediat toate aparatele de comunicații, toate radarele, toate televizoarele se stricară...

Acum nu se mai punea problema să afle dacă această creatură era pur și simplu fructul inhibițiilor și fantasmelor lui, ci trebuia să se apere cât mai repede, pentru că în aceste condiții *Jack-pot* nu-și mai putea respecta traseul.

Lior opri cursa dementă a astronavei și încercă să se orienteze folosind un banal periscop optic. În stânga lui strălucea soarele planetei Iudes, destul de aproape. Trebuia să aterizeze cu orice preț pe această planetă pentru a face reparații.

Urâtă treabă, fără radar! O să trebuiască să navigheze la intuiție, ca pe vremurile eroice ale primilor exploratori ai spațiului.

Căpitanul lăsă să-i scape o serie de înjurături nervoase și se pregăti să repună nava în funcțiune, la viteză mică.

Se auzi țârâitul intercomului și vocea caldă a Edfei întrebă:

– Necazuri, dom' căpitan? De ce ne-am oprit?

– Nu mai înțeleg nimic, toate aparatele de comunicații, toate detectoarele s-au stricat. Nici nu-mi trece prin cap să le repar în spațiu. E o planetă în apropiere, o să încerc să aterizez pe ea.

– De ce nu iei costumul spațial ca să inspectezi carcasa? întrebă Irfus cu o voce acră.

– Dacă eram izolați în spațiu aș fi încercat, dar întrucât e vorba de reparații majore prefer să lucrez fără costum.

– De unde crezi că au apărut stricăciunile? întrebă Antus pe un ton subțire.

– Probabil că un meteorit a stricat antenele când s-a frecat de carcasă. Am avut noroc că nu ne-a lovit în plin, mai ales dacă era din antimaterie!

– Mă sperii, dragule! se impacientă tânărul efeb. Să mergem la nacelele de salvare?

– Ascultați instrucțiunile mele. Între timp așezați-vă pe scaunele anti-G și nu vă mișcați de-acolo! S-ar putea ca aterizarea să fie cam violentă. Acum lăsați-mă în pace, am alte treburi de rezolvat!

– Bine, dom' căpitan, dacă o iei așa...

Lior ridică din umeri și-și continuă munca.

Trebuia să se ghideze după soare, să se apropie destul de mult... dar cu planeta va fi mai dificil... Cum să intre pe orbită fără nici un sistem electronic de ghidare?

Datorită experienței sale, căpitanul făcea minuni; menținând viteza redusă a navei, se apropie de soarele portocaliu. Acolo se opri și încercă să calculeze distanța la care planeta ar fi putut avea un climat propice vieții, ținând cont de tipul spectral al astrului și de temperatura acestuia.

După ce obținu informațiile necesare, aduse nava pe cercul a cărui rază o calculase... Surpriză! Lior era perplex. Roti periscopul în toate direcțiile, nici urmă de Iudes...

Căută la întâmplare, fără nici un rezultat, când o șoaptă îi ajunse la urechi:

– Puțin mai la stânga...

Stupefiat, căpitanul se supuse fără a mai avea timp să se gândească.

– Perfect! Continuă așa...

Ce se-ntâmpla? Începuse iar să halucineze? După viziunea de adineauri, acum auzea voci!

– Mai sus, mult mai sus...

– Da' de ce te bagi? protestă Lior. Cine ești tu?

– Nu mai pune atâtea întrebări, o să mă vezi după ce aterizezi pe planeta mea. Acum puțin înclinat spre dreapta...

În pofida uimirii, Lior ascultă supus și continuă să examineze împrejurimile cu periscopul său primitiv.

– Pe toate cometele! Am văzut-o.

– Vezi, trebuia să ai încredere în mine, continuă vocea subțire, cu un râs cristalin. Acum te descurci, o să trebuiască să vii cu nava asta imensă fără s-o strici, ai grijă...

– Mulțumesc! mormăi căpitanul. O să fie amuzant fără detectoare de altitudine. Oricine ai fi, mi-ai făcut un mare bine. O să mă descurc, cum spui tu!

Timp de câteva secunde Lior se concentră asupra comenzilor manuale pentru a intra pe orbită. Din fericire, accelerometrele și termometrele încă funcționau, la fel ca giroscoapele. Problema era că trebuia să le regleze manual pe toate, ceea ce puțini piloți erau în stare să facă.

Atunci îi veni ideea:

– Irfus? strigă el, mă auzi?

– Da, mormăi roșcovanul. Te descurci?

– Nu-i rău până acum, dar am nevoie de ajutorul tău. O să lansez o nacelă de salvare, știi s-o pilotezi?

– Să văd ce pot face...

– Bun! Atunci s-a rezolvat problema... Înainte să pleci leagă un fir de capătul antenei exterioare a sasului. Apoi ieși în spațiu cu nacela și îmi transmiți ce arată altimetrele.

– Am înțeles, șefu'! Plec acum. Te anunț când sunt gata...

În timp ce inginerul se îndrepta spre sala navetelor de salvare, căpitanul își continuă prudent coborârea.

Distingea contururile sumbre ale continentelor acoperite de verdeață. Pe care să-l aleagă? N-avea importanță, trebuia doar să găsească un loc suficient de plat pentru aterizare.

Temperatura carcasei nu crescuse încă prea mult și astronava răspundea perfect comenzilor căpitanului.

– Gata, șefu'! Am legat un cablu de zece metri. Mă urc în nacelă. În zece secunde testez comunicațiile...

– Perfect! Citește ce scrie pe cadran la fiecare treizeci de secunde și când ajungem la cinci sute de metri din zece în zece secunde!

– Am priceput! Ceao!

„Ce noroc am avut că tipul nu se sperie cu una cu două!, se gândi Lior. O fi el un ticălos, dar are stil..."

O vreme, radioul rămase mut, apoi vocea lui Irfus ajunse la urechile căpitanului:

– Sunt la cincizeci de metri de carcasă, sub tribord. Altitudine 2 500.

– Recepționat, 5 cu 5... Încearcă să găsești un loc plat!

– Am înțeles! 2 200...

Inginerul continuă conștiincios să transmită datele până când nava ajunse la vreo 100 de metri deasupra solului. Din păcate, se afla deasupra unor arbori gigantici, ale căror ramuri se izbeau de carenă.

Lior continuă să zboare pe orizontală suficient de repede pentru a nu risca să se agațe în coroanele copacilor.

În cele din urmă găsi un teren liber.

– Irfus! Aterizez. Eliberează drumul. După ce ajung jos cobori și tu!

– OK, șefu'.

Căpitanul își concentră atenția asupra comenzilor manuale, cu ochiul lipit de vizorul periscopului central. Îi venea greu să estimeze distanțele și cobora cât mai încet posibil, paralel cu linia copacilor.

În fine, amortizoarele atinseră solul. Se pliară la impact, dar rezistară șocului. Câteva secunde mai târziu, Lior opri propulsoarele: *Jack-pot* ajunsese teafăr.

– Felicitări, șefu'! exclamă Irfus. Ai făcut o treabă bună, trebuie să recunosc. M-am plimbat destul de mult la viața mea, și știu că puțini piloți s-ar fi descurcat atât de bine. Mă întorc la bord...

– Dom' căpitan?, gemu Antus, acum putem pleca de pe scaunele astea?

– Sigur că da, am uitat să sting alarma. Suntem pe o planetă destul de plăcută, puteți coborî să vă dezmorțiți oasele!

– Nu mă interesează! izbucni efebul. Vreau doar să ajung cât mai repede pe Vhuxir. Durează mult reparațiile?

– Ia lasă-l în pace pe dom' căpitan! se supără frumoasa Edfa. Nu trebuie să vină un mucos ca tine să-l învețe ce să facă. O să te anunțe el când putem pleca.

– Doamnă, n-am vorbit cu dumneavoastră! Sunt un pasager care a plătit scump și am unele drepturi!

– Ei bine, prietene, o să examinez carcasa și vedem ce putem face. Dacă e vorba doar de antenele externe putem pleca destul de repede.

Apoi, Lior urcă în sala nacelelor, unde îl aștepta Irfus. Își puse un costum protector, pentru că analizatoarele nu terminaseră încă să examineze flora microbiană și compoziția atmosferei, fără a mai vorbi de toate acele otrăvuri vegetale...

– O mână de ajutor, șefu'? propuse traficantul roșcovan.

– Nu pot să te refuz! o să trebuiască să aducem piese de schimb, așa că o pereche de brațe în plus nu strică.

– De acord! Aștept aici.

Apoi Irfus se așeză confortabil pe scaunul din nacelă, scoase un trabuc din port-țigaretul de aur masiv, o havană garantată, fără pic de nicotină și fără gudron cancerigen.

Între timp, Lior ieșise din navă și fără a da atenție peisajului începu să cerceteze carcasa, ajutându-se de un elevator dorsal pentru a examina partea de sus.

Spre marea lui uimire, nu descoperi nici urmă de impact, nici cea mai mică zgârietură. Cele câteva urme vizibile proveneau de la micrometeoriți și erau destul de vechi; cele mai grave fuseseră astupate automat prin sistemul minuscul de capilare care aducea metal lichid ce se solidifica în vid.

Și totuși toate antenele de ghidare ale astronavei parcă fuseseră retezate cu toporul... Ca și cum cineva ar fi făcut ocolul navei special pentru a le secera...

Căpitanul nu se putu impiedica să se gândească la viziunea de mai devreme. Și dacă nu era o iluzie? Dacă fata aceea putea într-adevăr să se plimbe prin spațiu? Fără costum?, protesta rațiunea lui. Să fim serioși!

Dar în spațiu aveau loc multe fenomene ciudate. Uneori, navele dispăreau pur și simplu, fără urmă, cu tot cu pasageri. Astronauții care bântuiau prin porturi povesteau întâmplări sinistre: creaturi apărute de nicăieri, monștri iviți din spații paralele, entități care opresc astronavele pentru a le suge energia...

Lior nu nega existența fenomenelor care făceau parte din riscurile navigației spațiale, dar refuza să creadă fără nici o dovadă asemenea povești. Or, cercetătorii Gărzii nu reușiseră niciodată să descopere motivul precis al dispariției astronavelor.

Căpitanul privi mașinal în jur.

Cât de frumoasă era această planetă! Covorul de iarbă deasă era presărat cu flori. Copacii înalți erau împodobiți cu ghirlande de corole multicolore. În lumina soarelui străluceau aripile fluturilor și insectelor. Și totuși, conform manualelor de galactografie, acest paradis adăpostea nenumărate specii de plante otrăvitoare, ceea ce făcea imposibilă colonizarea planetei. Apa, aerul însuși conțineau atâtea toxine, atâția alcaloizi sub formă de vapori, încât orice explorator fără costum de protecție ar fi murit în chinuri groaznice în mai puțin de o săptămână.

– Șefu'?, întrebă Irfus pe un ton neliniștit. E totul în regulă?

– Da!, mormăi astronautul. Avem ceva treabă: trebuie să schimbăm toate antenele exterioare. O să am nevoie de ceva ajutor...

– Am priceput! Alte avarii?

– Nu, nimic altceva, dar avem destul de lucru și așa. Sper că mecanicul n-a uitat să încarce piesele de schimb. Așteaptă-mă, vin acum.

– De acord, șefu'!

Lior, încântat că se putea baza pe ajutorul unui profesionist, ajunse înapoi în astronavă. Cu siguranță, se gândi el, Irfus e un tip de treabă, deși pare cam antipatic...

Cei doi intrară în cală, unde erau depozitate materialele de rezervă și începură să le sorteze cu grijă, pe măsură ce descopereau piesele de care aveau nevoie. Apoi verificară antenele cu ajutorul manualului de întreținere.

Aduseră pachetele în sala nacelelor și începură să le despacheteze. Totul era în stare de funcționare.

Mai trebuia să verifice antenele, să le monteze și să facă câteva teste pentru a se asigura că funcționează corect.

Irfus își puse un costum de protecție și amândoi adunară piesele lângă navă, la piciorul sasului.

După aceea, Lior se cățără în vârful carlingei, cu uneltele la el. Avea noroc că gravitația era aproape normală; în spațiu ar fi trebuit să se chinuie cu niște instrumente speciale, mult mai incomode.

Se ocupă în primul rând de cupola radarului telemetric. Într-un sfert de oră îl repară. Fusese prevăzut din construcție cu un sistem simplu de înlocuire pentru că antenele externe erau întotdeauna expuse din cauza micrometeoriților.

De altfel și Irfus îl ajutase pe căpitan. Acest individ avea un talent înnăscut de mecanic; îi dădea întotdeauna uneltele potrivite lui Lior, înainte chiar ca acesta să le ceară. În general, inginerii se limitau la teorie; Irfus însă știa să pună osul la treabă dacă era cazul. Fusese nevoit să repare el însuși o mulțime de aparate.

Datorită acestui ajutor eficace, Lior repuse foarte repede antenele în stare de funcțiune. Când ultima fu înlocuită, îi declară zâmbind asistentului său:

– Ei bine, bătrâne, poți să-ți iei brevetul de electrician de astronavă! Îți mulțumesc mult! Datorită ție totul a mers ca pe roate.

– Mai trebuie să le testăm, bombăni inginerul. Dacă merg toate nu trebuie să mai pierdem timpul. Am niște termene de onorat...

– Și Antus la fel. Dar zdreanța nici nu s-a oferit măcar să ne ajute. Genul de individ care așteaptă să-i pice totul mură în gură...

– Și ce te-așteptai? În meseria lui nu prea are ocazia să iasă din sala de jocuri. Dar acolo nu mi-ar plăcea să am de-a face cu el, pentru că are o dexteritate inegalabilă! Am jucat două-trei partide de cărți cu el și aproape că mi-am pierdut cămașa de pe mine...

– Asta e! Fiecare cu ce știe! Hai să intrăm în navă.

Cei doi ajunseră lângă sas când privirea lui Lior se îndreptă întâmplător spre liziera pădurii și ceea ce văzu îi tăie răsuflarea.

Irfus, văzându-l că rămăsese cu gura căscată, privi și el în direcția pădurii și exclamă uluit:

– Uite!... O fată în pielea goală! Ce caută aici? Mai aveai vreun călător la bord?

Căpitanul nu răspunse imediat. Această sălbatică cu flori în păr care respira fără costum de protecție în atmosfera otrăvită îi părea ciudat de familiară. Îi amintea de silueta văzută în spațiu. Alungă acest gând:

– Din câte știu eu, nu! răspunse el în cele din urmă. Oricum sasul e încuiat.

– Atunci e o indigenă... Nu e rău deloc, la naiba!

– Problema e că în manual scrie că Iudes nu e locuită și că nici o ființă umană nu poate trăi aici!

– Ei bine, manualele nu au dreptate, asta-i tot!, replică inginerul. Oricum, uite că vine spre noi. O să aflăm imediat dacă e vorba de vreo naufragiată.

– Nu știu să fi aterizat vreo astronavă în sectorul acesta, cel puțin nu în ultimi câțiva ani. Hai să vorbim cu ea...

– Să sperăm că nu se sperie..., sesiză Irfus. Poate că n-a mai văzut niciodată costume spațiale.

Dar frumoasa nimfă nu părea deloc speriată. Înainta lin, parcă plutind deasupra solului, cu picioarele goale, insensibilă la plantele spinoase de pe jos.

Lior și Irfus o așteptau în fața intrării.

Când ajunse la câțiva pași de ei, sălbatica se opri, îi examină zâmbind pe cei doi bărbați și exclamă într-o galactică pură, cu un ușor accent învechit:

– Bună ziua! De ce purtați costumele alea caraghioase? Cred că muriți de cald în ele...

– Încântat de cunoștință! răspunse astronautul. Eu sunt Lior, căpitanul acestei nave și el e Irfus, un pasager. Și ca să răspund naivei dumitale întrebări, hainele acestea ne apără de otrăvurile de pe planetă. Cum puteți să trăiți aici dezbrăcată?

– Jur că nu știu; nu m-am îmbolnăvit niciodată, plantele mele mă iubesc și le iubesc și eu; nu mi-ar face rău niciodată...

– Sunteți de mult aici? întrebă inginerul.

Frumosul chip bronzat se întristă:

– De când nava noastră s-a prăbușit pe planeta aceasta. Eu eram încă mică. Părinții mei și toți ceilalți pasageri au murit... Sunt singură de-atâta timp... E prima dată când vorbesc cu ființe umane.

– Cum vă cheamă?

– Liossa...

– Și unde e epava navei dumneavoastră?

– În dreapta, în mlaștină, făcu micuța sălbatică arătând cu degetul spre pădure. N-a rămas mare lucru din ea...

– Mi-ar plăcea s-o văd, poate reușesc s-o identific.

– Sigur că da; veniți cu mine!

– De acord! Irfus, spune-le celorlalți că lipsesc puțin.

– Nu vrei să vin cu tine, șefu'?

– De ce? Creatura aceasta încântătoare n-o să mă devoreze!

– Cum vrei. Dacă nu te-ntorci într-o oră vin să te caut.

– Perfect! Oricum, planeta asta pare destul de pașnică, nu cred că există vreun pericol.

Lior își urmă călăuza, destul de derutat. Cum să gândească limpede când în fața lui se încordau fesele acelea adorabile? Și când Liossa se întorcea spre el nu se putea împiedica să admire sânii ei aurii, micuți și fermi. Totuși își continuă interogatoriul:

– Și unde ați locuit în toți acești ani?

– În scorbura unui copac. Aici nu e niciodată frig. Doar furtunile sunt plicticoase; durează uneori câte-o zi întreagă și plouă torențial.

– Cu ce vă hrăniți? În atlasul meu scrie că aici e plin de plante toxice.

– Oh! m-am obișnuit... Evident, la început m-am cam îmbolnăvit. Apoi am descoperit mierea și am mâncat fructe și cereale. Acum pot să mănânc orice!

– Și nu v-a fost greu să supraviețuiți în tot acest timp? Singură, fără nimeni cu care să vorbiți...

– Nu, nu sunt niciodată singură, toate plantele sunt prietenele mele. Unele sunt foarte amuzante și când mă plictisesc, mandragorele vin pe la mine...

– Cum? Pot să meargă?

– Nu foarte repede și doar la maturitate.

– Incredibil!

– Uite, am ajuns. Se vede carcasa navei, iese puțin din apă.

– Un model destul de vechi, nu reușesc să văd numărul de înmatriculare.

– F.M.C. 8975, șopti Liossa; l-am învățat pe dinafară.

– Sărmană copilită! Cât trebuie să fi suferit! Probabil că n-ați avut cum s-o examinați.

– Ba da! Am coborât să caut cărți, diapozitive... Nu sunt o neștiutoare...

– Minunat! Ei bine, Liossa, hai să ne întoarcem la navă. Vrei să iei ceva cu tine?

– Nu, nimic! Oricum, n-am mare lucru: niște cărți vechi, pe care le știu deja pe de rost, asta-i tot... Și în plus sper să ajung din nou aici, într-o bună zi.

– Sincer, mă îndoiesc. O să trebuiască să te obișnuiești cu viața civilizată, cel puțin dacă nu preferi să trăiești împreună cu coloniștii.

– Mai vedem... Vino, Lior, să nu-i facem pe prietenii tăi să aștepte. Abia aștept să cunosc stelele și lumea...

Uimit, căpitanul nu răspunse. Câteva clipe mai târziu ajunseseră deja lângă Irfus, în sala nacelelor.

Capitolul III

– Cum e șefu'? O ștergem?

– Sper. Oricum, avem o problemă. Liossa vine cu noi. Trebuie s-o testăm mai întâi, să vedem dacă suportă atmosfera din astronavă.

– Durează mult?

– Nu, o să folosesc echipamentul standard. Rămâne să aflăm dacă noi putem suporta microbii pe care-i poartă ea...

– Poate că și noi suntem purtătorii unor germeni periculoși pentru ea...

– Asta nu-i o problemă; vaccinul polivalent o s-o imunizeze. Liossa, pune-ți costumul acesta și așteaptă să-ți pregătesc sala de carantină.

– Șefu', sper că nu pierdem patruzeci de zile aici! Mă cam grăbesc, știi...

– Nu, nici vorbă! Vreau doar să mă asigur că aerul pe care-l respirăm noi e bun pentru ea. Vino, Liossa.

Docilă, mica sălbatică îl urmă pe astronautul care o aduse într-o cabină etanșă, utilizată în general pentru transferul animalelor din grădini zoologice, unde exobiologii le studiau comportamentul.

Îi aduse mâncare și apă.

Noua pasageră urmărea pregătirile cu un surâs dulce pe buze.

Apoi căpitanul ieși în micul salon pentru a-i avertiza pe ceilalți călători. Aceștia nu părăsiseră salonul de când aterizaseră, și asta din motive întemeiate.

Antus profitase de absența lui Lior pentru a înghiți o doză zdravănă de halucinogene. În plin extaz, se agita pe canapea, cu ochii fixați în tavan.

Edfa, la rândul ei, era beată moartă. Zăcea pe podea, cu un flacon pe jumătate gol în mână și fredona, cu o privire sticloasă, un refren care ar fi făcut să roșească un batalion întreg de gărzi stelare.

Astronautul îi privi cu dispreț și exclamă:

– Nu putem să ne bazăm pe ăștia doi în caz de ceva. Hai, Irfus, ajută-mă să-i duc în cabinele lor. Nu vreau ca mica noastră vrăjitoare să-i vadă în halul acesta.

– Șefu', în cazul acesta cred că o să cer o reducere din prețul biletului! glumi inginerul.

– O meriți din plin, bătrâne! Știu că te-am pus la treabă în călătoria asta!

Cei doi îi cărară pe efeb și pe bețivă în paturile lor. Apoi Lior le controlă bagajele și dulapurile pentru a se asigura că nu mai au droguri sau băuturi tari. Mica lui inspecție se soldă cu o captură impresionantă, suficientă pentru a scoate din funcțiune un regiment.

După aceea cei doi bărbați își ocupară posturile în cabina de ghidaj pentru a testa antenele.

După câteva reglaje, la care Irfus s-a dovedit a fi un ajutor prețios, Lior se declară satisfăcut.

– Gata! Putem decola imediat ce sunt sigur că Liossa e în stare să suporte atmosfera noastră. Între timp propun să înghițim ceva, mi s-a lipit stomacul de șira spinării.

Irfus încuviință entuziasmat.

După masă, cei doi bărbați, își continuară conversația:

– După părerea mea, spuse inginerul, fata asta o să aibă mari probleme cu adaptarea. Îți dai seama, avea la dispoziție o planetă întreagă, un paradis și noi o închidem într-o carcasă, în spațiu. Și asta doar ca s-o ducem pe o planetă suprapopulată! Fătuca n-a văzut pe nimeni timp de cincisprezece ani... E bine că mai știe să vorbească și că și-a făcut o oarecare educație din cărțile de pe epavă.

– Sunt foarte conștient de treaba asta și o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să o ajut. Oricum, nu văd altă soluție. Nu putem s-o abandonăm aici!

– Ei nu!, nu mi se pare o soluție atât de proastă. Dacă eram ceva mai tânăr m-aș fi oferit să-i țin de urât. Cu o fată atât de drăgălașă nimeni nu se poate plictisi...

– În orice caz, i-o tăie scurt căpitanul, nu te amesteca în educația ei sexuală! Are și așa destule probleme de rezolvat...

– Stai liniștit, șefu'! Am trecut de vârsta aia. Nici Antus nu e un pericol; nu-l interesează deloc fetele. Din contră, sunt convins că Edfa o să-ncerce s-o racoleze!

– O să-i atrag atenția. Dacă nu-și ține gura o încui în cabină până la sfârșitul călătoriei!

– Ia zi, șefu', ești cam arțăgos când e vorba de micuță! Nu cumva ți s-au aprins călcâiele?

– Nu delira, bătrâne! Mi-e milă de ea, pentru că e o naufragiată, nimic mai mult. Un vagabond de astronaut nu se leagă așa...

– Oricum, asta nu mă privește. Spune, șefu', mergem să vedem cum se comportă noua noastră pasageră?

– Bună idee...

Cei doi veniră lângă cabina Liossei. Aceasta părea să doarmă profund. De fapt, ea tocmai ajunsese înapoi în astronavă după o escapadă pe draga ei planetă de care profitase pentru a mai gusta din fructele ei preferate.

Căpitanul introduse ușor analizatoarele în sasul specializat, apoi consultă diversele aparate și șopti:

– Prietena noastră se comportă minunat: metabolism normal, aerul nostru pare să-i convină. În seara asta analizatorul ne va spune dacă sângele ei are un nivel normal de hematite și hemoglobină. Am toate motivele să cred că putem decola cât de curând...

– Spațiul ne așteaptă! Pierdem cam mult timp cu această fetiță.

– Hai bătrâne, nu fi nesuferit. Oricum trebuia să facem reparațiile astea. Salvarea ei nu ne-a luat mult timp.

– Poate că așa e, dar putem avea oricând alt accident!

– Nu prea cred... Oricum, îmi iau întotdeauna o marjă de precauție când îmi stabilesc orarul. Practic mai avem patru zile în plus. Așa că nu-ți face griji.

– Eu unul, mormăi inginerul, nu stau liniștit decât când nava aterizează în astroport. În timpul călătoriei îmi fac întotdeauna griji!

Cei doi își continuară o vreme discuția. Între timp, răutăcioasa Liossa se amuza copios. Spiritul ei agil citea cu ușurință gândurile ascunse

ale vizitatorilor. Fusese cucerită imediat de Lior care, cu picioarele lui strâmbe, îi amintea de mandragorele ei. Gândurile căpitanului o încântau teribil, deși uneori o făceau să roșească puțin. Descoperise în el un curaj nețărmuit, o dragoste profundă față de meseria lui, față de spațiul imens. Nici o viclenie, nici un gând necinstit nu se ascundeau în creierul astronautului. Bărbatul acesta care văzuse atâtea planete, cunoscuse atâtea femei simțea, fără îndoială, o afecțiune sinceră pentru protejata lui. Era dispus să facă orice pentru a o satisface și doar spiritul lui de echitate îl împiedica să mărturisească ce simte pentru ea, știind că nu-i poate impune unei fete atât de minunate să accepte viața lui rătăcitoare. Liossa era extrem de încântată.

Meandrele vâscoase ale circumvoluțiunilor lui Irfus, din contră, o umpleau de dezgust. Fără a înțelege prea bine, Liossa își dădea seama că bărbatul acesta vindea moartea sub toate formele sale: otrăvuri, explozive, roboți, motoare atomice, capcane subtile, gaze toxice, dispozitive miniaturizate. Misiunea lui actuală era să furnizeze guvernului de pe Vhuxir arme clandestine pentru a elimina gărzile și reprezentanții Federației. După aceea, guvernul de pe Vhuxir intenționa să înarmeze o flotă și să-și proclame independența. Guvernul federal va fi pus în fața faptului împlinit și, în loc să încerce o recucerire costisitoare, va prefera mai mult ca sigur să negocieze cu rebelii. Toate acestea o dezgustau profund pe Liossa și, dacă n-ar fi fost Lior, ar fi părăsit cu plăcere nava pentru a se întoarce în lumea ei. Dar astronautul nu făcea altceva decât să-și transporte pasagerii și nu se amesteca absolut deloc în combinațiile lor sordide. În plus, Irfus, sub masca ajutorului său morocănos, dar amical, nutrea gânduri negre la adresa căpitanului; hotărât să ajungă pe Vhuxir cât mai repede cu putință, se gândea deja cum să-l elimine cu prima ocazie pentru a vinde *Jack-pot*-ul...

Mica sălbatică hotărî pe loc că frumosul ei astronaut avea nevoie de ajutor; se părea că oamenii ăștia nu aveau puterile ei, așa că nu-i va fi greu să-l scoată din funcțiune pe diavolul acesta dacă încearcă să-l atace pe salvatorul ei.

Liossa se prefăcu în continuare că doarme. După plecarea celor doi vizitatori începu să se plimbe prin navă și îi descoperi imediat pe ceilalți doi călători.

În aburii care întunecau creierul Edfei, mica sălbatică deslușì frânturi de gânduri pe care nu le înțelegea în totalitate. Femeia spera să devină bogată, foarte bogată, vânzându-le minerilor de pe Vhuxir un afrodisiac interzis de legea federală, care oferea plăceri extraordinare cuplurilor. Era suficientă o doză infimă pentru fiecare, iar în bagajele ei din cală avea două recipiente de câte zece litri...

Gândurile întortocheate ale lui Antus, în schimb, o derutau complet. Acesta, deși era bărbat, gândea ca o femeie. Proiectele lui erau însă foarte clare: avea să trișeze la jocuri folosind dispozitive miniaturale și mai ales avea să ducă pe Vhuxir o încărcătură de mașini ilegale, interzise de legea federală.

Practic, cei trei indivizi nu se gândeau decât să câștige bani, indiferent prin ce metode, pentru a-și satisface apoi nevoile depravate. Bani... O noțiune greu de înțeles pentru Liossa, care nu pricepuse niciodată prea bine semnificația biletelor emise de Federație. Se întreba cu stupoare de ce suporta Lior atâtea mârșăvii și de ce-i primise la bord pe indivizii ăștia josnici...

Bineînțeles, el nu le putea citi gândurile. Și totuși, nu putea pretinde că nu știe ce viață duc... Viteazul căpitan era prea îngăduitor!

Întristată, Liossa se întoarse la ea în cabină și adormi. Dar o fracțiune din creierul ei rămase trează, atentă la orice pericol, așa cum se obișnuise.

Până seara nu mai veni nimeni s-o deranjeze.

Când Lior veni să vadă ce mai face, observă destul de uimit că pasagera lui avea în păr o orhidee superbă, care părea proaspăt culeasă. Își explică acest fenomen spunându-și că probabil florile de pe planetă erau foarte rezistente.

Apoi examină atent rezultatele analizelor și păru satisfăcut.

Atunci Liossa se prefăcu că se trezește, întinzându-se ca o pisică. Roși de plăcere citind gândurile admirative ale căpitanului și îi zâmbi:

– Bună ziua, dom' căpitan! Nu știu dacă trebuie să zic bună seara, pentru că în cușca asta nu se vede soarele.

– Bună seara, drăguța mea! Am o veste bună pentru tine: suporți perfect aclimatizarea navei noastre. Așa că poți pleca din infirmerie și te mut într-o cabină mai confortabilă.

– Are flori, iarbă, văi, fântâni? întrebă Liossa cu un aer malițios.

– Dacă dorești... Panourile murale sunt prevăzute cu diverse peisaje panoramice.

– Și aromele?

– Bineînțeles...

– Și pot să mă plimb?

– Asta în nici un caz! Dar dacă ți-e dor de plimbările tale îți arăt culturile hidroponice de pe navă; sunt plante adevărate.

– De acord, dom' căpitan! Cred că e cea mai frumoasă parte din cutia asta de metal.

– Deja ți-e dor de planeta ta?

– Da... trebuie să recunosc, suspină Liossa gânditoare. Dar trebuie să mai învăț multe despre lume, așa că era timpul să plec. De altfel...

Se opri brusc, ca și cum ar fi spus deja prea multe...

– Ce voiai să spui?

– Oh! nimic important. Voiam să spun că sigur există planete la fel de frumoase ca a mea în galaxie.

– Nu chiar, crede-mă! A!, era să uit, ai aici niște haine. Acum poți să-ți schimbi costumul acesta de plastic.

– Pentru ce? Nu e frig aici...

– Doar ca să-ți ascunzi corpul.

– Nu înțeleg. E urât?

– Sigur că nu! Tocmai din cauza asta e bine să nu ți-l etalezi așa; s-ar putea să provoace gânduri urâte la unele persoane.

– Oamenii civilizați sunt tare ciudați, oftă mica sălbatică, îmbrăcând tunica aurie adusă de astronaut. Îmi pun sacul acesta doar ca să-ți fac pe plac; urăsc atingerea țesăturilor pe pielea mea.

„E frumoasă ca o zeiță!", se gândi astronautul. „Nu pot lăsa o fată atât de naivă pe mâinile oamenilor de pe Vhuxir; nu trebuie s-o scap din ochi când ajungem la destinație." Apoi continuă:

– Dacă vrei, mergem să vizităm *Jack-pot*-ul; încă nu ți l-am arătat.

– Ce nume ciudat! Înseamnă ceva?, întrebă Liossa în timp ce se îndreptau spre holul central.

– Așa se cheamă jocurile mecanice în care se bagă bani ca să joci.

– Ce idee caraghioasă! La ce folosesc aparatele astea?

– Cel mai adesea ca să pierzi bani, din când în când ca să câștigi. Asta am pățit eu. Datorită banilor câștigați dintr-un aparat din acesta am putut să cumpăr o astronavă. Și am botezat-o *Jack-pot*, în semn de recunoștință.

– Înseamnă că ești foarte norocos!

– Așa spun unii, dar nu sunt nici pe departe bogat...

– Cum adică „bogat"?

– Adică să ai mulți bani, cu care să-ți cumperi tot ce vrei.

– Am găsit cuvântul acesta în cărțile mele, dar nu înțelegeam prea bine ce înseamnă. Deci banii sunt ceva indispensabil pentru a trăi în Federația voastră?

– E greu să te descurci fără...

– Și cum faci să câștigi bani?

– Practici o meserie.

– Păi eu, care nu știu să fac nimic, ce-o să fac?

– Tocmai asta mă îngrijorează! Pe Vhuxir, oamenii o să-ți spună cum să câștigi bani ușor, dar tu să nu-i asculți!

Liossa citi în mintea astronautului gânduri bizare: trafic de carne vie, prostituție, fără a înțelege prea bine despre ce era vorba. Mentorul ei se temea pentru ea și părea dispus s-o protejeze. Era extraordinar de amabil, asta-i sigur! Fata continuă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

– Am înțeles, Lior! O să te ascult, ca o fetiță cuminte.

– Perfect! Și nu-ți face griji în privința banilor. Chiar dacă nu sunt bogat, am destui pentru două persoane. Uite! am ajuns în sala culturilor hidroponice. Bacurile conțin alge care sintetizează oxigenul din dioxidul de carbon pe care-l exhalăm. Ele asigură și proteinele din mâncarea noastră.

– Și plantele astea?

– Un lux pe care mi-l ofer: unele sunt comestibile, altele sunt doar decorative. Mi se pare că izolarea de pe navă e mai ușor de îndurat cu puțină verdeață...

– Câtă dreptate ai! exclamă Liossa mângâind ușor petalele unui trandafir galben minunat. Nici nu cunosc o parte din speciile astea: sunt absolut superbe!

– Le-am selecționat în călătoriile mele. Și mai sunt atâtea pe care nu știu unde să le pun... Vino, hai să-ți arăt salonul.

– Nu știu ce înseamnă...

– Salonul e camera în care ne adunăm să ne distrăm. Are aparate de proiecție, poți asculta muzică, poți chiar să-ți creezi propriile vise compunând peisaje cu oniroinductorul.

– Hai să vedem, trebuie să fie minunat!

Când intrară în salon, ceilalți trei pasageri se aflau deja acolo. Discutau între ei și tăcură auzindu-l pe astronaut.

Liossa avusese însă timp să constate că vorbeau despre ea, în termeni care-o făceau să roșească.

– Edfa, ți-o prezint pe Liossa, o mică naufragiată culeasă de pe planeta asta.

– Bună, drăguțo! Cred că te-ai plictisit de moarte până acum... Mai ales fără nici un bărbat care să-ți facă curte!

– Jur că la început am fost ocupată până peste cap să-mi procur hrana. Și apoi, plantele mele îmi țineau de urât.

– Încântat, frumoasă copilă! susură Antus întinzându-i o mână moale.

– Oh! ce frumos miroși..., se extazie Liossa. E mirosul tău natural, sau te-ai frecat cu flori?

– Sunt parfumuri sintetice foarte scumpe, draga mea, se răsfață efebul. Am o colecție întreagă. Dacă vrei, îți dau și ție câteva sticluțe.

– Mulțumesc mult! De ce nu se parfumează și ceilalți?

Se lăsă o scurtă tăcere penibilă.

Irfus îi puse capăt mormăind:

– Ia spune, Lior, pasagera noastră pare să fie în formă. Așa că de ce nu decolăm?

– Am așteptat să fiu sigur de comportamentul ei. Acum sunt convins că se va adapta ușor. Decolăm imediat. Liossa, vii cu mine în cabina de pilotaj?

– Sigur că da; am timp oricând să mă obișnuiesc cu aparatele din salon. Îmi explici cum funcționează nava?

– Ne-am înțeles!

Câteva clipe mai târziu se aflau în ogiva astronavei, în fața unui impunător tablou de bord.

– Liniștește-te, declară astronautul, manetele astea nu sunt toate folosite des. Practic, când totul e-n regulă, pilotul automat asigură navigarea. Eu doar programez destinația. Vhuxir, sub forma numărului din catalogul stelar, apoi calculatorul central se ocupă de decolare, de modificările aparatelor...

Liossa asculta, distrată: gândurile celorlalți ocupanți ai astronavei nu mai ajungeau la ea. Asta nu i se mai întâmplase pe planetă; nici în spațiu, cu pneumunii. Probabil că materia din care erau construite ușile și pereții bloca transmisiunile cerebrale.

Lior vorbea în continuare:

– ...eu, unul, nu mă bazez prea mult pe instrumentele astea. În principiu, dacă apare vreo problemă sunt informat prin semnale luminoase și sirene care se aud în toată nava. De asemenea, din când în când fac verificări. De exemplu când antenele au fost distruse am avut parcă o premoniție, am privit ecranele și...

Lior se opri, amintindu-și de viziunea lui... fata aceea goală pe care parcă o văzuse, semăna cu Liossa ca două picături de apă... Nu! Imposibil! Cum ar fi putut supraviețui mica naufragiată în vidul spațial?

Liossa îi urmărea ezitarea cu un zâmbet jucăuș:

– Ce-ai văzut pe ecrane, dom' căpitan?

– Mm... nimic special. Unde rămăsesem? A, da! Toate antenele exterioare au fost secționate! De un meteorit, mai mult ca sigur...

– Asta te-a făcut să aterizezi pe planeta mea? Ei bine, am avut noroc...

– Da. Fără antene, computerul nu mai primește datele necesare. Așa că am trecut pe pilotaj manual și am reușit până la urmă să aterizez pe Iudes fără defecțiuni grave. Vezi, acum programez destinația Vhuxir, apăs pe butonul de decolare și plecăm!

– Extraordinar! se extazie drăgălașa pasageră. Dar nu ți s-a întâmplat niciodată să ai întâlniri neplăcute în călătoriile tale?

– Ba da, câteodată. În primul rând sunt piratii navelor. Din fericire pot să-i detectez la timp și cum *Jack-pot* e destul de rapid îi evit fără probleme. Asta merge și cu astronavele Gărzii Federale, dacă sunt

prea curioase. Din contră, mă tem ca de dracu' de norii aceia vii, niște entități difuze care se numesc pneumuni. Bănuiesc că sunt responsabile de dispariția multor nave.

– A, da? Și ce le fac?

– N-a mai trăit nimeni ca să povestească! Se presupune că acționează asupra spiritului astronauților, transformându-i în zombi, în marionete.

– Trebuie să fie îngrozitor! răspunse Liossa imperturbabilă. Deja mă trec fiorii, sper să nu ne întâlnim cu așa ceva...

– Oh! genul acesta de accidente e foarte rar, din fericire. Acum, dacă ești de acord, hai să mergem la prietenii noștri.

În mod ciudat, Lior simți o durere puternică de cap: i se întâmpla câteodată, așa că nu-i dădu importanță. Își promise doar să ia o pastilă pentru a profita în continuare de compania adorabilei sale pasagere.

În timp ce *Jack-pot* își continua drumul, îndepărtându-se de Iudes, Liossa era asaltată de întrebările curioase ale călătorilor:

– Ei bine, micuțo, exclamă Edfa, cred că e o diferență față de hrana ta obișnuită!

– E într-adevăr delicios, încuviință fata degustând mâncărurile rafinate cu gesturi de pisică gurmandă. Și totuși n-am suferit niciodată de foame. Cu fructe și cereale poți face meniuri destul de diversificate.

– Le cultivai tu?, întrebă Antus.

– Nu! Eu doar făceam provizii pentru iarnă. Asta era perioada cea mai grea. Fructele uscate au aproape toate același gust. În schimb, în anotimpul cald nu mai știam ce să aleg...

– Și n-a venit nimeni niciodată pe planetă? Nici o expediție de salvare? se mira Irfus.

– Nu... N-am primit nici o vizită...

– La drept vorbind, asta nu prea mă miră, interveni Lior. Probabil că dacă a trecut vreo astronavă, satelitul a detectat epava și nimeni nu și-a închipuit că există vreun supraviețuitor. De altfel, cine să-și facă griji pentru niște emigranți amărâți?

– Cât trebuie să te fi plictisit, draga mea!, strigă Antus. Cum te distrai?

– Munceam ca să-mi îmbunătățesc locuința și citeam cărți. Aveam multe cărți. Unele foloseau cuvinte pe care nu prea le înțelegeam. În mare, mi-am găsit întotdeauna ceva de făcut...

– Călătoreai, în anotimpul cald?, întrebă inginerul.

– Nu prea mult, minți Liossa. Trebuia să merg pe jos...

– De ce n-ai încercat să-ți semnalezi prezența cu focuri, sau scriind un mesaj cu litere mari într-un spațiu deschis?, întrebă Lior.

– Nu m-am gândit niciodată... La drept vorbind, după atâția ani nu mai speram să văd vreo navă pe planeta mea.

– Acum trebuie să-ți fac un pic de educație, declară Edfa: o fată frumoasă, ca tine, trebuie să știe câte ceva despre lumea noastră. O să ai atâția pretendenți, draga mea! Vino la mine în cabină, o să probăm câteva rochii. Am tone de haine, trebuie doar să le reglăm pe măsura ta.

– Oh, mulțumesc! se bucură Liossa. O să fie tare amuzant...

– Eu îți dau niște parfumuri, o asigură frumosul efeb.

– Eu n-am asemenea lucrușoare, spuse Irfus, dar o să-ți dau câteva bijuterii pe care le poți folosi ca să te aperi. Crede-mă, o frumusețe ca tine are de ce să se teamă...

Lior rămase tăcut. Migrena devenise insuportabilă și profită de plecarea celor două femei pentru a merge în cabina lui să ia un medicament.

Puțin mai liniștit, astronautul făcu un mic tur de inspecție. Ușa compartimentului culturilor hidroponice era întredeschisă. Intră și constată cu durere că cele mai frumoase flori începuseră să se ofilească. Controlă sistemul de alimentare: nimic anormal. Îngrijorat, căpitanul presupuse că în timpul escalei în astronavă pătrunsese vreun virus nociv. Programă o dezinfecție profundă și se duse la culcare.

A doua zi, prima lui vizită fu la plantații. Din păcate, tratamentul nu rezolvase nimic. Perplex, Lior veni în salon, să-i vadă pe pasageri.

Toți dormiseră prost, se plângeau de dureri de cap și avuseseră coșmaruri în scurtele intervale de timp în care reușiseră să adoarmă.

Căpitanul avusese și el aceleași simptoame.

Se întrebă dacă nu cumva vreun germen nociv îi contaminase nava, dar nu spuse nimic pentru a nu-și speria pasagerii. Dar își promise totuși să difuzeze un aerosol germicid în sistemul de aer condiționat.

Liossa, în schimb, părea proaspătă ca o floare. Adaptarea ei nu putea fi pusă la îndoială.

Lior era însă îngrijorat. Migrena nu-l mai lăsa deloc. Se gândea fără încetare la viziunea din spațiu.

Cum putea explica fenomenul acela?

Cu siguranță mica naufragiată nu se putea deplasa în vid... Atunci să fi fost un caz de telepsihism? Astronautul nu mai avusese niciodată halucinații.

De altfel, era foarte neliniștit din cauza plantelor sale. Încă ceva inexplicabil!

Toate acestea coincideau ciudat cu sosirea fetei la bord. Și dacă mica sălbatică era vinovată de incidentele acestea?

În pofida testelor de control ea putea fi purtătoarea de germeni care a infestat nava.

Hotărât să nu fie părtinitor, căpitanul făcu un experiment. Așeză în camera micuței călătoare un buchet de flori rămase intacte și o plantă verde superbă.

Rezultatul îi depășì așteptările!

Până seara toate florile erau moarte; la fel și planta...

De data asta nu mai existau îndoieli: pasagerii se plângeau de diverse dureri. Liossa îi contaminase în pofida dezinfecției.

Totul devenea clar.

Nefericita supraviețuise toxinelor din plantele cu care se hrănea, dar era atât de impregnată de aceste otrăvuri încât până și aerul pe care-l respira devenea toxic pentru alte ființe. N-avea nici o legătură cu microbii, fata era ea însăși otrăvitoare.

Astronautul resimți un șoc la această descoperire: nu-și mai putea ascunde mult timp dragostea față de această creatură adorabilă, dar nu putea nici să-și reprime repulsia. Ce deziluzie!

Ființa fragilă pe care visa s-o apere de josniciile unei civilizații putrede era în realitate un monstru purtător de germeni letali.

Și totuși Lior era suficient de puternic pentru a-și înfrunta dilema: Liossa reprezenta un pericol pentru el și pentru ceilalți pasageri. Trebuia s-o izoleze.

Cum? Soluția părea simplă dacă tânăra accepta să poarte un costum de protecție ușor care s-o izoleze de mediul înconjurător și să-i furnizeze aer respirabil, eliminându-i exhalațiile otrăvitoare printr-un filtru.

Mai trebuia să o anunțe de această decizie pe micuță.

Lior își luă inima-n dinți și ciocăni la ușa cabinei.

O voce dulce îl invită să intre.

Căpitanul, țeapăn, se pregătea să-i spună ce avea pe suflet, dar rămase cu gura căscată...

Edfa avea destule defecte, dar avea un gust ireproșabil. Îi confecționase Liossei un compleu diafan din muselină roșie care punea în evidență frumusețea somptuoasă a nimfei, în toată gloria tinereții sale. Gâtul ei grațios era împodobit cu un colier superb, oferit de Irfus, degetele lungi și subțiri purtau inele fine ce dădeau și mai multă strălucire pielii sale aurii. Tunica strânsă pe talie îi sublinia sânii fermi, ale căror sfârcuri obraznice se vedeau prin țesătura delicată.

– Bună ziua, Lior! Ce drăguț ești că ai venit pe la mine; m-ai cam neglijat azi. Cum ți se pare?

– Adorabil! Compleul acesta îți vine minunat... Dar nu acesta e scopul vizitei mele; am probleme serioase.

– Alte avarii?

– Nu, e vorba de tine!

– De mine? Am făcut vreo prostie? Trebuie să mă ierți; nu m-am obișnuit încă cu stilul vostru de comportament. Sunt prea dezbrăcată pentru gusturile tale?

– Nu e vorba de asta, Liossa! O să fiu direct: ești un pericol serios pentru pasagerii acestei nave.

Liossa rămase fără grai: știa perfect despre ce era vorba. Tristețea imensă din privirea ei îi trăda deprimarea.

– Nu trebuie să dramatizăm, reluă căpitanul. Nu-mi pun problema să te duc înapoi pe planetă, pentru că nu ești deloc responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Din cauză că ai fost nevoită să te hrănești cu fructe toxice, pielea ta s-a impregnat de otravă. În contact cu tine, florile se ofilesc. Oamenii sunt afectați de exhalațiile tale toxice. Vreau doar să te rog să porți un costum izolant. Cum ajungem pe Vhuxir, iau legătura cu toxicologii și ei vor avea grijă să te trateze!

Liossa știa toate acestea: observase și ea că buchetul de flori din camera ei se uscase. Totuși, cuvintele lui Lior o făceau să-și dea seama că e o creatură unică, incapabilă să trăiască alături de cei din rasa ei și cu atât mai puțin capabilă să-i iubească.

Se aruncă în pat, plângând.

Disperat, Lior nu mai știa ce să facă.

Ezită o clipă, apoi o luă în brațe și încercă s-o consoleze, dar mica sălbatică îl îmbrânci:

– Lasă-mă! urlă ea. Nu mă atinge! Știi bine că poți să mori dacă mă îmbrățișezi! Sunt o paria... Preferam să mor! Dar nu te teme, nu vreau să vă fac rău; adu costumul, îți promit să-l port! Apoi lasă-mă singură...

Astronautul ezită, dar se supuse.

Reveni peste câteva minute, cu echipamentul pe care-l așeză pe fotoliu, fără nici un cuvânt.

După aceea se duse să-i prevină pe călători.

Reacțiile lor erau variate.

Edfa, fata bună, o compătimea pe mica nefericită.

Antus, pe de altă parte se înfurie pe Lior, care-l supusese unor asemenea riscuri și-l amenință că-l dă în judecată dacă prețioasa lui sănătate va avea de suferit în urma contactului cu această fată. Efebul profită de ocazie pentru a-și cere gălăgios drogurile pe care i le confiscase astronautul. Edfa îl aproba energic.

Căpitanul rămase neclintit în hotărârea lui.

Cât despre Irfus, acesta ar fi rezolvat cu plăcere problema ducând-o pe Liossa înapoi pe Iudes. În fața refuzului lui Lior, și întrucât această soluție ar fi dus la o nouă întârziere, sfârși prin a accepta soluția respectivă, cu condiția să se dovedească eficace.

În zilele următoare, pasagerii nu mai avură alte reclamații, iar *Jackpot* își continuă drumul spre Vhuxir.

Lior, mânios pe soarta crudă care-i jucase asemenea renghiuri nu mai părăsi cabina de pilotaj.

Dar uită repede de aceste gânduri: astronava se comporta ciudat...

Capitolul IV

Alarma roșie semnala o perturbare gravă în funcționarea navei.

Foarte repede, căpitanul constată că pilotul automat nu-și putea respecta programul.

Jack-pot-ul înainta capricios, în zig-zag-uri, fără a-și recăpăta traiectoria normală, ca și cum ar fi evitat niște obstacole invizibile.

Pentru o clipă, Lior speră că pilotul automat era de vină; trecu pe comanda manuală și încercă să repună nava pe o traiectorie dreaptă... Degeaba: dispozitivele de alertă clipeau în continuare. Dar monitoarele și detectorii nu semnalau nimic anormal.

De la plecarea de pe Iudes, aeronava naviga în subspațiu, cu viteză superluminică.

Oare să reintre cât de repede posibil în spațiul normal?

Astronautul ezită puțin: compensatoarele de gravitație înghițeau produsele G la mișcări bruște și până atunci pasagerii nu se confruntaseră cu astfel de incidente. Dar asta nu putea dura mult; în scurt timp virajele strânse vor deveni insuportabile. Dacă nava lupta împotriva unui adversar invizibil era evident că acesta o manevra foarte repede...

Să fie vorba de pneumuni, de acele ființe de coșmar de care se temeau toți navigatorii? Sau să fie doar o perturbare a subspațiului? Greu de spus...

Deja călătorii începuseră să se neliniștească și-l hărțuiau pe pilot cu tot felul de întrebări.

Lior, incapabil să-i calmeze, continua să studieze cadranele detectorilor, fără să înțeleagă ce se întâmplă.

Atunci un urlet al Edfei amplificat de microfon îl făcu să tresară. O văzu în monitoare, alergând ca o nebună, urmărită de o caracatiță diafană care-și întindea spre ea tentaculele transparente.

Apoi Antus, care venise să vadă ce se întâmplă, alertat de zgomot, fu atacat de un monstru grotesc, un soi de sfârleză cu mii de ochi strălucitori. Tânărul efeb o luă la fugă pe coridor...

În salon, Edfa, epuizată, se zvârcolea pe covorul moale, în timp ce caracatița se apropia amenințător. Apoi o ridică de pe jos, ca pe un fulg, și începu s-o răsucească în toate direcțiile.

Tot interiorul navei era invadat de luminițe bizare, care parcă dansau într-un balet incomprehensibil...

De data asta nu mai era nici o îndoială: aveau de-a face cu pneumunii!

Încremenit, Lior privea spectacolul pe monitoare, incapabil să reacționeze, perfect conștient că dacă nu ajungea cât mai repede în spațiul normal *Jack-pot*-ul era pierdut, împreună cu ocupanții lui.

Deodată, zări o siluetă suplă intrând în salon, mai degrabă plutind decât mergând. Tânăra sălbatică, cu ochii de smarald dilatați, fixa caracatița care se juca cu trupul inert al Edfei. În mod straniu, luminile mișcătoare se fereau de fată, parcă respinse de o forță nevăzută.

Chiar și ființa diafană părea să se teamă de acest adversar redutabil.

Dintr-o dată explodă în mii de luminițe insuportabil de strălucitoare care zburară prin pereți.

Lior, nemișcat, văzu apoi datorită camerelor de luat vederi de pe holuri că Liossa se îndrepta spre postul de comandă.

În cele din urmă intră în sală și brusc toate luminițele se stinseră.

Cu chipul împietrit, Liossa se apropie și-și puse mâinile protejate de mănuși pe umerii astronautului.

Lior ridică încet mâna dreaptă, întoarse capul, apoi, dintr-o dată, își recăpătă puterea.

– Repede!, șopti minunata nimfă, întoarce-te în spațiul normal!

Lior acționă o manetă și atinse câteva butoane de pe panoul de comandă.

Jack-pot-ul se supuse comenzilor lui.

Ceața luminată a subspațiului se risipi și apărură din nou stelele și constelațiile.

Lior nu mai avu timp să-i mulțumească salvatoarei sale. De la prima privire aruncată pe monitoare observă că ceva nu era în regulă.

Aștrii strălucitori erau deformați, distorsionați. Galaxia părea să se vadă din interior, ca dintr-un cilindru enorm în care ar fi rămas captivă astronava...

– Pe toate cometele!, înjură el. Unde suntem?

Liossa ridică din umeri și răspunse cu un aer descurajat:

– Asta nu știu nici eu! Oricum, un lucru e sigur: am scăpat de pneumuni...

Împrejurimile nu păreau să ascundă vreun pericol; nava înainta încet între pereții invizibili care o țineau prizonieră. După ce consultă cadranele, căpitanul mormăi încet:

– N-am auzit în viața mea de un asemenea fenomen... După părerea mea, am ajuns într-un punct unic al spațiului, unde rețeaua spațio-temporală e diferită de a noastră... Spune-mi, frumoaso, trebuie să-ți mulțumesc, nu-i așa? N-am visat, nu? Chiar ai alungat entitățile care ne invadaseră nava?

– Nu mi-a fost prea ușor... Din fericire, nu erau foarte multe, mărturisi ea cu un zâmbet dezarmant. Fii drăguț, Lior, nu le povesti celorlalți ce s-a întâmplat...

– Oh! Păstrez cu plăcere secretul, cu condiția să-mi dai câteva explicații. De unde ai puterile astea uimitoare?

– Sinceră să fiu, habar n-am!... Presupun că otrăvurile pe care le-am inhalat pe Iudes mi-au permis să-mi dezvolt anumite aptitudini latente în orice ființă umană. Știi, am mințit când am spus că nu-mi cunosc planeta. De fapt, pot să mă deplasez pe distanțe incredibile... chiar și în vid! Așa i-am cunoscut pe pneumuni și am învățat să-i alung...

– Incredibil! Deci chiar tu ai apărut atunci din vid... Chiar tu, creatură malefică, ai fost cea care ne-a distrus antenele!

– Da, așa e... Trebuie să mă ierți, nu știam cum altfel să te fac să aterizezi pe Iudes! Pereții navei îmi resping fluxul psihic...

– De ce, știi să citești gândurile?

Liossa lăsă capul în piept, ca un copil prins cu o boacănă, apoi îl liniști:

– Știi, sunt foarte discretă; m-am străduit să nu dau buzna în mintea ta...

Astronautul se simți stânjenit. Dacă demonul acesta adorabil știa ce simțea el, probabil că îl considera un idiot. Brusc, cei doi se priviră zâmbind, apoi izbucniră în râs.

Când ceilalți călători dădură buzna nervoși în cabina de pilotaj îi găsiră râzând în hohote și părură să se întrebe dacă nu cumva nebunia de adineauri le afectase judecata.

Dar Lior se liniști imediat și le răspunse la întrebări.

Ridicând amândouă mâinile, le făcu semn să tacă, apoi spuse:

– Dragii mei, tocmai am scăpat de un atac al pneumunilor, niște entități practic necunoscute care invadează uneori navele din subspațiu. Acum ne-am întors în continuumul normal, dar ne aflăm într-o zonă perturbată. Fac tot posibilul să ieșim de aici...

– E îngrozitor!, gemu Antus. Domnule căpitan, sunteți responsabil de pasagerii dumneavoastră! Am plătit ca să fiu adus într-un anumit loc la o anumită dată și o să cer despăgubiri pentru fiecare zi de întârziere...

– Hai, hai, ticălosule!, bombăni Edfa, realistă. Suntem cu toții în aceeași barcă. Lior face tot ce poate, crezi că nu ține la pielea lui? Ia mai lasă-l în pace!

– Dacă pot să fiu de ajutor, propuse Irfus foarte calm, sunt la dispoziția ta.

– Mulțumesc! Pentru moment, aș vrea să știu unde ne aflăm; mă duc în cabină să mă uit pe niște atlase galactografice. Până vin, rămâi tu în postul central. Dacă ai noutăți, cheamă-mă imediat!

Antus plecă spre salon și bău câteva pahare ca să-și refacă moralul. După câteva minute era deja cuprins de euforie.

Astronautul își consultă oracolul: aparatul bizar care-l ajutase de atâtea ori.

Nu fu dezamăgit nici de data aceasta. Foarte departe, în față, detectorul semnala o masă sferică, de talia unei astronave mari. O chemă pe Liossa și o informă despre această descoperire. Fata îi propuse să iasă din navă pentru a încerca să stabilească un contact psihic cu obiec-

tul neidentificat, dar astronautul refuză, nedorind s-o expună unor riscuri inutile.

Cei doi se întoarseră lângă Irfus, în cabina de pilotaj.

– Nici o informație despre cilindrul stelar!, anunță Lior. O să înaintăm prudent; trebuie să existe ceva la capătul conductei ăsteia!

– Și dacă încercăm să trecem prin pereți?, sugeră inginerul.

– De ce nu! În situația asta...

Căpitanul manevră comenzile manuale, aducând *Jack-pot*-ul cu prora spre peretele imaterial.

Din păcate, nava fu respinsă ca și cum s-ar fi ciocnit de un obstacol impenetrabil, sau mai degrabă ca și cum ar fi interacționat cu un câmp magnetic puternic, de semn opus celui al astronavei.

– Am rezolvat-o și pe asta!, constată Irfus. Să sperăm că putem înainta prin tunel fără alte obstacole...

Așa că Lior își manevră în continuare nava, extrem de prudent, examinând mereu monitoarele unde, în principiu, ar fi trebuit să apară în scurt timp sfera detectată mai devreme.

Liossa, a cărei acuitate vizuală era remarcabilă, anunță prima prezența obiectului necunoscut.

Lior și Irfus reușiră să focalizeze imaginea, mărind-o pentru a vedea suprafața netedă a sferei cenușii care se deslușea clar pe pereții luminoși ai tunelului.

– Ce crezi că e asta, dom' căpitan?, întrebă inginerul.

– Nu știu, răspunse Lior ridicând din umeri. În prezent, nu știu vreun tip de astronavă de forma asta. Un asteroid atât de mic n-ar fi fost sferic; deci avem de-a face cu un mecanism creat artificial. Dar nu emite nici un semnal.

– Nu știm dacă undele se propagă în mediul acesta necunoscut, observă Irfus.

– Exact! Va trebui să examinăm de aproape construcția asta; mă duc să-mi pun costumul de protecție...

– Vin cu tine, spuse inginerul. Dacă mergem împreună avem mai multe șanse să ne întoarcem teferi...

– Nici nu poate fi vorba! Ești singurul care poate să piloteze *Jack-pot*-ul! Rămâi aici; Liossa vine cu mine, asta dacă nu-i e frică să-și asume un asemenea risc...

– Sunt încântată să te însoțesc, îl asigură fata. De altfel, ți-aș putea fi de folos...

Lior nu se îndoia de puterile extraordinare ale micii sălbatice.

– Ne apropiem de carcasa navei cât mai mult posibil, apoi intrăm printr-un sas. S-ar putea ca vizita să dureze ceva timp, să nu vă faceți griji. Dacă cumva vreun pericol neașteptat amenință nava, plecați fără noi...

– Am înțeles, șefu'!, răspunse Irfus. Of, ce rahat... Când mă gândesc la clienții mei de pe Vhuxir... cred că o să rămână cu buzele umflate!

Astronautul apropie nava cât mai mult de sferă, apoi merse cu Liossa să-și pună costumele de protecție și părăsiră amândoi *Jack-pot*-ul, echipați cu arme și unelte.

Lior, crispat, ezită să se arunce în vid, temându-se de vreo defecțiune a propulsoarelor dorsale sau de vreun turbion care i-ar putea proiecta prea departe de navă.

Dar Liossa, zâmbind, îl apucă de mână și, dintr-un salt, cei doi se treziră la câțiva centimetri de sfera cenușie.

Astronautul avea senzația că visează: fata asta era cu siguranță incredibilă...

Plutind în jurul carcasei își începură inspecția. Lior reperă câteva orificii de eliminare a gazelor și aripile protectoare ale antenelor ejectabile. Apoi descoperi un batant legat probabil de un sas. Deja natura obiectului necunoscut era neîndoielnică: era vorba de o astronavă. Cine puteau fi ocupanții acesteia?

Străini prinși în capcană ca și ei, în această conductă diabolică? Sau ființe care utilizau tunelul drept cale de acces?

Mâna expertă a astronautului ridică repede capacul care ascundea maneta de deschidere a sasului. O apăsă și un dreptunghi întunecat se contură în peretele metalic.

După o scurtă ezitare, Lior și Liossa intrară. Astronautul, folosindu-și lanterna frontală, căută dispozitivul de închidere și-l acționă. Apoi apăsă la întâmplare pe un buton deasupra căruia era o inscripție într-o limbă necunoscută. O lumină verzuie inundă habitaclul, dând la iveală un culoar lat. Cei doi vizitatori intrară pe culoar, privind circumspecți în jur. Peste tot, pe jos, pe pereți, chiar și pe tavan creșteau niște licheni mâs-

linii uriași, care le ajungeau până la brâu. Din panourile laterale emana o lumină cețoasă. Aparent, nici urmă de viață...

Lior, cu mâna pe patul pistolului, își consultă din priviri însoțitoarea, știind că aceasta îi citea gândurile.

– Percep un murmur difuz al unor spirite destul de primitive, anunță tânăra. Nu par deloc ostile!

– Bun! Suntem cam în dreptul ecuatorului acestei sfere; poți să le localizezi?

– Le simt cam peste tot, și deasupra și dedesubt. Nu pot să le înțeleg prea bine gândurile, mă încurcă pereții...

– Ei bine, hai să vedem, propuse Lior. Anunță-mă dacă observi vreo prezență ostilă; nu vreau să ne asumăm riscuri.

Cei doi înaintară încet pe coridorul care străbătea nava.

Pe drum, căpitanul smulse câteva tulpini din plantele acelea ciudate; lichenii creșteau chiar și pe tavanul pe care-l corodaseră pentru a-și extrage minerale. Conform termometrelor, temperatura era destul de ridicată, dar suportabilă pentru oameni. Aerul părea respirabil, însă Lior preferă să-și păstreze casca etanșă.

În scurt timp ajunseră lângă o ușă întredeschisă.

Astronautul o împinse, descoperind o sală mare, divizată prin pereți paraleli. Acolo, alte plante formau un covor impenetrabil; doar părțile metalice ale astronavei nu fuseseră invadate de acești licheni.

Mergând pe lângă perete, cei doi exploratori își continuară cercetările, descoperind cutii fără etichete, zone distruse, unde avuseseră loc lupte, evident, cu mult timp în urmă, judecând după metalul rupt, cu marginile corodate și tocite.

Oare ocupanții acestei nave se omorâseră între ei? Lior fu nevoit să recunoască faptul că fără prezența liniștitoare a fetei lângă el poate nu și-ar fi continuat cercetările. Puterile uimitoare pe care le avea o transformau într-o aliată neprețuită.

Pe parcurs, astronautul recunoscu instalațiile clasice de pe navele de cursă lungă: săli de odihnă dotate cu fotolii confortabile, având pe spătar casca oniroinductoare, aparate televideo cu distribuitoare alimentare incorporate, infirmerii și laboratoare pline de aparatură distrusă.

Ce nebunie i-ar fi putut determina pe călători să distrugă asemenea instalații vitale? Dacă propulsoarele și sala de comandă erau în aceeași stare, atunci nu se puteau baza pe nici un fel de ajutor...

Liossa percepea, evident, reflecțiile însoțitorului ei, dar nu făcu nici un comentariu, încordată să detecteze orice emisie psihică. Brusc, când se apropiară de o imensă piscină goală, îl apucă de braț pe Lior și îi transmise:

– Am un contact slab... Gânduri temătoare aici, în dreapta, în cabină...

Amândoi se aplecară din reflex, ascunzându-se în lichenii care aici le ajungeau până la umeri.

Sala era cufundată într-o ceață stătută, provocată fără îndoială de infiltrările de apă și, lucru neobișnuit într-o astronavă, din cabina de schimb pentru înotători ieșea un firișor de fum.

Căpitanul îi făcu semn Liossei să rămână acolo; își scoase arma și se îndreptă spre cabine.

Mergând pe lângă perete, Lior ajunse lângă ușa întredeschisă. Lichenii rupți indicau că încăperea respectivă fusese accesată recent.

Aruncă o privire în urmă: însoțitoarea lui rămăsese ghemuită între plante, aproape invizibilă.

Atunci astronautul deschise ușa, cu pistolul în mână.

Pe moment, nu văzu decât un foc roșiatic pe care fierbea un ceaun plin cu lichid verde; părea a fi o fiertură de plante.

Apoi, într-un colț, deslușì două siluete gârbovite, nemișcate. Se apropie prudent. Atunci Liossa îi transmise: „Nu te teme, le controlez eu mișcările..."

„Hotărât lucru, se gândi căpitanul, fata asta e fantastică! Aș merge oriunde cu ea..."

„Mulțumesc!", auzi un gând amuzat.

Dar nu era momentul să se țină de glume. Astronautul se afla acum chiar în fața celor doi ocupanți ai cabinei.

Acest cuplu de bătrâni ridați, zdrențuiți, slabi și înfiorător de murdari nu părea deloc amenințător.

Bărbatul strângea în pumn un cuțit improvizat dintr-o bucată de metal. În fața lui se aflau un topor și o suliță, la fel de rudimentare. În spate, arme mai periculoase, aparent descărcate.

Prudent, Lior le împinse deoparte și luă cuțitul din mâna bătrânului. Apoi îi transmise Liossei să vină și ea.

– Poți să le citești gândurile?, întrebă el.

– Da! Nu vorbesc chiar limba noastră, e un dialect destul de vechi. Pe scurt, astronava lor a căzut în capcană, la fel ca a noastră, cu mult timp în urmă: cam cinci sute de ani. La bord s-au succedară mai multe generații, care au supraviețuit datorită culturilor hidroponice. Plantele și legumele au suferit mutații și au apărut specii noi. Ciupercile s-au amestecat cu algele și au dat naștere acestor licheni extrem de rezistenți care au invadat nava. La bord se aflau și animale, care au scăpat cu viață: ierbivore care se hrănesc cu plante și carnivore care nu se dau în lături să atace oamenii...

– Dar cine comandă nava? Nu există tehnicieni care să se ocupe de întreținere?

– Tot sistemul de organizare a dispărut de mult timp. Triburile trăiesc împărțite pe etaje. Tinerii sunt cei mai feroci, pentru că le place să mănânce ciuperci halucinogene. E legea junglei. Trebuie să ucidă ca să supraviețuiască. Alimentele sunt puține, iar lichenii nu se pot numi comestibili. Conform acestor bieți bătrâni există încă undeva, în zona postului de comandă, urmași ai tehnicienilor, care întrețin în continuare funcțiile vitale ale navei. La drept vorbind, nu au mare lucru de făcut, pentru că dispozitivele automate de reparare au fost prevăzute din construcție. Din păcate nu prea au piese de schimb. Computerul de bord funcționează încă și se pare că el e adevăratul șef...

– Ia spune, cum se face că bătrânii ăștia sunt așa de bine informați?

– Bărbatul a păstrat niște cărți și cunoaște destul de bine configurația navei; asta i-a permis să supraviețuiască...

– De ce și-au părăsit tribul?

– N-ai pus bine întrebarea; tribul lor i-a respins. Cei care devin prea bătrâni pentru a vâna sunt lăsați pradă fiarelor sălbatice.

– Care era destinația inițială a navei?

– Nu știu, au uitat-o, dar fără îndoială nava urma să colonizeze o planetă sălbatică. Din cauza asta aveau animale și plante la bord. Însă, la un moment dat, cu puțin înainte de a intra în cilindrul stelar, o eroare de calculator a indicat că ajunseseră la destinație, așa că animalele au

fost eliberate și semințele împrăștiate ca și cum ar fi trebuit să colonizeze planeta.

– Unde se află tehnicienii?

– Undeva spre vârful sferei. Nimeni nu se poate apropia de ei pentru că au fortificat coridoarele de acces. Așa că ceilalți nu prea știu...

– Dacă există atâtea animale periculoase la bord nu-mi explic cum au supraviețuit nefericiții ăștia cu niște arme atât de primitive...

– La început, dezintegratoarele mai funcționau. Acum sunt descărcate, așa că și-au făcut cuțite și sulițe. Adevăratul secret al supraviețuirii lor este faptul că bătrânul cunoaște bine nava. Vezi pătratul acesta de pe jos? E o trapă prin care se pregăteau să fugă. Comunică cu sistemul de canalizare al piscinei. Ca să o deschidă e nevoie de o cheie specială, și bătrânul o are. De aceea și-au stabilit domiciliul aici.

– Ce mănâncă?

– Se mulțumesc cu licheni. Îi usucă și fac focul cu ei, iar din plantele verzi pot găti un fel de supă mucilaginoasă.

– Și apa de unde vine?

– Câteva conducte din plafon comunică cu un rezervor încă plin; computerul de bord asigură și acum aclimatizarea și serviciile esențiale.

– Și n-au nici o idee despre locul în care se află? Sau despre cum să iasă?

– Din păcate, nu! Universul lor este acest cilindru, au uitat că există stele...

– Se reproduc?

– Da, vânătorii sunt chiar prolifici. Doar că, imediat ce se împuținează hrana, triburile se omoară între ele ca să-și extindă teritoriile de vânătoare; rata mortalității e foarte ridicată.

– Ei bine, nimic mai descurajant, oftă căpitanul. Deci ofițerii navei n-au reușit să descopere nici o metodă de a ieși din conducta asta infernală care pare să existe de secole întregi... Mă întreb dacă mai are rost să ne continuăm cercetările.

– Poate că da; am descifrat în memoria lor amintirea mai multor tentative de genul acesta; două dintre ele aproape au reușit.

– Spune-mi, există un ciclu nictemeral aici?

– Nu, panourile luminoase sunt permanent aprinse.

– Și printre vânători nu există mutanți telepați, ca tine?

– Nu percep nici un contact. Dar bătrânii spun că vrăjitoarele au puteri impresionante.

– Bun! Acesta ar fi un atu important dacă reușești să le reperezi. În condițiile astea, putem încerca să luăm legătura cu tehnicienii lor. Vrei să te odihnești puțin, sau plecăm acum?

– Mi-e o foame de lup, dar n-aș vrea să mănânc în fața acestor nefericiți. Dă-le câteva tablete alimentare, mi-e milă de ei.

– De acord, dar nu trebuie să fim prea generoși; s-ar putea să mai stăm ceva timp aici.

Atunci Liossa încetă controlul mintal și se așeză lângă cele două larve ridate, oferindu-le câte o rație standard pe care o adulmecară cu mult interes și o înghițiră lacomi, fără să mai scoată ambalajul.

Exploratorii se mulțumiră cu lichidul distribuit în căști printr-un tub de alimentare. Nu era prea gustos, dar asigura o hrană echilibrată fără să ocupe mult spațiu.

– Presupun că ne confundă cu tehnicienii, glumi Lior.

– Da, și le e foarte frică să nu-i omorâm.

– Ce ciudată e natura umană! Ce mai speră acești morți ambulanți închiși în cușca asta de metal?

– Sărmanii speră doar să mai trăiască puțin; sunt un cuplu foarte unit. Nu s-au despărțit niciodată. Din păcate, riscă să moară de foame.

– O să le lăsăm câteva tablete alimentare. E tot ce putem face pentru ei.

Liossa zâmbi cu tristețe și îi privi pe bătrâni drept în ochi. Chipurile lor se destinseră brusc și exploratorii îi lăsară într-o stare de euforie, giugiulindu-se ca doi porumbei.

Acum că Lior știa că lichenii adăposteau animale periculoase, mâna lui nu se mai dezlipi de pe patul pistolului.

Dar avea încredere oarbă în harul premonitoriu al însoțitoarei sale.

Scopul astronautului era să găsească ascensoarele care făceau legătura între diferitele niveluri. Mica sălbatică descoperise această informație în creierul bătrânului, așa că o luă înainte, păsind încrezătoare pe tijele lichenilor care invadaseră piscina abandonată.

Liossa părea să se simtă în largul ei, spre deosebire de Lior, care nu era obișnuit cu jungla.

După ce ieșiră din sala imensă, exploratorii o apucară din nou pe coridor. La fiecare cotitură, în spatele fiecărei uși, astronautul se aștepta la un atac fulgerător.

Nimfa, malițioasă, se întorcea din când în când spre el, zâmbindu-i, și bărbatul îi răspundea fericit, făcându-i cu ochiul.

Și totuși astronautul detectă primul pericolul. Când trecură pe lângă o scară ce ducea la interpunte, zări un cap romboidal, apoi două, apoi șase. Ascunși după licheni, îi păndeau pe intrușii care le violau teritoriul.

Fără să stea pe gânduri, Lior ochi și trase.

Exact la timp! Deja trupurile subțiri țâșniseră spre pradă.

Patru șerpi decapitați se prăbușiră la pământ.

Apărură alți zece ofidieni. În pofida faptului că era un excelent țintaș, astronautul nu reuși să-i omoare pe toți. Dădu înapoi în fața acelei gloate amenințătoare.

Aruncă o privire spre însoțitoarea lui și constată, uluit, că aceasta era prinsă în inelele puternice ale unui piton.

Încercă disperat să alerge spre ea. Imposibil, noi atacatori îi blocau permanent calea. Pentru a-și păstra libertatea de mișcare trebuia să tragă, să tragă în continuu...

Din păcate, Lior nu era deloc obișnuit cu asemenea lupte. Piciorul îi alunecă în vâscozitățile scurse din leșurile mutilate ale reptilelor și căzu în tufele întortocheate.

Dar continuă să tragă până când un șarpe i se încolăci pe braț... Lăsă arma...

Disperat, se agăță de pielea rece; încerca să ajungă la capul reptilei când auzi un râs cristalin care-l făcu să tresară.

Liossa plana ca o pasăre deasupra lichenilor.

Nici urmă de ofidian care s-o fi capturat. Apoi căpitanul se simți smuls de la pământ și ajunse lângă fata care, fără a părea speriată, se uita fix la monstru. Inelele se relaxară și pitonul căzu printre ceilalți șerpi.

Stupefiat, Lior văzu cum pistolul lui se înalță în aer și se oprește în dreptul mâinii sale. Îl înhață repede.

– Îți datorez niște scuze!, auzi el vocea limpede. Animalele astea se ascunseseră sub podeaua de metal și n-am putut să le detectez la timp.

– Oh!, nu-i nimic! Din moment ce am scăpat cu bine... Acum fii drăguță și lasă-mă jos, undeva departe de bestiile astea; nu-mi place să plutesc așa; s-ar putea ca vânătorii să mă confunde cu o pasăre.

Ascultătoare, Liossa îl coborî ușor în fața unei uși larg deschise și veni apoi lângă el.

Lior, puțin vexat că își datora salvarea acelei făpturi fragile, o luă înainte, fără s-o mai aștepte.

Merse așa, cu pași mari, fără să scoată un cuvânt, până la o intersecție unde se întâlneau mai multe coridoare.

Pe unul dintre zidurile metalice se decupau câteva uși, deasupra cărora strălucea o inscripție luminoasă.

Pe marginea fiecărei rame se înșirau butoane tocite, cu însemne pe jumătate șterse.

– În sfârșit, am ajuns!, oftă el satisfăcut. Dacă ascensoarele mai funcționează, am rezolvat treaba cea mai grea!

Liossa ajunse lângă el, cu același zâmbet malițios care avea darul de a-l exaspera...

Furios, apăsă pe butonul de sus...

Capitolul V

Nu se întâmplă nimic. Încercă toate butoanele; degeaba, mecanismele blocate nu mai răspundeau...

– Ei bine, trebuie să forțezi ușa, constată liniștită Liossa. Ești atât de puternic încât va fi o joacă pentru tine. Apoi te ridic eu până sus.

Căpitanul îi aruncă o privire exasperată și căută o bucată de metal pe care s-o folosească drept pârghie. Găsi în scurt timp o țeavă suficient de rezistentă.

Astronautul depărtă puțin cele două uși cu vârful cuțitului și introduse pârghia între ele. Apoi împinse cu atâta furie încât ușile se deschiseră brusc și Lior căzu pe spate.

Liossa își înăbuși un hohot de râs, în timp ce el se ridică în picioare și împinse ușile cu amândouă mâinile, descoperind un puț întunecat.

Îl examină puțin cu lanterna, întrebându-se dacă era prudent să se aventureze în tubul acela spectaculos.

– Ești gata?, întrebă Liossa îngrijorată.

– Hai!

Simți iar că plutește în aer și, încercând cu stângăcie să rămână cu capul în sus, lumină pereții puțului cu lanterna pentru a detecta eventualele obstacole.

Cuplul urcă încet, urmând cablurile cabinei. Trecură de mai multe etaje. Uneori, ușile erau larg deschise, dezvăluind coridoare invadate de licheni sau de plante necunoscute.

După vreo douăzeci de etaje, ascensiunea lor fu oprită de o cabină blocată.

Lior, prudent, ținuse minte numărul etajelor care-i separau de punctul de plecare, pentru a se putea întoarce pe același drum.

– Ce facem?, întrebă Liossa. Cabina e prea mare ca s-o pot mișca...

– Hai să coborâm până la prima ușă deschisă și să încercăm alt ascensor. Nu cred că toate cabinele sunt blocate la același nivel.

Tânăra făcu un picaj brusc și se opri brutal în fața unui dreptunghi luminat. După un scurt viraj lateral, cei doi se opriră pe podea.

Lior examină împrejurimile: coridorul era invadat de ierburi înalte, dar nu zări nici un animal, nici un vânător.

– Supraveghează zona până încerc eu se deschid altă ușă, porunci astronautul.

Liossa îl aprobă din cap.

Din păcate, astronautul nu-și luase pârghia cu el, iar lama cuțitului nu era suficient de rezistentă pentru a forța ușa. După câteva încercări se lăsă păgubaș.

– Trebuie să găsim altă pârghie, spuse el supărat. Ce tâmpit am fost că n-am luat-o pe aia...

Tânăra nu răspunse. Prin viziera căștii, Lior îi văzu chipul încordat.

– S-a întâmplat ceva?

– Simt mai multe spirite pe coridoarele alăturate, șopti fata. Vânători care așteaptă întăriri ca să ne atace; se ascund în ierburi.

– Hai s-o ștergem!, spuse căpitanul. Coborâm în puțul ascensorului.

Așteptă senzația obișnuită, dar nu se întâmplă nimic. Îngrozit, o văzu pe Liossa imobilizată într-un lasou de piele.

Reflexele lui acționară iar instantaneu.

Câteva trupuri paralizate se prăbușiră.

Astronautul observă că purtau haine din piele prinse la brâu cu o centură de care atârna un fel de sabie.

Nu-și apucă să-și aprofundeze analiza; ușa încăperii vecine tocmai se deschisese și o gloată de sălbatici înarmați cu sulițe și bâte îi înconjură.

Din nou, arma lui făcu ravagii. Nici Liossa nu stătea degeaba: trupuri smulse violent de la pământ se zdrobeau de pereți sau cădeau peste atacatori.

Cei doi se retrăseseră deja pe palier, dar hoardele adunate în sala vecină nu puteau ieși în forță pe ușa blocată de cadavre.

Din păcate, începu să plouă cu bolovani și sulițe aruncate dintre ierburi. Vizitatorii riscau să fie grav răniți.

În plus, pistolul căpitanului nu prea mai avea muniție și Lior se întreba neliniștit dacă o să fie capturați de sălbatici.

Atunci în orificiul prin care năvăleau atacatorii apăru o creatură indescriptibilă, un coșmar întunecat cu ochi de foc, cu gheare putemice, blocând calea sălbaticilor.

Prin trupul diafan, astronautul întrezărea ierburile înalte din camera alăturată. Un războinic, apoi zece, cincizeci se ridicară în picioare și o luară la fugă, urmăriți de monstrul înaripat.

Lior oftă ușurat și se întoarse spre Liossa.

Zâmbetul ei amuzat îl liniști; nimfa le indusese vânătorilor această viziune și Lior însuși căzuse pradă hipnozei...

– Hai să mergem! Au tras o sperietură zdravănă, așa că n-o să ne mai încurce o vreme, spuse mica sălbatică.

Lior ridică o sabie de pe jos și de data asta reuși să forțeze ușa liftului.

Puțul era liber. Cei doi urcară în continuare, lăsându-i în urmă pe războinicii uluiți.

Trecură de zece niveluri până să întâlnească un nou obstacol: o grămadă de mobile care blocau puțul.

– Acum trebuie să găsim un loc sigur unde să mă odihnesc, spuse tânăra. Eforturile astea m-au epuizat...

Căpitanul o aprobă, aproape fericit de decizia ei.

Îi admira puterile neobișnuite, dar o și invidia un pic. Până la urmă, și forțele ei aveau o limită!

Ieșiră amândoi din puț printr-o gaură și se treziră într-un amfiteatru imens, cu grădini circulare năpădite de buruieni.

Acoperișurile de plastic arseseră și extinctoarele automate răspândeau o ploaie fină, formând un pârâiaș la baza podiumului.

Scaunele calcinate, scările dărâmate erau acoperite de resturi de schelete.

Locul nu părea deloc ospitalier.

Lior urcă totuși treptele acoperite de licheni, trăgând-o după el pe Liossa, extenuată.

Vechile cabine de proiecție se deschideau la nivelului ultimului șir de scaune și puteau fi folosite ca adăpost.

Cu mâna pe mânerul cutitului, Lior deschise ușa; în cabină nu se ascundea nimeni.

O invită pe fată să intre și ea se întinse pe bancheta aproape intactă, destul de confortabilă în pofida umezelii.

Odată întinsă, mica sălbatică adormi imediat. Aparent, utilizarea capacităților sale de levitație îi consuma mult energia nervoasă. Mașinal, căpitanul se uită la ceas; trecuseră doar cinci ore de la intrarea lor în astronava eșuată! Era atât de obosit încât ar fi jurat că trecuseră câteva zile!

Trei pastile energizante îi împrospătară forțele. Supraveghind atent împrejurimile acoperite de licheni, pentru a nu fi surprinși de un atac al sălbaticilor, astronautul căzu pe gânduri.

Până una alta, vestiții tehnicieni de la bord nu puteau avea prea multe cunoștințe științifice. Ce ajutor puteau aștepta? Liossa insistase să-i caute; conform bătrânului, echipajul avusese câteva tentative aproape reușite de a scăpa din tunel. În lungul lor sejur la bord, savanții adunaseră date despre natura conductei spațiale. La drept vorbind, și Lior avea o teorie... Dar era atât de neplăcută încât o respinsese în mod inconștient! Să fie oare calea spre o capcană mortală, un maelstrom provocat de o stea apropiată de o gaură neagră?

Astronauții studiase îndelung acest fenomen periculos și știau deja condițiile în care se producea. Conform acestora, existau niște condiții foarte speciale pentru a ajunge în interiorul unor asemenea zone unice. Într-un univers normal e posibil să te deplasezi în spațiu, dar nu și în timp. În zonele perturbate de gravitatea imensă a unei stele moarte care creează o gaură neagră se întâmplă exact pe dos. Spațiul pare polarizat, e posibil un singur vector de deplasare. În schimb o deplasare temporală nu e dificilă.

În aceste condiții nu te puteai baza pe un ceas, indiferent ce ar arăta el. Doar ceasul biologic e demn de încredere, de unde și acea senzație de oboseală...

Dar această ipoteză seducătoare nu-i oferea nici o cale de scăpare; astronavele nu erau dotate cu dispozitive care să permită călătoriile în

timp. În schimb puteau avea loc oricând fluctuații spontane, proiectând navele blocate în tunel fie în viitor, fie în trecut. Asta dacă atracția astrului de densitate infinită situat la capătul tunelului nu le aspiră. Ceea ce, de altfel, se putea întâmpla în orice moment...

Din fericire, Liossa dormea și nu putea percepe gândurile căpitanului. Biata copilă ar fi fost probabil îngrozită; viața pe planeta ei înflorită n-o pregătise în nici un fel pentru pericolele spațiului.

Din câte știa astronautul, nimeni nu reușise să scape din asemenea locuri demonice și *Jack-pot* risca să aibă aceeași soartă.

O ușoară agitație în licheni îl alarmă pe Lior: dușmani necunoscuți, veniți din fundul sălii, urcau încet spre refugiul celor doi.

Căpitanul își încordă privirea dar nu reuși să vadă nimic din cauza tufelor înalte.

Jos, lângă pârâu, se adăpau două creaturi speriate, asemănătoare cu niște gazele.

Dacă locul acesta adăpostea ierbivore pașnice, atunci existau și carnivore ascunse în iarbă.

Într-adevăr, alertate de un zgomot imperceptibil, grațioasele creaturi o luară la fugă, săltând peste licheni.

Un animal verde cu dungi negre o prinse pe una dintre ele dintr-un salt. Se auzi un urlet de agonie.

Lichenii se agitară brusc trădând spasmele violente, apoi totul reveni la normal.

În timpul acestei drame, fiarele care-i pândeau pe exploratori se opriseră. După ce zgomotele încetară își reluară înaintarea prudentă.

Lior se hotărî să-și trezească însoțitoarea. O zgâlțâi de mai multe ori. Aceasta se ridică speriată.

Astronautul duse degetul la buze și îi arătă mișcarea lichenilor.

Liossa îi transmise:

– Gânduri foarte primitive, ucigașe, nu sunt umane...

– Încerc să le omor cu pistolul, dar nu le văd. Pregătește-te să le interceptezi în caz că atacă.

– Se ascund în tufele din dreapta ta...

Astronautul ochi cu grijă, chiar înainte de primele ondulații și trase.

De data asta folosise un fascicul laser: dintre licheni se ridică puțin fum. Se părea că-și nimerise ținta pentru că zona rămase liniștită. În schimb, în partea cealaltă, un al doilea atacator se pregătea să sară.

Lior zări un carnivor de talie medie, asemănător cu un tigru. Brusc, Liossa acționă: astronautul văzu animalul ridicându-se de la pământ, răsucindu-se în aer și zdrobindu-se de treptele inferioare...

– Felicitări! Se pare că ți-ai revenit complet!, se bucură căpitanul.

– Da, mă simt mai bine acum. Am dormit mult?

Reținându-și comentariile, Lior se uită la ceas și spuse:

– Vreo trei ore...

– Păi dacă nu ești prea obosit putem pleca.

– Mergem, abia aștept să-i cunosc pe stăpânii navei. Cu câteva pastile energizante rezist.

Părăsindu-și refugiul, examinară mai întâi cadavrul fiarei atinse de laser. Semăna foarte bine cu un tigru, dar femela își purta puii într-un fel de marsupiu.

Liossa compătimi cele patru ghemotoace pufoase care se agitau în marsupiu, dar astronautul refuză să le salveze: aveau lucruri mai importante de făcut decât să care după ei periculoasele animăluțe.

Tânăra se lăsă convinsă, cu părere de rău și cei doi ieșiră din amfiteatru căutând ascensoarele care reprezentau clar calea cea mai ușoară de acces, mai ales când Liossa își ridica însoțitorul.

După ce trecură printr-un coridor cu pereții acoperiți de fresce deosebit de frumoase descoperiră cinci ascensoare cu ușile larg deschise.

Aleseră un puț care părea mai liber și, datorită Liossei, urcară încă cinci etaje înainte de a întâlni un nou obstacol. De data asta era un perete etanș, foarte gros.

Din păcate, ușile dădeau într-un coridor complet întunecat. Aparent, sistemul de iluminare al acestui nivel se defectase.

După o scurtă ezitare, Lior se aventură pe palier și, cu ajutorul lanternei, inspectă celelalte puțuri. Toate erau blocate în același mod.

Trebuia să găsească alt mijloc de a ajunge la etajele de mai sus.

Căpitanul, urmat de frumoasa lui însoțitoare se aventură pe culoarul cufundat în beznă.

Toate camerele din jur erau distruse, cu pereții găuriți, cu mobilele arse.

Singurul element favorabil: lipsa plantelor și a lichenilor.

Cei doi rătăciră la întâmplare mult timp; toate sălile semănau între ele și nu reușeau să se orienteze în bezna aceea. Din fericire, Liossa nu detectă nici o prezență ostilă.

După ce examinară mai multe săli pustii, Lior, complet dezorientat, o luă pe un coridor și își dădu seama că ajunseseră din nou în punctul de plecare.

Trebuia s-o ia de la capăt...

Atunci căpitanul se hotărî să încerce un culoar diametral opus față de cel pe care porniseră inițial.

Liossa nu mai percepea nimic după care să se ghideze, trebuia s-o ia la întâmplare.

Până la urmă, astronautul avu senzația că descoperise ceva când zări o lumină slabă la capătul unei camere imense, pline de instrumente aproape intacte.

Din păcate fu dezamăgit să vadă că era doar o tufă cu flori imense, cu corole luminiscente, apoi detectorul lui de radiații se aprinse, explicând fenomenul.

Aceste plante foloseau ca sursă de energie razele ionizate emanate de o instalație atomică.

Își continuară drumul prin această grădină fantasmagorică, în timp ce Liossa se minuna în fața corolelor malefice pe care luminiscența le făcea să semene cu pietrele prețioase.

Căpitanul înainta cu pași mari. Deodată, observă printre plante câteva schelete de animale. Tocmai se pregătea să-și avertizeze însoțitoarea când aceasta scoase un țipăt care-i îngheță sângele-n vene...

Cu pistolul în mână, Lior se întoarse și-și reglă lanterna frontală: fata, care părea să sufere îngrozitor, își ținea tâmplele în palme. Ciudat era că nu mai transmitea nici un gând...

– Liossa!, urlă el, ce se întâmplă? Îți-e rău?

– Nu..., emise ea slab. Mă doare capul, parcă mi-ar înfige cineva mii de ace în creier!

Atunci căpitanul văzu în lumina lanternei aripile catifelate, negre ca tăciunele, ale fluturilor de noapte care acopereau tavanul.

Atrași de lumină, zburau drept spre casca astronautului care, apăsând pe trăgaciul armei, îi mătură cu un fascicul subțire, cu mii de ramificații fine.

Insectele mutilate se prăbușiră la pământ, dar veneau altele, mereu altele și Lior simți la rândul lui acele care-i străpungeau creierul.

Vână fără încetare insectele, dar norii înaripați păreau să nu se mai termine. Atunci își dădu seama, îngrozit, că trompele acestor lepidoptere paradoxale erau fine și dure ca oțelul...

Situația nu mai putea continua așa; în scurt timp arma lui avea să se descarce. Trebuia să găsească altă soluție, cât mai repede...

Nu se putea baza pe Liossa, paralizată de durere. Îi veni inspirația: își scoase lanterna de pe cască, o luă și pe cea a fetei și le aruncă departe.

Imediat, roiurile de fluturi se repeziră spre fasciculele luminoase. Fără a mai sta pe gânduri, Lior o trase pe fată după el, într-o cursă nebunească prin întuneric, până când ajunseră în sfârșit într-o zonă luminată. Fluturii, momiți de lumina lanternelor, nu-i urmăriseră; se părea că teritoriul lor se limita la zonele întunecoase.

De data asta, norocul le surâse. Lior descoperi o scară în spirală care urca spre etajul superior și, târând-o pe Liossa după el, părăsi camera neospitalieră.

Odată în siguranță, în cunoscuta junglă de licheni, cei doi exploratori se opriră să-și tragă răsuflarea.

– Ce s-a întâmplat?, întrebă căpitanul. Parcă erai hipnotizată...

– Fluturii ăia nesuferiți!..., gemu fata. Fiecare dintre ei emitea o undă de durere care-mi sfâșia creierul. Nu puteam să reacționez. Dacă nu érai tu, m-ar fi devorat de vie!

– Hotărât lucru, nava asta fantomă adăpostește creaturi tare ciudate, oftă Lior. Dacă și tehnicienii au suferit mutații ca animalele și insectele, mă tem că nu avem cum să ne bazăm pe ei ca să ieșim din rahatul acesta! N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

– Nici vorbă! Aproape am ajuns...

– Evident, ar fi o prostie să renunțăm după atâtea aventuri. Și am impresia că scările astea duc direct la cabina lor. Te simți în stare să urci în continuare?

– Da, acum mi-am revenit. Hai să mergem!

Cei doi escaladară treptele metalice, traversând încă trei etaje identice cu precedentul.

Din nefericire, cea de-a cincea scară era blocată de un perete. Trebuia să caute iar altă cale de urcare, printre tijele întortocheate ale lichenilor.

Epuizați, vizitatorii se odihniră puțin. Se rezemară de un perete și băură câteva înghițituri din lichidul hrănitor.

Din păcate, pauza nu dură mult. Încă o dată, astronautul depistă mișcări suspecte în ierburile din fața lor. Liossa, în pofida eforturilor sale, nu reuși să detecteze nici un gând. Să-și fi pierdut o parte din puteri?

Căpitanul era îngrijorat: încărcătoarele armelor erau destul de goale și n-ar fi putut respinge un atac la fel de puternic ca cel al fluturilor. Trebuia să-și menajeze muniția și să nu tragă decât în plin. Îi lăsă așadar pe atacanți să se apropie.

Proastă decizie, întrucât dintr-o dată mii de fire vâscoase țâșniră din toate părțile.

Imobilizați de firele lipicioase, incredibil de rezistente, nefericiții nu se puteau apăra. Astronautul lansă două-trei rafale care secerară ierburile fără a face prea multe victime în rândul adversarilor.

Acum aceștia deveniseră vizibili; apariții de coșmar! Adversarii lor, niște gândaci enormi, tăiau totul în trecere, cu mandibulele lor ascuțite; alții, și mai înspăimântători, aveau un corn ascuțit în cap, din care țâșneau firele vâscoase.

Nefericiții se zbăteau disperați, descoperind că la fiecare mișcare coconul care-i ținea prizonieri se strângea și mai tare în jurul lor. Liossa încercă să leviteze, dar firele elastice, rezistente, o împiedicară să se desprindă de sol.

De data asta deveniseră prizonierii monștrilor de pe navă, care probabil aveau să-i devoreze de vii!

Lior, furios, încercă iar să se elibereze, dar se trezi complet imobilizat, incapabil să se miște.

Prin rețeaua de fire lipicioase reuși să-i zărească pe adversari apropiindu-se. Disperat, îi transmise însoțitoarei sale:

– Iartă-mă, Liossa! Sunt un cretin abject; n-ar fi trebuit în ruptul capului să te iau cu mine!

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, am venit din proprie inițiativă. Speram să-ți fiu de ajutor. Mi-am supraestimat puterile. Adio, dragul meu, mi-ar fi plăcut tare mult să trăiesc alături de tine...

Căpitanul, înnebunit de furie, nu mai știa ce să facă. Liossa, pe care o adora, îl iubea și ea, iar el nu avea cum s-o apere!

Dar mica sălbatică nu se dădu bătută atât de ușor. Când gândacii se apropiau prea mult îi proiecta în aer, cu ultimele puteri. Din păcate, insectele erau extrem de numeroase și deosebit de rezistente. După cădere se ridicau și reluau înaintarea...

Până la urmă, nefericita renunță la orice împotrivire... Implacabili, gândacii avansau cu cleștii desfăcuți.

Spre uimirea astronautului, insectele nu sfâșiară trupul fragil: o apucară pe fată între cleștii lor și o ridicară pe un fel de platformă metalizată de pe spatele unui gândac.

Lior suferi și el același tratament, apoi cohortele diabolice se așezară în șir indian. Aparent, gândacii cunoșteau perfect locurile, nu ezitau deloc, înaintând pe drumul cel mai scurt prin covorul de ierburi înalte.

Pentru moment, exploratorii erau teferi, dar cine știe ce aveau de gând insectele?

După ce traversă mai multe camere, cortegiul o luă pe un coridor pustiu și ajunse în fine în fața ascensorului.

Acolo, vreo cincizeci de gândaci se dădură la o parte pentru a le face loc nou-veniților și, spre uimirea căpitanului, butonul luminos se aprinse și ușile se deschiseră larg, dezvăluind o cabină în perfectă stare de funcționare.

Cei doi gândaci care-i transportau intrară în lift. Ușile se închiseră și cabina începu să urce fără zgomot.

Asta îl puse pe gânduri pe Lior: oare insectele acestea erau stăpânii astronavei pierdute? Dar în cazul ăsta ar fi trebuit să fie înzestrați cu o

oarecare formă de inteligență. De ce nu putuse spiritul Liossei să acționeze asupra lor?

Aceste întrebări primiră repede un răspuns. Ascensorul se opri, ușa se deschise și Lior văzu un o priveliște liniștitoare.

Nici urmă de licheni sau ierburi la acest nivel. Barajele blindate dispuse regulat lăsau să se vadă țevile unor arme necunoscute care supravegheau intrarea.

În spatele lor apărură câteva siluete familiare: oameni!

– Liossa! Poți să intri în contact cu ei?, întrebă astronautul.

– Sigur că da. Au un psihism comparabil cu al nostru. Sunt tehnicienii pe care-i căutam!

Doi dintre tehnicieni, manevrând o cutie neagră cu antene, îi dirijară pe gândaci prin labirintul barajelor de apărare.

Locuitorii acestui etaj aveau o organizare militară bine pusă la punct. Toate culoarele puteau fi blocate dintr-o mișcare. Armele erau orientate în toate direcțiile. Cât despre gândaci, aceștia îi slujeau pe tehnicieni: erau mai mult ca sigur roboți însărcinați cu paza căilor de acces.

Prizonierii fură aduși astfel într-o sală cu instrumente în stare perfectă. Până atunci, Liossa se ferise să-și dezvăluie calitățile telepate, mulțumindu-se să citească gândurile stăpânilor navei fără să le transmită nici un mesaj. Lior, la rândul lui, făcuse câteva observații interesante: tehnologia astronauților părea mult mai veche decât cea a Federației. De altfel, oamenii se mișcau neobișnuit de încet.

Să fie din cauza unor modificări în metabolismul lor, provocată de lunga lor detenție, sau asta era starea lor naturală?

După ce urcară două etaje, prizonierii, transportați încă de gândaci, ajunseră într-un laborator de neurologie destul de bine echipat. Lior observă imediat un instrument bizar, care semăna cu un decodor de gânduri umane.

Șase bărbați mascați, îmbrăcați în combinezoane sterile, așteptau în laborator.

Îi examinară pe captivi cu un aer extrem de interesat. După o scurtă discuție, gărzile îi ghidară pe gândaci să-și depoziteze încărcătura în două cuve de email alb care semănau cu niște căzi de baie.

– Nu par să aibă intenții ostile, îl anunță Liossa. Doi dintre ei sunt specialiști care decodifică indicatorii lecturilor psihice și ceilalți sunt ofițeri care conduc nava. Să intru în contact cu ei?

– De ce nu? Poate reușim să evităm vreun experiment neplăcut. Dar să nu cumva să-ți dai de gol puterile de levitație, sunt singurul nostru atu!

– Am înțeles!

Tânăra, încă prizonieră în coconul lipicios, îi transmise un mesaj astronautului care avea cele mai multe insigne pe epoleți.

Fizionomia ofițerului se transformă, exprimând o uluire bruscă. După câteva secunde, Liossa reluă legătura cu Lior.

– Nu sunt telepați, de-aia au rămas așa uimiți când au primit mesajul meu. Sunt prizonieri de foarte mult timp în canalul acesta care duce spre o stea pitică albă de o densitate incredibilă. În pofida eforturilor comandantului, Dagber, n-au reușit niciodată să miște nava. Aici, spațiul este diferit de cel din jurul stelelor obișnuite.

– Foarte interesant, dar mi-ar plăcea să le pun câteva întrebări. Nu poți să le sugerezi să ne elibereze? Nu stau prea confortabil...

Savanții făcură un gest de aprobare când primiră rugămintea tinerei. Unul dintre ei se apropie de Lior, celălalt de Liossa și, luând un dispozitiv asemănător cu un duș, începură să stropească firele vâscoase cu un lichid care mirosea a fructe.

Ca prin minune, legăturile se dizolvară în contact cu ploaia binefăcătoare și în scurt timp cei doi vizitatori se ridicară în picioare și ieșiră din cuve.

– Of!, mă simt mai bine, mormăi căpitanul. Acum să trecem la lucruri serioase. Trebuie să obținem cât mai multe informații de la ei. Bătrânul ne-a spus că au existat mai multe tentative de a scăpa din capcana asta și că aproape au reușit. Întreabă-i despre asta...

Docilă, tânăra intră în contact cu bărbatul din fața ei. „Conversația" dură mai mult decât prima dară.

– Scuză-mă, reluă ea, și ei ar vrea să știe de unde venim și din ce epocă. Au aparținut de Federație cu mulți ani în urmă, pentru că de atunci la bord s-au succedat mai multe generații. Nu pot să dea o evaluare exactă; în tunelul acesta timpul e foarte capricios... Nava lor trebuia într-adevăr să colonizeze o planetă și de aceea erau atâtea specii

de plante și animale la bord. Cât despre întrebarea ta, nu reușesc să-i înțeleg prea bine, se pare că au fost vizitați de niște entități diafane. Probabil că unele erau pneumuni; au intrat în contact cu ei și le-au dat indicații despre cum să iasă din tunel. Dar savanții n-au reușit să facă ce voiau; tentativa a eșuat. Speră totuși ca vizitatorii lor să se întoarcă și poate că atunci vor reuși să se înțeleagă mai bine cu ei. Însă au apărut și alte creaturi, ostile. Au atacat nava de mai multe ori și au capturat membri ai echipajului. Din fericire, armele cu fascicole de ioni le-au respins, din cauza asta etajul e pregătit în permanență de război.

– Din ce în ce mai bine!, bombăni astronautul. Nu aveam și așa destule necazuri... Încearcă să afli de ce au gesturile atât de lente.

De data asta, răspunsul nu se lăsă așteptat:

– Nu sunt suficient de informată ca să-ți explic, dar o să înțelegi mai bine decât mine. Periodic, fascicole de radiații penetrante, pe unde ultrascurte, trec prin tunel...

– Raze X, care trec prin metal?

– Ceva de genul ăsta: trebuie să ia în permanență medicamente ca să prevină mutațiile. Or medicamentația aceasta le încetinește mișcările și afectează funcționarea mușchilor.

– Înțeleg... Una dintre stele trebuie să fie un fel de pulsar care emite raze X și, cum timpul variază mereu aici, perioada nu e regulată... La naiba!, o să trebuiască să ne gândim foarte bine la problema asta!

– Întocmai! Gazdele noastre consideră că locul acesta nu e prea potrivit ca să discutăm; ne invită să-i urmăm...

– Bine, n-am nimic împotrivă să mă relaxez puțin. Cu toate aventurile astea, sunt frânt!

Capitolul VI

În linii mari, căpitanul era mulțumit; în pofida obstacolelor, reușise să ia legătura cu tehnicienii care asigurau funcționarea vechii astronave și puteau profita de lunga lor experiență pentru a încerca să înțeleagă mai bine problema. De altfel, gazdele păreau animate de intenții bune în privința lor, așa că putea avea loc o colaborare fructuoasă.

Urmându-și ghidul, cei doi vizitatori părăsiră laboratorul pentru a intra în sectorul de locuințe.

Când se deschise ușa, Liossa scoase un strigăt uimit; nu era obișnuită cu un asemenea fast.

Prizonierii de pe navă aveau aptitudini artistice bine dezvoltate și, în lungii ani petrecuți acolo nu le irosiseră.

Toți pereții, toate tavanele erau acoperite de fresce în tonuri calde, de o frumusețe uluitoare. Câteodată, artiștii aleseseră motive geometrice sau non-figurative, alteori își refulaseră nostalgia înfățișând peisaje de pe planeta lor de baștină, inspirându-se din fotografiile de la bord. Fiecare mobilă din plastic era lucrată delicat, alternând motive în basorelief cu sculpturi.

În fiecare cameră existau statui extraordinar de realiste, reprezentând animale sau ființe umane.

Canapelele largi și fotoliile adânci invitau oaspeții la odihnă. Vizitatorii se așezară cu un suspin de mulțumire și reluară conversația prin intermediul drăgălașei interprete, pe care gazdele o priveau cu admirație.

– În primul rând, declară unul dintre savanți, vă invităm să economisiți aerul pe care vi-l furnizează costumele de protecție. Încăperea e sterilă, așa că puteți respira în voie.

Lior acceptă cu plăcere și, după ce renunță la cască, continuă discuția tehnică.

– Chiar credeți că pneumunii sunt demni de încredere?, întrebă căpitanul.

– Aceste entități sunt foarte diferite de noi, răspunse unul dintre tehnicieni, care părea specializat în studiul pneumunilor. Au o inteligență ridicată, dar modul lor de a gândi e cu totul altul decât al nostru. Nu putem fi niciodată siguri pe comportamentul lor; la început ne-au ajutat, dar, în ultimul moment nu s-au mai interesat de noi. Sau poate că stăpânul fusoizilor, cum îl numim noi pe vrăjitorul asteroidului negru, i-a alungat. Cum să discuți cu niște ființe transparente care trec prin metal? Nici măcar nu știm de unde vin...

– Și acest vrăjitor... Cum l-ați descoperit?

– Aparatele de detecție au reperat o masă densă în fața noastră, declară comandantul Dagber. De altfel, fusoizii ne-au amenințat că ne distrug dacă nu acceptăm să ne supunem stăpânului lor. Până acum, ecranele de protecție și armele i-au respins, dar din când în când atacă iar.

– Și vânătorii de la nivelurile inferioare nu vă încurcă, nu vă sabotează?

– Nu; sunt primitivi, dar au destulă minte ca să nu se sinucidă. Au încercat mai demult să cucerească etajele noastre, dar i-am respins destul de violent și acum stau liniștiți. Dar am vorbit destul despre degenerații ăștia... Dacă sunteți amabili, mi-ar plăcea să aflu câte ceva despre nava voastră. Am înțeles de la colega dumneavoastră că aveți pasageri la bord...

– Da, trei. Au rămas pe navă și, dacă n-aveți nimic împotrivă, aș vrea să le transmit un mesaj radio ca să-i liniștesc.

– O să luăm legătura cu ei; dacă vreți, puteți vorbi de-aici. Între timp, mi-ar plăcea să știu dacă aveți aceleași calități ca tânăra aceasta minunată. Sunteți și dumneavoastră telepat? Nu-mi dau seama...

– Nu! Liossa, colega mea, a trăit absolut singură pe o planetă sălbatică după ce nava ei a eșuat acolo. Așa a dobândit aptitudinile acestea uimitoare...

– Foarte interesant... De fapt, pneumunii sunt experți în domeniul ăsta și Liossa s-ar înțelege de minune cu ei.

Astronautul reveni la subiectul care îl preocupa:

– Prietena mea îmi spune că ați efectuat studii referitoare la mediul acesta... Aici, spațiul nu permite nici o deplasare, de aceea au rămas blocate navele noastre. În schimb, timpul este variabil. Aveți și alte informații pe subiectul acesta?

– Din păcate, nu, răspunse un alt savant. Timpul nostru biologic pare normal, dar în realitate asta nu înseamnă nimic. Ținând cont că s-au succedat mai multe generații, am socotit că au trecut câteva sute de ani; ceasurile noastre arată însă mai mult, mult mai mult. Ne aflăm într-un mediu aberant: după ce legi fizice funcționează mediul acesta? Logic vorbind, ar fi trebuit demult să ne ciocnim cu steaua pitică... Dar parcă nici nu ne-am mișcat din loc!

– Cred că aveți mari probleme cu întreținerea navei...

– Datorită vegetației, nu ducem lipsă de oxigen. Animalele și plantele ne asigură hrana. În schimb, mai avem foarte puține piese și în scurt timp nu vom mai putea să reparăm mecanismele avariate. Situația a devenit critică...

– Nimic din toate acestea nu ne dă motive să fim optimiști... O să mă mai gândesc, poate-mi vine o idee.

– Din păcate, am întors problema pe toate părțile și mă tem că e de nerezolvat. Doar pneumunii ne-ar putea salva. Însă trebuie să vină aici... și să vrea să ne ajute.

Huruitul unui emițător întrerupse conversația. Irfus avea legătura cu nava sferică, dar nu înțelegea nimic din limba astronauților. Atunci Lior îl puse la curent cu evenimentele și îl rugă să supravegheze în continuare *Jack-pot*-ul. În cazul unui atac, cel mai bine era să fugă cu o navelă și să vină la nava veche, printr-un sas din partea superioară. La bordul *Jack-pot*-ului, inginerul nu avusese probleme: Edfa și Antus își petreceau timpul bând și drogându-se. Nu apăruseră pneumuni sau fusoizi.

Liniștit, Lior întrerupse legătura, promițând să transmită un nou mesaj după ce se odihnește puțin; exploratorii începeau să simtă oboseala...

Conduși de gazde, Lior și Liossa ajunseră în camera pregătită pentru ei. În caz de nevoie, aveau la dispoziție un telefon care-i lega direct cu postul de comandă.

Cei doi luară o masă binemeritată, apoi își lepădată costumele de protecție, ușurați. Gazdele se îngrijiseră de tot ce trebuia: aerul era cât se poate de respirabil.

Epuizați, cei doi se întinseră în pat și adormiră imediat.

Căpitanul visă minunat: Liossa plutea goală în fața lui, în peisajul însorit al junglei pline de flori. Sânii ei micuți îl mângâiau, iar ea îi întindea mâinile zâmbind. Se trezi brusc: pe canapeaua de lângă el, Liossa dormea complet dezbrăcată, provocatoare. Lior simți că nu mai rezistă. Se ridică dintr-un salt, se aruncă peste tânăra adormită și o sărută.

Cu un zâmbet extaziat, fata se supuse, îmbrățișându-l. Căldura trupului suplu alungă ultimele ezitări ale astronautului care, din reflex, încercă să stingă lumina pentru ca privirile curioase să nu asiste la mângâierile lor. Din nefericire, apăsă pe alt buton... cel de gravitație artificială!

Pe moment, nu dădu importanță incidentului și, încordat, își posedă furtunos partenera, reticentă la început, dar care răspunse repede dorinței lui, cabrându-și trupul.

Din păcare, violența mișcărilor proiectă în aer cuplul uimit care se contorsionă de câteva ori pentru a reveni la o poziție normală. În pofida acestui incident, mica sălbatică părea foarte satisfăcută de prima ei experiență sexuală și se odihni îndelung în brațele astronautului, deși pluteau amândoi în aer, alături de tot felul de obiecte.

Deodată se smulse din brațele lui, neliniștită:

– Dragul meu, cineva încearcă să-mi sondeze psihicul! Sunt fusoizii! Mi-e rău, au o forță îngrozitoare...

Lior se prinse de marginea patului, care din fericire era fixat solid de podea și răspunse:

– Încearcă să-i respingi... Altfel murim amândoi!

Fata încremeni, cu chipul crispat. Timpul trecea, secundele se scurgeau, interminabile...

În fine, telepata șopti:

– Gata... Au renunțat! Oh, iubitule, n-am avut niciodată așa un șoc! Un frig mortal, o cruzime sadică... N-o să reușesc să-i resping singură dacă revin în forță; trebuie să fugim de aici...

– Ușor de spus!, bombăni astronautul. Hai să ne îmbrăcăm și să mergem la ceilalți.

Câteva clipe mai târziu, veni comandantul Dagber.

– Tocmai am fost atacați de fusoizi, anunță el. Colega dumitale i-a respins și ea?

– Da, e complet epuizată... Dar de unde aveți energie pentru arme?

– Veniți, o să vă explic...

Se îndreptară cu toții spre postul de control și comandantul continuă:

– Centrala noastră se bazează pe fuziunea hidrogenului. Din fericire, prin tunel trece un flux de ioni hidroxili; trebuie doar să-i captăm în ecrane cu sarcină pozitivă. Avem câteva navete echipate special pentru asta și până acum am avut energia asigurată. Din păcate, armele noastre consumă foarte mult și dacă atacurile se înmulțesc s-ar putea să avem necazuri...

– Ar trebui să le cercetăm natura ca să-i putem combate mai eficient...

– Asta s-ar putea face, îi transmise Liossa lui Lior.

– Crezi că poți face asta?

– Aura mea se poate deplasa prin tunel. Pot să mă apropii suficient de mult de ei ca să-i spionez. Ecranul meu protector îi va împiedica să mă detecteze...

– Ce nebunie! E mult prea riscant...

– Nu e mai riscant decât să așteptăm aici; trebuie să mă lași să încerc, îți promit că o să fiu foarte prudentă.

Comandantul Dagber întrerupse acest schimb rapid de gânduri răspunzând la un apel; îi întinse emițătorul lui Lior și Liossa traduse:

– Colegii dumneavoastră vor să vă vorbească...

Astronautul apucă aparatul; vocea lui Irfus îi răsună în ureche:

– Șefu', ceva nu e în regulă aici. Acum câteva minute am văzut niște lentile de plasmă luminiscentă pe coridoare. Lumina a devenit mai slabă, ca și cum cineva ar încerca să extragă energie din centrala noastră. Am tras cu laserul în ele și au dispărut. Antus și Edfa sunt îngroziți; vor să vină la tine. Ce să fac?

– Pornește ecranul de protecție și lasă o singură breșă ca să puteți fugi. Puneți-vă costumele, urcați într-o nacelă de salvare și veniți lângă sferă, în partea de sus. O să vă deschidă prietenii noștri.

– De acord, venim acum...

După câteva minute, pasagerii de pe *Jack-pot* ajunseră lângă Lior și Liossa. Rămaseră destul de surprinși descoperind ființe umane asemănătoare cu ei, dar prezența acestora îi liniști. Acești astronauți sigur aveau să-i ducă înapoi în spațiul normal...

– Cum e, șefu'? Ați găsit vreo metodă să ieșim de-aici?

– Nu încă, dar Liossa o să plece în expediție. E foarte riscant, dar e singura noastră șansă...

Atunci fata îi explică planul ei comandantului Dagber, uluit la ideea că ființa aceea fragilă se putea deplasa în vid, dar, după câteva obiecții, acesta fu de acord.

Irfus, stupefiat de aceste revelații, nu mai scoase nici un cuvânt.

Pe Edfa n-o interesau toate astea. Își plângea soarta și mormăia aluzii amenințătoare la adresa celui responsabil de zeama infectă cu care trebuia să se hrănească prin tubul de alimentare al costumului.

Antus, la rândul lui, adresa zâmbete cochete astronauților surprinși de comportamentul acestui străin.

Foarte repede, inginerul începu să cotrobăie peste tot, încercând să înțeleagă rolul diverselor aparate de control. Instalațiile de pe navă păreau să-l fascineze.

Când Liossa, Lior și Dagber se îndreptară spre cupola de observație, Irfus îi însoți fără să fi fost invitat.

Tânăra se instală pe un scaun și păru să se concentreze intens.

– Fata asta e ciudat de încrezătoare!, mormăi inginerul. Chiar dacă aș avea puterile ei, m-aș gândi de două ori înainte de a mă aventura în cuibul ăsta de vipere...

– E într-adevăr formidabilă!, îl aprobă Lior. De altfel, îți trebuie o tărie de caracter neobișnuită ca să trăiești atâta timp singur pe o planetă fără să te ticnești!

– Ar fi putut să contacteze ea navele, dacă e telepată, spuse Lior.

– Când nava de salvare a survolat planeta, fata era încă mică și nu avea calitățile astea uimitoare. Și n-avea cum să se ducă pe o planetă civilizată; puterile ei sunt totuși limitate...

– Atunci cum ți-a atras atenția?

Căpitanul îi explică întâmplarea din spațiu, când se stricaseră antenele. Inginerul izbucni în râs:

– La naiba!, aș fi dat orice să văd ce față ai făcut când ai văzut-o pe fata asta superbă plutind goală în spațiu...

– Pe moment, am crezut că am halucinații, recunoscu Lior. N-am aflat adevărul decât mai târziu...

– În orice caz, am avut mare noroc că am cunoscut-o. Poate să-i contacteze și pe pneumuni?

– Da. Susține chiar că poate să-i controleze...

– Ei bine, sper să apară unul cât de curând! După părerea ta, entitățile astea fantastice pot trece prin pereții tunelului? Dacă da, înseamnă că ne pot ajuta să ieșim. Liossa poate să controleze și ființele care au atacat *Jack-pot*-ul?

– Din păcate, n-a mai avut de-a face cu fusoizii, care trăiesc numai în continuumul ăsta infernal. Dagber mi-a explicat, cu ajutorul Liossei, că monștrii aceștia ascultă ordinele unui dement: vrăjitorul negru, care locuiește pe un asteroid din apropiere. Se pare că vrăjitorul vrea să ne ia navele. Ne-a dat un ultimatum, somându-ne să ne predăm. Am refuzat, bineînțeles... Din păcate, este extraordinar de puternic și dacă Liossa nu ne spune cum putem să-l înfrângem suntem pierduți.

– Vrăjitorul ăsta exista și când s-a blocat nava în tunel?

– Da, și s-a manifestat imediat. Jurnalul de bord povestește primele conflicte. Comandantul Dagber a fost aproape învins, de mai multe ori. Din fericire, puterile vrăjitorului sunt limitate, dar timpul nu contează pentru el. Știe că până la urmă astronauții o să cedeze. Și atunci cădem cu toții în ghearele lui și mă tem că vom avea o soartă tare neplăcută. Se pare că poate controla mai multe creaturi, nu numai pe fusoizi...

Un geamăt al Liossei atrase atenția celor trei bărbați. Tânăra își recăpătă cunoștința. Trăsăturile ei crispate trădau o oboseală intensă. Clipi repede, ca și cum n-ar fi putut suporta lumina, apoi deschise larg ochii.

Cu un zâmbet șters, le transmise celorlalți:

– Aveți dreptate să vă temeți de acest demon. Are o forță psihică remarcabilă... Din fericire, nu și-a dat seama că eram acolo; se pare că ecranul meu e într-adevăr impenetrabil...

– Spune-ne, ce-ai aflat despre vrăjitor?, întrebă Lior nerăbdător. Poate să ne atace dintr-un moment în altul...

– Mi-e greu să vă explic ce am văzut, spuse tânăra. Văgăuna lui nu e foarte departe de aici. E o masă spongioasă, parcă ar fi zgură...

– Probabil un asteroid capturat din spațiul normal, interveni Dagber.

– Tot ce se poate... În centru lucește o lumină verzuie. N-am descoperit nici o mașinărie care să semene cu ale voastre. Totuși dispune de o cantitate impresionantă de energie. Deși stăteam la o distanță apreciabilă, gândurile acestei ființe perverse ajungeau până la mine și trebuia să fiu foarte atentă să nu le ascult decât câte puțin. De aceea n-am reușit să aflu prea multe. Creatura asta n-are nimic uman; aparține unui cuantuum diferit de al nostru. Un infern de coșmar, incomprehensibil pentru spiritul nostru. E extraordinar de egoistă: vrea să treacă în universul nostru și să cucerească galaxia, dar pentru asta are nevoie de spioni umani, care să se poată infiltra pe planetele noastre fără să dea de bănuit. Ea ne-a blocat navele. Rezistența noastră o irită și e gata de orice ca să ne cucerească. În schimb se teme de pneumuni și îi evită cât poate. Cam asta-i tot...

– Nu știu cum să vă mulțumesc!, spuse comandantul. Datorită curajului dumneavoastră avem în sfârșit informații despre dușman. Vreți să vă odihniți puțin?

– Nu, o să mănânc ceva și pe urmă mergem la ceilalți. Trebuie să alertăm tot echipajul; mă tem că vrăjitorul va ataca în curând...

– Mulțumesc pentru informații! Mă duc chiar acum să instruiesc personalul... Pe curând!

Comandantul ieși, însoțit de Irfus, lăsându-i pe Lior și Liossa singuri.

După ce fata își potoli foamea și setea, Lior o întrebă:

– Nu vrei să te odihnești puțin în cameră?

– Nu! Mai bine mergem lângă ceilalți, să fim uniți în caz de atac. Simt că nu va mai dura mult, declară Liossa, ridicându-se.

Ajungând înapoi la postul de comandă, Lior îi puse o întrebare care-l preocupa de mai demult:

– Se pare că îi cunoști bine pe acești pneumuni care, după părerea ta, ne-ar putea ajuta să ieșim din capcană... Dar nu mi-ai povestit niciodată prea multe despre ei...

– Unui non-telepat îi vine greu să le înțeleagă natura, răspunse Liossa. Trăiesc în spațiu, aproape de sistemele solare cu planete mari. Nu

pot să-ți explic științific natura lor; sunt alcătuiți din molecule organice complexe care nu sunt îndesate unele în altele, ca în corpul uman. Sunt niște norișori, ca să zic așa... Se hrănesc cu radiațiile emise de stele, dar se pot îndepărta destul de mult de sursa de hrană. Unii dintre ei, specializați în astfel de explorări, au o cochilie rezistentă. Prima dată când i-am întâlnit m-am speriat foarte tare. Au indus imagini fantasmagorice în creierul meu, am văzut un monstru hidos repezindu-se la mine! Am reacționat imediat: am respins din toate puterile această viziune. Atunci pneumunii au avut un șoc care i-a umplut de respect față de mine. Apoi am înțeles că nu sunt periculoși și ne-am împrietenit. Sunt ființe pline de umor, cărora le place să joace renghiuri celor pe care-i întâlnesc...

– Au vreun guvern, sunt organizați într-o societate, ca noi?, întrebă astronautul.

– Nu, sunt mult prea independenți pentru a accepta vreo constrângere. Tinerii sunt cam violenți, dar cei mai în vârstă îi pun imediat la punct, fără să fie vorba de vreo acțiune concertată.

– Trăiesc mult?

– A, da... Sunt aproape nemuritori; dimensiunile lor cresc în timp și când ajung gigantici se divid, conservând astfel o parte din cunoștințele strămoșilor lor.

– Înseamnă că sunt numeroși...

– Nu știu; sunt dependenți de moleculele grele produse în norii gazoși cu care se hrănesc.

– Dar trebuie să existe un factor limitator! Orice specie are niște dușmani; ei n-au?

– Pneumunii dintr-o anumită zonă stelară formează un fel de clan, în sensul că se recunosc între ei. Intrușii sunt eliminați fără milă. Câteodată au loc lupte titanice pentru cucerirea unui nor bogat. Atunci există mulți morți...

– Cum se luptă?

– Emit șarje puternice de energie. Asta îi epuizează și până la urmă se dizolvă în spațiu.

Lior aflase destule pentru moment; de altfel, ajunseseră în postul central, unde îi aștepta Dagber.

– Suntem pregătiți să respingem un atac. Credeți că e iminent?

– Mă tem că da; din păcate, vrăjitorul nu mă lasă să-i citesc gândurile. Nu am perceput decât sentimentul de ură față de noi, răspunse Liossa.

– Nu știți ce tactică va aplica, nu?

– Îmi pare foarte rău, n-am reușit să aflu mai multe. Nu prea sunt obișnuită să spionez...

– Nu vă cereți scuze! Ajutorul dumneavoastră este inestimabil; datorită dumneavoastră suntem pregătiți de luptă și atacatorii nu ne vor lua prin surprindere.

Timpul se scurgea monoton, indefinibil.

Astronauții mâncară câte ceva, fiecare în postul de luptă. Oaspeții se mulțumiră cu lichidul asigurat de tubul de alimentare al costumelor; mai aveau hrană pentru două zile, apoi trebuiau să se întoarcă la bordul *Jack-pot*-ului ca să se reaprovizioneze.

Edfa și Antus erau într-o stare mizerabilă.

Irfus se distra scotocind prin toate colțurile, întrebând prin gesturi cum funcționează aparatele, ajutat într-o oarecare măsură de Liossa, care nu reușea să traducă totul.

Deodată, când mica sălbatică îi traducea ceva lui Irfus, tresări și transmise alertată:

– Atenție! Vin!...

Câteva secunde mai târziu, primul atacator se materializă pe culoar, apoi apărură peste tot în navă, inclusiv în postul de comandă.

De data asta nu mai erau fusoizi: diabolicul vrăjitor adoptase altă strategie.

Simultan, în toate zonele locuite de oameni apărură himere furioase, atacând atât triburile sălbatice de la nivelurile inferioare, cât și ogiva tehnicienilor.

Hibrizi cu capete de dragoni care scuipă foc, cu gheare puternice, cu trupul blindat de plăci osoase, ca vechii dinozauri, aspectul lor era suficient pentru a-și teroriza prada...

Triburile sălbatice erau pur și simplu masacrate.

Doar privilegiații care mai aveau încă dezintegratoare în stare de funcționare avură un scurt răgaz. Hoardele feroce îi lichidară repede, fugărindu-i printre licheni.

În partea superioară a sferei, situația era mai puțin disperată. Astronauții reacționaseră imediat. Primii atacanți care se materializau pe culoare se treziră sub focul susținut al laserelor și dezintegratoarelor. Dagber își plasase perfect apărarea.

Oamenii lui stăteau în fortărețe bine apărate și armele lor trăgeau în permanență, dar fără a exista riscul ca apărătorii să se rănească reciproc.

Apărătorii stăteau de jur împrejurul postului central, trăgând imediat ce monștrii se materializau.

Liossa participă și ea la luptă: când vreo fiară se pregătea să sară, își ațintea ochii strălucitori spre ea și aceasta paraliza. În momentul acela, devenea o țintă sigură pentru astronauți.

Monștrii atinși de dezintegratoare se volatilizau pur și simplu într-un nor de particule luminoase. În schimb laserele ardeau carnea, răspândind o duhoare insuportabilă, iar cadavrele imense se prăbușeau pe podea.

Vrăjitorul avea mai mult ca sigur un transmițător de materie care-i permitea să materializeze aceste creaturi de coșmar în interiorul navei. Căci acești demoni erau cât se poate de reali: flăcările pe care le scuipau provocau arsuri dureroase, iar ghearele lor sfâșiau carnea.

După ce respinseră primul val de atacanți, tehnicienii avură o scurtă perioadă de liniște. Datorită avertismentului Liossei, armele fuseseră aprovizionate din belșug cu muniție; răniții primiră îngrijiri pe loc, iar cazurile grave fură transportate la infirmerie.

Apoi un al doilea val asaltă nava.

Din nou, fiecare luptă să-și apere viața...

În scurt timp, cadavrele zăceau peste tot, dar în permanență noi atacanți îi înlocuiau pe cei căzuți.

Astronauții trăgeau fără întrerupere; prima linie de arme își epuiză armele și a doua linie se pregăti să tragă.

Toată lumea ajunsese să se întrebe neliniștită dacă vrăjitorul avea resurse inepuizabile. Din păcate, în lupta aceasta gândacii roboți nu erau deloc eficienți.

Cei mai solicitați erau astronauții care apărau căile de acces de la nivelurile superioare.

Monștrii îi decimaseră rapid pe nefericiții sălbatici de pe coridoare. Adversarii cei mai dificili fuseseră tigrii marsupiali din ierburi, dar și aceștia muriseră până la urmă, după o rezistență îndelungată.

Atunci atacatorii se adunară spre etajele de sus, insinuându-se pe coridoare și sfâșiind cu ghearele barajele improvizate.

Cadavrele adunate în fața baricadelor le permiteau nou-veniților să se arunce asupra ocupanților camerelor, masacrându-i fără milă.

Înțelept, Dagber prevăzuse o apărare în profunzime, fiecare ușă fiind apărată de patru bastioane succesive. Astfel, când himerele crezură că aveau drum liber se repeziră mai sus și se treziră sub tirul susținut al liniei a doua de apărare.

Creaturile grotești fură decimate în masă, până când cadavrele lor formară o grămadă suficient de mare pentru ca supraviețuitoarele să ajungă la atacatori.

De data asta ei avuseseră timp să se replieze pe cea de-a treia linie de apărare și se repetă același scenariu.

Totuși, curajul astronauților merita să fie răsplătit: până la urmă, vrăjitorul își epuiză rezervele și materializările se sfârșiră la fel de brusc cum începuseră.

Ocupanții postului central avură timp să răsufle puțin. Astronauții îi adunară pe răniți, iar Dagber, Lior și Liossa coborâră spre intrare pentru a evalua situația.

Aproape toți apărătorii fuseseră nevoiți să se replieze pe ultimele baricade; acum nu mai aveau unde să se retragă dacă un nou val de atacanți ar fi pătruns în navă.

Sosirea Liossei pe coridorul principal fu decisivă: fiarele paralizate căzură secerate de tirul apărătorilor.

Celelalte posturi primiră întăriri.

Până la urmă, înspăimântătoarele creaturi dădură bir cu fugiții și se refugiară la etajele inferioare, lipsite de orice formă de viață animală; acolo se omorâră între ele de foame, ultimele supraviețuitoare devenind o pradă ușoară pentru astronauți.

Neliniștiți, comandantul și însoțitorii săi se întoarseră la postul central. Răniții fuseseră deja transportați la infirmerie și cadavrele fiarelor de pe coridoare erau evacuate de echipe speciale și aruncate în vid.

Cei trei se așezară pe scaunele recuperate din baricade și Dagber încercă să-și limpezească gândurile, iar Edfa și Antus ieșiră din dulapurile în care se ascunseseră.

– Ei bine, bătrâne, mormăi comandantul uitându-se spre Lior, nu știu cum să-ți mulțumesc. Ești un țintaș minunat și mi-ai salvat viața de mai multe ori...

Liossa, foarte mândră de iubitul ei, transmise mesajul privindu-l tandru pe Lior.

– Și dumneata te-ai comportat extraordinar, domnule comandant. Ai avut o apărare ireproșabilă...

– Se poate, dar fără tovarășa ta eram pierduți! Ne-a salvat viața tuturor. La drept vorbind, situația nu s-a îmbunătățit cu nimic. Dacă dementul ăsta atacă din nou, mă tem că nu vom mai reuși să respingem hoardele lui malefice. Acum vreun sfert din efectivul nostru e inapt de luptă.

– Trebuie să găsim un mijloc de a fugi, și asta cât mai repede, spuse căpitanul. Doar că n-am făcut nici un progres. Ce părere ai Liossa?

– Trebuie neapărat să iau legătura cu pneumunii și să-i conving să ne ajute. O să încerc să-i contactez după ce mă odihnesc puțin. Camera noastră mai e întreagă?

– Mă interesez acum, spuse Dagber.

Schimbă câteva cuvinte cu secundul său, prin intercom, apoi reluă:

– Monștrii n-au intrat în zona aceea, puteți să mergeți liniștiți în cameră.

– Și noi?, protestă Edfa. Doar n-o să rămânem la nesfârșit în costumele astea infecte!

– Nu, draga mea, o liniști Lior. Tu, Antus și Irfus sunteți bineveniți la noi în cameră. Chiar, unde e inginerul? Nu-l văd...

– Aici!, se auzi o voce de după soclul tabloului de bord. S-a blocat ușa și nu mai pot să ies!

Lior se grăbi să-l elibereze și pasagerii de pe *Jack-pot*, în formație completă, plecară să se odihnească puțin.

Cât despre Dagber, el avea ce să facă. Trebuia să-și examineze nava pentru a estima pagubele, pentru că tirul armelor făcuse ravagii cam peste tot.

Capitolul VII

Încă o dată, soarta prizonierilor depindea de Liossa și nefericita, după eforturile depuse în timpul luptei, nu se simțea deloc în formă să plece în căutarea unui pneumun prin imensul tunel stelar.

Odată ajunși în camera dotată cu atmosferă, fata își lepădă costumul de protecție și adormi, cu pumnii strânși.

Edfa și Antus încercară să protesteze în privința condițiilor improvizate pe care le aveau la dispoziție, dar căpitanul le închise imediat gura.

Lior nu reușea să adoarmă; peripețiile luptei îi reveneau mereu în creierul înfierbântat. Își puse mai multe întrebări. Cine putea fi acest vrăjitor? Care erau relațiile dintre Liossa și pneumuni? Oare aceștia chiar îi puteau ajuta să iasă din capcană? Toate aceste întrebări rămaseră fără răspuns. Dar zilele următoare aveau să fie decisive, dacă se poate vorbi de zile în acest univers straniu! Dacă ajungeau din nou în spațiul normal, oare nu riscau să se trezească într-un trecut îndepărtat sau în viitorul necunoscut?

Chiar presupunând că *Jack-pot*-ul scăpa, astronava sferică nu putea în nici un caz să-i urmeze, pentru că, în pofida eforturilor lui Dagber de a o menține în stare de funcționare, era nevoie de multă muncă pentru a repara distrugerile provocate de monștri.

Ce să facă după aceea? Să plece spre Vhuxir, așa cum își propusese la început, sau să încerce să-i elibereze pe astronauții lui Dagber?

Totul depindea de bilanțul întocmit de comandant; dacă distrugerile nu erau prea grave, dacă nava rămânea operațională, ar fi mai bine să-i debarce pe pasageri.

Doar că vrăjitorul putea profita de absența Liossei pentru a-i lichida pe prizonieri...

Evident, putea oricând să alerteze Garda Federală... Dacă se gândea mai bine, nu era o soluție prea fericită: autoritățile ar pune prea multe întrebări neplăcute despre Liossa și, pe de altă parte, pregătirea expediției de salvare ar dura enorm de mult.

Până la urmă, căpitanul adormi. Când o mână ușoară îl atinse pe umăr se răsuci în somn și mormăi să fie lăsat în pace.

Dar Liossa insistă și, de voie de nevoie, astronautul se trezi. Se întinse, își scărpină claia creață de păr și apoi se simți mai în măsură să înfrunte evenimentele.

– Ce se-ntâmplă?, bombăni el. Alt atac?

– Nu, dragule, răspunse mica sălbatică. Dar am dormit mult, trebuie să mergem la comandant. Vrăjitorul nu e învins; va aduna alți monștri și va ataca la prima ocazie...

– Bine, hai să mergem, spuse Lior punându-și costumul.

Însoțitorii lui erau deja gata; ieșiră din cameră imediat după ce astronautul își puse scafandrul.

Urcară spre postul central. Peste tot, tehnicienii munceau de zor: reparau cablurile rupte, construiau baraje noi, încărcau armele...

Dagber îi aștepta nerăbdător.

– Ce fericit sunt că vă văd!, exclamă el. Nu îndrăzneam să vă trezesc, dar abia așteptam să discutăm despre ce vom face în continuare...

– În ce stare se află nava?, întrebă Lior, prin intermediul Liossei.

– Destul de deplorabilă! În postul central s-au stricat mai multe comenzi și o să ne cam chinuim să le reparăm pentru că nu prea avem piese de schimb. Mai rău e că la etajele inferioare monștrii au provocat incendii. În unele locuri s-a declanșat sistemul automat de stingere, dar la alte etaje am fost nevoiți să stingem focul cu extinctoare manuale. Acum situația e sub control. În schimb avem alte probleme: canalizarea și cablurile de transmisie s-au stricat. Partea bună e că monștrii au dispărut cu toții. Mă tem totuși de un nou atac; echipele noastre, care muncesc acum la toate etajele, pot fi masacrate în câteva minute.

– Înțeleg, spuse căpitanul. Trebuie neapărat să ne întoarcem în spațiul normal. Ce zici, Liossa?

– Da, acum sunt în formă. Încerc să contactez un pneumun, de preferință adult și să-l conving să transfere *Jack-pot*-ul. Dacă am înțeles

bine, nava asta nu e în stare să navigheze; trebuie să ne întoarcem mai târziu să recuperăm echipajul.

– Putem să luăm câțiva răniți cu noi! Patru-cinci, nu mai mult, propuse Lior.

– Mulțumim pentru propunere, dar suntem hotărâți să rămânem împreună până la capăt. Dar dacă aveți medicamente, am avea mare nevoie...

– Vă trimitem o nacelă cu provizii înainte să plecăm. Hai să revenim la acești pneumuni: Liossa, ți-ar lua mult timp să găsești unul?

– Nu pot să spun. Când am ieșit am avut un contact rapid cu unul dintre ei. Dar poate că a plecat între timp...

– Bine. Hai să ne mișcăm cât mai repede. Tu pleci să explorezi tunelul și între timp eu duc pasagerii înapoi pe *Jack-pot*. Trimitem medicamentele și tu vii în nava noastră. Crezi că e posibil?

– Sigur că da... La revedere, dragule!

Sub ochii uluiți ai asistentei, mica sălbatică deveni translucidă, apoi dispăru complet.

– Extraordinar!, se extazie Irfus. Cum face asta?

– N-am idee, răspunse astronautul. Dar mai are multe surprize pentru noi...

– Ia zi, interveni Edfa, îți dai seama ce-ar putea face micuța asta pe o planetă din Federație? Ar putea să fure comoara cea mai bine păzită...

– Probabil, dar n-are nici o intenție de genul ăsta, i-o tăie sec Lior. Acum veniți cu mine, trebuie să ne întoarcem pe *Jack-pot*.

Dagber îi conduse spre ieșire și le făcu un semn de adio cu mâna. În lipsa Liossei, orice discuție era imposibilă.

Drumul de întoarcere se desfășură fără dificultăți. Odată ajunși la bord, prima grijă a lui Lior fu să testeze diferitele comenzi: nava era intactă. De ce n-o capturase vrăjitorul? Încă un mister... Poate că avea nevoie de o navă mai puternică pentru a intra în Galaxie.

Când Antus plecă să facă o baie și să se machieze, Edfa, care părea foarte interesată de puterile Liossei, începu să-l hărțuiască pe căpitan cu întrebări:

– Deci fata asta superbă e telepată și, pe deasupra, se poate deplasa oriunde. Presupun că poate să transporte și obiecte cu ea...

– Da, așa e.

– Și ai știut asta de la început, de când am ajuns pe Iudes?

– Bineînțeles!

– Oare nu ne-a provocat chiar ea defecțiunile acelea?

– Se poate...

– Așa se explică o grămadă de lucruri! Sejurul ei de pe Iudes nu i-a făcut numai rău: deși e impregnată cu otrăvuri până-n măduva oaselor, nu se compară cu nici o ființă umană... Cu doi-trei ca ea putem cuceri lumea!

– Termină cu ideile astea!, se enervă căpitanul. Liossa n-ar accepta niciodată să-și folosească puterile într-un asemenea scop. De altfel, avem alte probleme pentru moment: suntem încă prizonieri în tunelul ăsta blestemat...

Edfa lăsă capul în jos, ușor jenată.

În timp ce pasagerii de pe *Jack-pot* așteptau întoarcerea micii sălbatice, Irfus își făcea planuri grandioase. Cu ajutorul acestei fete putea cuceri ușor o planetă. Totul era clar în mintea lui: faptul că Liossa era obligată să poarte costum de protecție însemna că reprezintă un pericol pentru ceilalți oameni. Era ea însăși o armă atotputernică. N-ar fi putut locui pe o planetă a Federației dacă doar răsuflarea ei era suficientă pentru a-i contamina pe cei din jur. Dar de ce să n-o îmbrace într-un costum de plastic de culoarea pielii, cu un filtru dorsal extraplat? Așa, frumoasa fată putea trece neobservată și cel care ar dispune de puterile ei putea deveni stăpânul unei planete sau, cine știe, chiar al Federației...

Mai trebuia să afle cum s-o facă să se supună fără a-și trăda intențiile. Irfus avea câteva idei referitor la asta. Pretinzând că e obosit, se retrase în atelierul navei, unde începu o muncă delicată.

Când Liossa se materializă în interiorul *Jack-pot*-ului, Irfus terminase deja să construiască niște aparate dubioase și, foarte satisfăcut de el însuși, le ascunse în cabină. Edfa și Antus îi țineau de urât lui Lior.

Căpitanul habar n-avea de pregătirile clandestine ale inginerului; o întrebă neliniștit pe Liossa:

– Cum e, draga mea? Ai reușit să iei legătura cu vreun pneumun?

– N-a fost ușor, se pare că prietenilor mei nu le place tunelul ăsta în care nu se pot orienta. Spațiul de aici li se pare cețos. Ciudat e că am întâlnit unul lângă asteroidul negru, ca și cum l-ar fi spionat pe vrăjitor. Întrucât le cunosc bine psihismul, l-am convins repede să ne trimită în spațiul normal.

– Formidabil! Ești într-adevăr nemaipomenită! Și nu-i vine greu să facă asta?

– Nu, e un pneumun foarte robust. Dar mi-a cerut să-i fac și eu un serviciu, mai târziu.

– Ce anume?

– Deocamdată nu știu... Ființele astea sunt capricioase, nu e bine să le bruschezi. Dacă nu vrea să-mi spună, n-are rost să insist.

– Deci plecăm până la urmă pe Vhuxir!, bombăni Antus. De ce atâta grabă?

– Ah!, draga mea, exclamă Edfa îmbrățișând-o pe Liossa, dacă mă scoți din infernul ăsta să știi că îți rămân recunoscătoare! Nu trebuie să mai porți scafandrul ăsta hidos, care-ți ascunde nurii. O să-ți fac eu o garderobă...

– Vai!, ce drăguță ești!, exclamă Liossa emoționată. Dar nu știu dacă pot să locuiesc pe Vhuxir...

– Să fim serioși!, strigă femeia accentuând cuvintele. Edfa are antene peste tot, micuțo. Vei fi acceptată imediat.

În momentul acela, Irfus se întoarse lângă ceilalți călători. Părea încă adormit și avea părul zburlit.

– Ia zi, dragul meu, glumi Antus, te cam neglijezi! Parcă abia ai scăpat dintr-o tornadă!

– Nu-i nimic, am vrut să mă spăl și părul meu nu e de-acord cu șamponul ăsta!

– Îți dau adresa stilistului meu, te va transforma într-un adevărat Adonis!

Toată lumea era bine dispusă, dar căpitanul nu uită care era problema. Reveni la treburi serioase, întrebând-o pe Liossa:

– Mai trebuie să așteptăm mult bunăvoința pneumunului tău?

– E în totalitate la dispoziția noastră...

– Perfect! Transmite-i un mesaj de adio căpitanului Dagber și spune-i că o să mă țin de cuvânt. Are destule medicamente acum, putem pleca liniștiți.

Sălbatica se supuse, apoi declară.

– Sunt gata! Îl chem pe pneumun...

Lior se așeză la pupitrul de comenzi și scrută nerăbdător monitoarele.

Spre marea lui dezamăgire, peisajul rămase neschimbat: norii luminiscenți care alcătuiau pereții tunelului erau tot acolo, desenând meandre incomprehensibile.

În dreapta ghicea sfera masivă a astronavei vecine. Probabil că și Dagber aștepta, îngrijorat, plecarea prietenilor lui, singurii care puteau scăpa din închisoarea aceea imaterială.

Deodată căpitanul văzu o veziculă formându-se pe peretele impenetrabil. Crescu vertiginos și înglobă *Jack-pot*-ul.

Pentru o clipă, monitoarele se întunecară. Pasagerii așteptau cu răsuflarea tăiată. În fine, bula explodă.

Se auziră patru exclamații de bucurie: pe ecrane reapăruseră constelațiile familiare!

Edfa plasă două ventuze umede pe obrajii lui Lior, iar Antus îl apucă pe Irfus de mijloc, târându-l într-un balet nebunesc.

Căpitanul așteptă ca pasagerii lui să se calmeze, apoi își verifică poziția cu ajutorul instrumentelor de ghidare.

Numai Liossa rămăsese îngândurată.

Îl eliberase pe pneumun, după ce îi mulțumise, promițându-i că va reveni cât de curând, pentru că ființa diafană părea să aibă și ea probleme cu vrăjitorul din asteroidul negru.

Apoi se adânci în alte gânduri. Ce destin ciudat avea... Născută printre oameni, se înstrăinase de propria-i rasă. Îl iubea pe Lior și când acesta o îmbrățișa avea grijă să nu răsufle spre el. Cum să trăiască așa: exemplar unic al unei specii noi, cu calități mult superioare oamenilor? De ce era condamnată la singurătate? Căci o legătură cu astronautul era de neconceput: sânul ei otrăvit n-ar putea hrăni niciodată un copil uman.

Dar, la urma urmei, chiar era condamnată la izolare? De ce să nu-l facă pe Lior asemeni ei? Era suficient să-l impregneze încet-încet cu otrăvurile subtile care o transformaseră...

Atunci cuplul lor ar putea deveni fertil și ar putea da naștere unei rase întregi...

Desigur, experiența asta era destul de periculoasă, dar Lior era un tip robust. Medicamentele noi din farmacia de la bord, antidoturile puternice care asigurau supraviețuirea în cazul unei aterizări forțate în junglă i-ar ușura mult imunizarea.

În lungul său exil, Liossa citise un tratat de toxicologie și știa că visele ei puteau deveni realitate.

O exclamație a căpitanului îi întrerupse meditația:

– Gata! Am găsit! Nu ne-am abătut prea mult din drum, Vhuxir se află la nadir, la tribord; putem ajunge în cel mult patru zile!

– N-aș fi crezut că voi fi vreodată atât de bucuroasă să mă întorc în lumea civilizată!, exclamă Edfa.

– Hmmm... N-aș vrea să vă dezamăgesc, dar s-ar putea să avem o problemă, observă cu amărăciune căpitanul. Poziția noastră în spațiu e clară, mai trebuie să aflăm dacă suntem în aceeași epocă...

– Ce vrei să spui?, se alarmă Antus. Putem fi în viitor sau în trecut? N-ar fi prea plăcut...

– Exact! Și asta n-am cum să aflu decât când captăm o emisie maser care ne va furniza informații. Până acum, totul s-a petrecut excelent, poate prea ușor. Am avut mare noroc, așa că nu trebuie să fim foarte pesimiști.

– I-am zis pneumunului ce te îngrijorează, interveni Liossa. Liniștește-te, am stat doar două ore în tunel...

– Nu înțeleg cum ai aflat asta, dar am încredere în tine!, spuse Lior. Ești într-adevăr extraordinară!

– Mulțumesc... Dar acum trebuie să vă aduc aminte că avem niște responsabilități. I-am promis comandantului Dagber că ne întoarcem să-l salvăm; sper că ai de gând să te ții de cuvânt!

– Bineînțeles! Aș fi un mare ticălos dacă l-aș lăsa baltă, răspunse căpitanul.

– Așa mă gândeam și eu... Calmează-te, nu ne grăbește nimeni: pneumunul m-a asigurat că vrăjitorul și-a folosit toate forțele în luptă. Așa că o să-i ia ceva timp să se refacă. Acum aș vrea să vă propun ceva...

– Spune! Știi doar că aș face orice ca să fii mulțumită...

– Ei bine, uite cum stau lucrurile: am niște puteri care mă fac străină între voi. Voi fi întotdeauna o paria în lumea voastră. Și totuși, aceste puteri mi-ar permite să-mi aleg orice loc, pe orice planetă. Pot să mă deplasez unde vreau, mișc obiectele, citesc gânduri și, cu câteva excepții, îmi pot impune voința asupra celor din jur. Raporturile mele cu pneumunii, care mă ascultă cu fidelitate, îmi dau iar o putere considerabilă. Liniștiți-vă, n-o să profit de calitățile mele ca să vă influențez hotărârea...

Toți o ascultau cu gura căscată, fiecare visând la ceea ce ar putea face dacă ar fi în locul acestei zeițe.

Liossa, discretă, nu le citi gândurile și continuă:

– În exilul meu interminabil pe Iudes am avut destul timp să meditez la soarta mea. Am învățat din cărți că părinții mei nu puteau face ceea ce făceam eu. Diverse tratate științifice mi-au explicat cum am căpătat astfel de aptitudini: cunosc plantele care provoacă aceste modificări în organismul uman. Uite ce vă propun: în loc să mergem pe Vhuxir, hai să ne întoarcem pe Iudes. Îmi iau angajamentul să vă transform pe toți. Apoi fiecare va face ce vrea, își va putea termina călătoria și, cu anumite precauții, va putea trăi printre oameni. Mi-ar plăcea tare mult să nu fiu unică! Apoi, eu și Lior am putea avea copii... pentru asta trebuie să-l fac asemeni mie!

Această declarație îi tulbură profund pe călători.

Irfus se gândise deja la această posibilitate, dornic să dispună el însuși de calitățile fantastice pe care avusese ocazia să le admire la mica sălbatică. La drept vorbind, nu ținea deloc să împartă acest privilegiu cu însoțitorii săi. Dar trebuia să existe vreo metodă prin care să obțină mai multe avantaje...

Edfa n-avea decât o dorință: să-și realizeze proiectele pe Vhuxir, dar propunerea Liossei o șocă. Ea, care nu se mai putea baza pe farmecele ei pentru a subjuga bărbații, să devină atotputernică! Ce perspectivă minunată...

Antus se săturase sincer de atâtea aventuri, de această navă fără distracții... Totuși, sugestia fetei îl atrăgea. Odată ajuns supraom, ar putea în sfârșit să creeze o lume unde să-și impună principiile de viață! Dar ideea de a se întoarce pe Iudes, de a se supune unei inițieri destul de riscante, îl speria. Ce să facă?

Lior în schimb descoperea în fine soluția tuturor problemelor sale: fiind egal cu Liossa, ar avea în față o viață minunată. Era gata să renunțe la cariera lui aventuroasă pentru a trăi alături de cea pe care o adora și și-ar fi sfârșit bucuros zilele pe Iudes, în compania fermecătoarei sălbatice.

Discretă, tânăra se abținu să citească gândurile tovarășilor ei, nedorind să le influențeze în vreun fel hotărârea.

Antus rupse primul tăcerea:

– Sincer vorbind, draga mea, propunerea ta mă sperie puțin. O să înghițim droguri care ne vor îmbolnăvi grav. Și asta fără o supraveghe-

re medicală reală... Nu mă îndoiesc de calitățile tale, dar chiar ești sigură că se poate? O să pot să citesc gândurile altor oameni?

Acesta era un aspect esențial pentru un cartofor înrăit!

Liossa nu ezită nici măcar o clipă:

– Dacă respectați cu sfințenie instrucțiunile mele, vă garantez că veți deveni telepați. Poate că puterile voastre nu vor fi egale cu ale mele: eram foarte tânără când am simțit efectul acestor droguri, iar creierul meu era mult mai maleabil. Dar vă garantez succesul experimentului!

– În cazul ăsta, aș vrea să încerc, chiar dacă apar unele neplăceri, spuse efebul.

– Eu, micuțo, nu mă ascund pe după deget: nu sunt o cârpă, am văzut multe la viața mea. Accept oferta ta, fie ce-o fi!, răspunse la rândul ei Edfa.

– O asemenea experiență ar fi uluitoare!, exclamă Irfus. Sunt mai mult decât încântat că mi se oferă o astfel de ocazie și-ți mulțumesc din suflet. Te poți bizui pe mine oricând!

– Cât despre mine, spuse Lior, mi se împlinește visul: de-acum nu vei mai fi singură, și sper ca fiii noștri să ne semene.

– În aceste condiții, promit că voi evita pe cât posibil aspectele neplăcute ale tratamentului, conchise frumoasa sălbatică. Dom' căpitan, schimbă ruta spre Iudes, vreau să-mi revăd scumpele mele mandragore și florile mele minunate!

Lior, încântat de bucuria iubitei sale Liossa reprogramă rapid ruta și *Jack-pot* porni în viteză spre noua lui destinație, lăsând în urmă capcana unde ar fi putut rămâne prizonieri pentru totdeauna.

În timpul călătoriei, pasagerii își reluară vechile obiceiuri.

Antus și Edfa trăiau într-o beatitudine continuă; căpitanul, om de cuvânt, le dăduse drogurile înapoi.

Irfus rămase același companion vesel, gata oricând să dea o mână de ajutor și să-l înlocuiască pe Lior dacă acesta voia să se retragă în cabină pentru a se odihni alături de adorabila tânără. Din păcate, aceasta ieșea rareori din costumul de protecție, de teamă să nu pericliteze sănătatea iubitului ei.

Liossa muncea la inventarierea medicamentelor de la bordul navei pentru a stabili tratamentul care le permitea pasagerilor să devină supraoameni.

Dacă fata ar fi fost mai puțin discretă și naivă și ar fi examinat mintea însoțitorilor ei ar fi renunțat imediat la planurile sale. Antus visa să trișeze la partide grandioase de cărți, Edfa voia să falimenteze magazinele de pe Vhuxir, iar Irfus se vedea deja în pielea unui calif din „O mie și una de nopți".

Dar dragostea față de Lior o orbea: nu se gândea decât la idila lor...

Lior și Liossa petreceau mult timp împreună: căpitanul începuse deja un tratament care-i permitea să suporte răsuflarea micii sălbatice.

Irfus a fost cel care i-a avertizat că se apropiau de Iudes.

La indicațiile Liossei, astronautul ateriză în apropierea epavei, într-o zonă pe care fata o cunoștea extrem de bine. Era foarte important să nu-i deranjeze nimeni în timpul tratamentului.

Prima grijă a Liossei a fost să camufleze nava cu crengi și pânze vopsite, astfel încât să nu poată fi văzută de sus. Asta nu-i putea înșela pe membrii Gărzii, dar era suficient pentru a nu atrage vreun vizitator inoportun.

Și de data asta inginerul a fost de mare ajutor și, fără el, Lior ar fi pierdut mult timp.

Edfa și Liossa, cu ajutorul sporadic al lui Antus, stabiliră o tabără provizorie lângă un pârâu. Amenajările erau suficient de confortabile pentru a asigura un sejur plăcut.

Precaut, astronautul ridică de jur împrejur un baraj energetic: timp de câteva zile nici el, nici Irfus n-ar fi fost în stare să reacționeze în caz de atac.

Liossa, cu calitățile ei și cu ajutorul acestui ecran îi putea apăra pe toți.

Din exces de prudență, astronautul conectă armele de pe navă la un tablou de comandă situat în cort.

În fine, sosi și ziua mult așteptată de Lior.

Liossa plănuise cu grijă tratamentul. Cei patru „cobai" făcuseră injecții care le întârziau reacțiile, antihistaminice, vaccinuri polivalente, antitoxine, serumuri antivenin.

O zi întreagă, pacienții suferiră de febră. Antus, crezându-se pe moarte, gemea din răsputeri, însă fără a o impresiona pe Liossa.

Aceasta culesese din pădure păstăi și fructe alese cu grijă. Le dădu cantități infime însoțitorilor ei, administrându-le apoi o antitoxină puternică.

Nefericiții se prăbușiră, zvârcolindu-se de durere, apoi căzură într-un somn adânc, care dură câteva zile. Liossa recunoștea simptomele pe care le avusese și ea pe vremuri. Rămase la căpătâiul bolnavilor, ștergându-le sudoarea de pe frunte și umezindu-le buzele cu un hidromel preparat din mierea dragilor ei albine.

Avea uneori momente de nehotărâre, temându-se pentru viața lui Lior, pe care-l iubea atâta. Nici măcar mandragorele nu mai reușeau să-i distragă atenția.

Fără a ține cont de oboseală, uimitoarea sălbatică îi veghea zi și noapte pe nechibzuiții exploratori, care doreau să devină supraoameni.

Vremea era neobișnuit de frumoasă, iar pădurea își etala toate minunile, ca și cum ar fi vrut s-o păstreze lângă ea pe stăpâna de altădată.

Noaptea, cerul era luminat de nenumărate stele, dar fata nu le dădea nici o atenție. Stătea lângă bolnavi, atentă la cea mai mic geamăt al lor.

În fine, în zorii celei de-a cincea zi Lior și Irfus își recăpătară cunoștința.

Astronautul, palid, îi zâmbi infirmierei sale și aceasta izbucni în plâns, hotărâtă să renunțe la experimentul ei nebunesc.

Dar astronautul și inginerul erau gata să urmeze tratamentul până la capăt.

Când Antus și Edfa își reveniră și ei, Liossa le servi un dejun frugal, cu păstăi și miere aurie, și le oferi ca băutură un extract din plante selecționate atent pentru a le întări inima slăbită. Le dădu să bea mult hidromel, ca să-și curețe organismul de otrăvuri. Liossa nu mai rezista...

Seara, Lior o imploră să continue tratamentul. De data aceasta, pacienții înghițiră câteva boabe roșii, tot împreună cu antitoxine.

Iar căzură toți în comă; Liossa trecea de la unul la altul, supraveghindu-le tensiunea arterială și administrându-le câte o injecție intravenos când observa vreo fluctuație bruscă.

Dar în noaptea respectivă bolnavii își recăpătară cunoștința și mâncară puțin. Apoi adormiră ca niște bebeluși și Liossa putu, în sfârșit, să se odihnească și ea.

Dimineața băură toți câte o porție de extract din plante pe care-l declarară, de comun acord, execrabil. Apoi înfulecară cu poftă o masă ușoară, compusă din fructe și carne friptă, adusă de pe astronavă.

Lior insistă să se ridice și făcu câțiva pași, sprijinindu-se de Liossa, apoi încercă și Irfus. Edfa și Antus refuzară să facă vreun efort și rămaseră în așternut.

Liossa pregăti din nou doza de otrăvuri, mai ridicată pentru astronaut și inginer, care păreau să reacționeze mai bine decât ceilalți la tratament.

În mod paradoxal, cei doi bărbați suportară destul de ușor doza care în mod normal ar fi omorât un cal, în timp ce efebul și femeia se zvârcoleau de durere, plângându-se că le-au luat foc măruntaiele.

Infirmiera lor devotată îi îngriji cât mai bine, umezindu-le buzele, dându-le calmante și învelindu-i în pături groase.

Tratamentul continuă în același fel timp de câteva zile.

Lior și Irfus înghițeau acum doze imense de toxine fără a se plânge de vreo neplăcere, în afară de câteva amețeli.

Ceilalți doi în schimb continuau să suporte greu dozele administrate și Liossa se gândea că poate ar fi mai bine să renunțe la această experiență periculoasă.

În fine, în a opta zi, când frumoasa sălbatică se trezi, avu surpriza să simtă un contact psihic:

– Bună dimineața, iubirea mea... Trezește-te repede, e o vreme minunată!

Se ridică dintr-un salt.

– Dragul meu, ai reușit, am primit mesajul tău!

– Da, încântătoarea mea stăpână, auzi un nou gând, am suportat cuminți toate chinurile la care ne-ai supus și se pare că suntem răsplătiți...

– Irfus!, și tu... E nemaipomenit! Tocmai mă întrebam dacă nu v-am chinuit degeaba!

– Ei bine, de-acum nu mai ești singură, draga mea!, exclamă astronautul, strângând-o în brațe. De-acum nu mai ai nevoie de costum, nici de antidoturi, pot să te sărut oricând și oriunde!

Discret, inginerul ieși să facă o plimbare: parfumul otrăvitor al florilor umplea aerul dimineții. Niciodată nu simțise o mireasmă atât de suavă...

Capitolul VIII

După o săptămână, cei patru cobai aproape uitaseră senzațiile de la începutul inițierii lor.

Liossa își lua rolul foarte în serios.

În fiecare dimineață, efectuau cu toții o plimbare lungă prin minunata pădure plină de flori; mâncau boabe, nuci delicioase, cărora le spărgeau coaja cu pietre.

Apoi jucau o partidă de fața-ascunselea foarte ciudată. Liossa se ascundea în tufe, uneori se teleporta destul de departe și, din când în când, emitea câte un mesaj scurt.

Fiecare jucător trebuia să încerce s-o găsească doar prin percepție mintală.

Nu întâmplător, Lior o găsea de cele mai multe ori primul și atunci își primea recompensa...

Liossa îi mai punea să joace și alte jocuri. Trebuia fie să culeagă o floare din vârful unui copac, fie să culeagă un fruct sau chiar să se înalțe ei înșiși pe stânci pentru a lua o piatră înfiptă pe peretele unei faleze.

Astronautul avea de departe cele mai bune rezultate, urmat îndeaproape de Irfus. Edfa și Antus aveau probleme când era vorba de obiecte voluminoase sau prea îndepărtate.

Trebuiau cu toții să-și facă astfel ucenicia, ca bebelușii care se ridică pentru prima dată în picioare, sub ochii iubitori ai părinților. Le era foarte greu să facă deosebire între diferitele contacte psihice: la început receptau mesajele, dar nu reușeau să identifice corect autorul acestora.

Punerea în mișcare a corpului uman era un chin și Liossa nu putea să spună o metodă sigură pentru ca elevii ei să reușească să facă asta.

Fiecare trebuia să exerseze pentru a reacționa la comanda nervoasă; era destul de greu să ridice un picior, dar mult mai greu era să facă același lucru cu un anumit deget, ales de fată. Când trebuiau să facă o levitație în grup, era un exercițiu care cerea o tensiune teribilă și Edfa, văzând că nu reușește, în pofida eforturilor ei, izbucnise de mai multe ori în plâns. Antus, la rândul lui, avea crize nebunești de furie, care-l transformau într-un fel de marionetă dezarticulată.

Dar, de la o zi la alta, făceau progrese cu toții, Lior și Irfus fiind fără îndoială cei mai talentați.

Atunci mica sălbatică încercă o nouă experiență: un salt în spațiu, pe orbita planetei Iudes, având ca obiectiv luna palidă care strălucea pe cer.

Era o etapă decisivă: cei doi bărbați știau într-adevăr să se teleporteze pe distanțe mari pe planetă, dar puteau oare să-și coordoneze mișcările în așa fel încât să ducă cu ei un cocon de aer?

Liossa îi antrenase sub apă și se descurcaseră onorabil. Reușeau ei să facă același lucru și în vid?

Inginerul încercă primul această experiență. Se concentră, urmând indicațiile fetei, își alungă orice gând din spirit, își anulă percepțiile și-și focaliză întreaga atenție asupra unui crater de dimensiuni impresionante de pe lună, vizibil de pe Iudes.

Din păcate, nu reuși din prima încercare, nici din a doua...

– Alungă orice teamă din subconștient! Ți-e frică, recunoaște, și o parte din tine refuză să plece, ceea ce blochează întregul proces. Fii încrezător!

– Ușor de zis, mormăi inginerul, transpirat tot. Mă bucur să aflu că poți s-o faci, dar nu prea cred că o să reușesc și eu.

– Atunci n-are rost să te mai chinui, n-o să rezolvi nimic! Hai să vedem dacă Lior are mai mult talent. Să luăm același obiectiv.

Se părea că astronautul n-avea nici temerile, nici gândurile ascunse ale tovarășului său, căci de la prima încercare se trezi suspendat cu capul în jos deasupra unui imens circ muntos de un alb orbitor ale cărui pante abrupte duceau spre adâncimi extreme.

– Formidabil, dragule!, se extazie Liossa, care-l urmase. Ai reușit din prima... Ești într-adevăr foarte talentat!

– Elevul nu progresează decât datorită profesorului său. Și cu tine, dragostea mea, sunt gata să merg oriunde.

– Ai grijă să nu-ți supraestimezi forțele; dacă te obosești prea tare nu mai ai putere să te întorci în atmosferă. Vino, e destul deocamdată!

Ascultător, astronautul se concentră și se materializă chiar în fața lui Irfus, pe care-l apucase gelozia.

– De data asta, bătrâne, mi-ai făcut-o!, spuse el supărat. Nu pot să-mi dau seama cum să procedez. Poate că nu sunt capabil să mă deplasez pe distanțe atât de mari...

– N-aș fi foarte sigură de asta, îl liniști Liossa, care reapăruse în același timp cu Lior. Ești foarte talentat, dar se pare că ai o inhibiție care blochează procesul de transfer. O să vezi, până la urmă vei reuși. Nu sunt prea sigură că Antus și Edfa vor face vreodată așa ceva, ei sunt mediocri, nu pot decât să miște obiecte mici și să citească gândurile celor din jur...

Într-adevăr, în câteva zile inginerul reuși și el să facă primul salt în spațiu. Dar nu reuși să depășească satelitul lui Iudes.

Astronautul își mulțumea teribil profesoara; făcu chiar o ispravă neașteptată.

Cu ocazia unei plimbări prin sistemul solar, percepu un gând ironic. Crezând că era vorba de Liossa, îi răspunse în glumă, dar aceasta îi atrase atenția că probabil se întâlnise cu un pneumun.

– Data viitoare, îl sfătui ea, încearcă să-l prinzi. Încearcă să-l imobilizezi și poruncește-i să devină vizibil. Dacă te ascultă, atunci nu mai ai ce să înveți de la mine.

În ziua următoare, Lior receptă din nou gândul acela ironic. Atunci își concentră energia mintală și îi ordonă creaturii diafane să se materializeze în fața lui. Spre marea lui surpriză văzu o formă difuză, ca o lentilă luminoasă. Reușise să captureze un pneumun!

Acum ființa transparentă părea umilă și îi ceru voie să plece, iar Lior îi dădu voie bucuros s-o facă, după ce îi porunci să facă o tumbă în spațiu.

Pneumunul se supuse și-și recăpătă în schimb libertatea.

La întoarcerea pe Iudes, hotărâră cu toții să dea o petrecere pentru a sărbători la bordul astronavei terminarea experimentului. Liossa de-

clarase că din momentul acela elevii trebuiau să se descurce pe cont propriu: își cunoșteau practic la maximum posibilitățile.

Edfa era puțin dezamăgită că nu reușise să asimileze toate puterile micii sălbatice, dar cele pe care se căpătase îi erau suficiente. Așa că își etală toate cunoștințele culinare pentru a pregăti o masă delicioasă de care pasagerii de pe *Jack-pot* fură încântați până la lacrimi.

După acest festin, își discutară cu toții viitoarele proiecte. Lior dorea să se întoarcă în tunel pentru a-i elibera pe Dagber, și pe echipajul său. Dar, în unanimitate, pasagerii hotărâră că avuseseră suficiente aventuri și îl rugară pe căpitan să-i ducă pe Vhuxir.

Căpitanul se supuse acestei dorințe justificate. În aceeași seară, *Jack-pot*-ul plecă de pe Iudes spre destinația lui inițială. Dintr-o dată, atmosfera apăsătoare de la bord se destinse. Edfa, machiată strident, apăru în salon împopoțonată cu inele pe fiecare deget. Antus își puse un costum țipător, cu dungi multicolore.

Efebul își pudrase cu sclipici buclele lungi și ondulate, care răspândeau un parfum suav. Botinele elegante, cu tocuri, de un roșu agresiv, îl făceau aproape la fel de înalt ca Lior.

Și Irfus se gătise de sărbătoare. Arbora o ținută sobră, din catifea neagră.

Lior și Liossa își puseră și ei hainele cele mai festive. Căpitanul arăta excepțional în uniforma de ceremonii. Cât despre Liossa, aceasta învățase multe de la Edfa și când apăru în salon într-o tunică azurie, mulată, cei trei bărbați scoaseră un fluierat admirativ.

Antus servi cocktailuri inventate de el și fiecare își povesti proiectele, destul de sincer, mai ales că deveniseră telepați cu toții.

Edfa mărturisi prima că ducea pe Vhuxir droguri afrodisiace. Fără falsă pudibonderie, făcu apologia acestor substanțe minunate care le aduceau clipe de vis nefericiților mineri care nu știau prea bine ce înseamnă arta amorului. Nu se feri să declare că-și va folosi calitățile telepate pentru a fura bijuterii și obiecte prețioase, fără a fi prinsă, pentru a deveni suficient de bogată ca să controleze piața prostituției pe mai multe planete.

– Draga mea!, glumi Antus, nu te baza pe mine, nu-ți pot fi client. Știi că nu mă interesează femeile. Așa că nu vom fi concurenți! Mă mul-

țumesc să controlez cazinourile și vânzarea de jocuri mecanice de toate felurile. De-acum înainte nu voi mai avea adversar la partidele de poker. Cunoscându-le jocul îi voi jecmăni de ultima lețcaie! Dar o să fiu un domn și, ca să nu-mi sperii clienții, o să-i las să câștige sume mici din când în când...

– Cât despre mine, declară Irfus, am obiective mai mărețe decât escrocheriile voastre mărunte. Până acum mă mulțumeam să le vând guvernanților arme interzise pentru a le da ocazia de a cuceri puterea. Am marfă de calitatea întâi și nici măcar trupele Gărzii nu le pot face față. Acum o să-mi folosesc roboții și dispozitivele de luptă pe cont propriu. Credeți-mă, guvernatorul Vhuxirului nu va mai rămâne mult timp în funcție!

Liossa ascultase fără să clipească aceste declarații imprudente. Acum știa de ce acceptaseră cei trei ticăloși să se supună unui tratament atât de periculos și își dădea seama cât de imprudentă fusese.

Se întoarse spre Lior și întrebă:

– Și tu? Presupun că și tu m-ai dus de nas și că de fapt nu te interesează decât să furi și să cucerești!

– Jur că nu! Am fost sincer: vreau să trăiesc alături de tine. La drept vorbind, eram destul de sigur că viermii ăștia vor ajunge la concluzii de genul acesta și voiam să-i supraveghez, mai devreme sau mai târziu. Dar cred că noi doi îi putem potoli imediat. Au căpătat puteri psihice foarte neplăcute pentru oamenii normali. Dar n-au nici o șansă în fața noastră: le dai clasă de departe. Nu putem să-i lăsăm pe monștrii ăștia pe o planetă locuită de oameni. Hai să-i ducem pe înapoi pe Iudes și să-i lăsăm acolo până se calmează.

Liossa nu avu timp să răspundă.

Irfus scosese din buzunar o armă ciudată pe care o îndreptă asupra sălbaticei. Cu un rictus plin de ură, declară:

– Micuță, te sfătuiesc să stai liniștită, altfel vei observa efectele acestui tetanizator. De altfel, mă gândesc că ar fi bine să nu ne mai stai în cale!

– Liossa!, strigă astronautul uimit. Cum se face că nu i-ai detectat intențiile?

– Încearcă să-i contactezi spiritul, spuse tânăra. Poartă cu toții peruci speciale, care formează o barieră impenetrabilă.

– Ticăloșii! Ne-au păcălit. Dar de ce n-ai încercat să le citești gândurile înainte?

– Știi bine că nu voiam să fiu indiscretă; viața ar fi imposibilă dacă ne-am citi cu toții gândurile. De altfel, orice telepat își poate crea un ecran de protecție. Dacă n-ar fi purtat peruci, poate aș fi reușit să le forțez ecranul, dar acum e imposibil!

Între timp, Antus și Edfa se apropiară de ei pe furiș și aruncară peste ei o plasă cu ochiuri metalice care se strânse în jurul lor.

– Acum, porumbeilor, nu mai puteți scăpa nici prin teleportare. De altfel, am energizat pereții camerei, așa că puteți sta liniștiți.

– Pot să știu și eu ce intenții aveți?, întrebă căpitanul.

– Nu am secrete față de voi!, spuse inginerul răutăcios. Sunt perfect capabil să pilotez această astronavă și o s-o duc pe Vhuxir. Acolo ne vom pune planurile în aplicare fără ca voi să ne puteți împiedica!

– Presupun că ați plănuit demult asta...

– Evident! M-am chinuit o grămadă să confecționez perucile astea impermeabile... Mai țineți minte ziua când am spus că am părul zburlit din cauza șamponului? Era prima mea încercare și s-a dovedit a fi concludentă,

– Nu aveți cum să apăreți pe Vhuxir fără a ieși în evidență, observă Liossa. Răsuflarea voastră e toxică pentru oameni, știți?

– Draga mea, chiar crezi că sunt tâmpit?, răspunse inginerul. Am făcut proteze de culoarea pielii care ne izolează fața și filtre extraplate care ne prelucrează respirația. Vezi, m-am gândit la toate!...

– Și unde ne închideți?, întrebă astronautul.

– O să ai o surpriză neplăcută, dragul meu. V-am făcut o cușcă etanșă de oțel în care puteți face ce vreți, că tot nu scăpați!

– Dar nu vă faceți griji!, interveni Edfa cu un zâmbet de hienă, am destule relații pe Vhuxir ca să aterizăm pe furiș. Poate că vom avea nevoie de talentele Liossei și poate că știm cum s-o facem să ne asculte: viteazul nostru căpitan ar putea avea probleme grave dacă mica sălbatică se încăpățânează...

– Discuția s-a încheiat!, spuse tăios Irfus. Porumbeii noștri au nevoie de liniște, o să se ducă frumos în cuibușorul lor, dacă vor să nu facă cunoștință cu tetanizatorul meu...

– Vino, Liossa, oftă astronautul, ridicând din umeri. N-are rost să le dăm acestor sadici ocazia să ne tortureze.

Imobilizat în plasă, cuplul ieși din salon, urmându-l pe Antus. Inginerul, cu degetul pe trăgaci, veni și el după ei.

Ajunseră astfel în cală.

Efebul ridică o draperie care ascundea o cușcă mare, cu gratii de oțel, sudată de podea.

– Aceasta e casa voastră, dragii mei! După cum vedeți, am luat măsuri de precauție. Poate că Liossa ar fi vrut să-și teleporteze cușca pe Iudes, dar cum e sudată de astronavă, cred că va fi imposibil să ne ducă și pe noi acolo. Aveți mâncare și băutură înăuntru. V-am pus și un sac de dormit; vedeți cât de grijuliu am fost? Antus, deschide ușa...

Efebul trase zăvorul masiv. Lior și Liossa intrară în cușcă și ușa se închise cu un pocnet sec.

– Of, mă simt mai liniștit..., constată Irfus. Mă temeam că fata asta blestemată ne-a ascuns vreo putere ciudată. Dar se pare că idioata a fost sinceră cu noi! Hai, Antus, am pierdut și așa prea mult timp!

Cei doi complici se îndepărtară, lăsându-i pe prizonieri să se zbată în plasă.

Când reușiră să se elibereze, astronautul se așeză deprimat pe jos.

– Ei bine, scumpa mea, ai făcut o gafă măreață cu discreția ta! La naiba, ai fi putut măcar să le sondezi un pic spiritul...

– Exagerezi! Eu am crezut că sunt prietenii tăi. E vina ta! Tu iei pe oricine în navă...

– Și eu sunt ca tine, nu mă bag în viața particulară a celorlalți. Au avut bani să-și plătească drumul, așa că n-aveam nici un motiv să n-am încredere în ei!

– Dacă am înțeles bine, doar banii contează în viața ta! E clar că nu ești cu nimic mai bun ca viermii ăștia!, exclamă fata cu amărăciune.

– Și cu ce crezi că plătesc reparațiile la navă? Ești o proastă, asta-i clar; cu puterile de care dispui n-ar fi trebuit niciodată să ai încredere

în Irfus și cu atât mai puțin să-i permiți să capete aptitudini atât de periculoase!

– Perfect, sunt o idioată! Cel puțin povestea asta m-a ajutat cu ceva, pe mine personal: știu ce simți pentru mine!

– Haide, Liossa! Nu fi așa susceptibilă; voiam doar să spun că ai fost imprudentă. I se întâmplă oricui...

Dar mica sălbatică nu mai dorea să audă nimic; stătea într-un colț și, pentru a arăta că nu mai vrea să audă nimic, se ghemui și se prefăcu că doarme.

Așa că astronautul își consumă singur nervii. Încercă să perceapă gândurile Liossei, dar acesta și le protejase cu un ecran perfect. Apoi căpitanul încercă să capteze emisiile psihice ale celorlalți, dar fără rezultat. Irfus calculase totul: pereții cuștii erau impenetrabili.

Disperat, Lior încercă să desfacă zăvorul. Aici avu o scurtă reușit: limba de oțel se mișcă câțiva milimetri, apoi se bloca definitiv.

Își concentră atenția asupra zgomotelor pe care le auzea. Își dădu seama că *Jack-pot*-ul funcționa fără probleme, îndreptându-se, după toate probabilitățile, spre Vhuxir.

În jur nu reuși să facă nimic. Așa că se întinse și încercă să adoarmă. Degeaba... Ghinionul din ultima vreme îl făcea să-și piardă mințile și căuta disperat o idee genială pentru a scăpa din ghearele celor trei ticăloși.

Din când în când arunca câte o privire spre tovarășa sa de celulă: umerii i se mișcau ușor, ca și cum ar fi tremurat.

Atunci astronautul se apropie și constată că fața Liossei era inundată de lacrimi...

Brusc, simți că-l apucă o furie nebună. Era furios pe el însuși. Cum putuse să fie atât de ingrat față de cea care-i dăruise atât de dezinteresată acele calități minunate?

– Liossa, iubirea mea, șopti el dulce, nu plânge, te implor... Eram supărat că m-au dus de nas și m-am purtat ca un imbecil. Ești totul pentru mine, iartă-mă, te rog...

– Oh!, dragul meu, suspină fata aruncându-se în brațele lui. Dacă ai ști cât de nefericită eram! Fără tine sunt singură pe lume, și viața nu înseamnă nimic... Am greșit, nu trebuia să fiu atât de încrezătoare,

doar că nu-i cunosc pe oameni și nu-i credeam atât de perverși. Dar tu nu ești ca ei, sunt sigură, ar fi prea îngrozitor!

– Hai, dulceața mea, iubita mea, șterge-ți lacrimile. E vina mea, ar fi trebuit să te avertizez, să te protejez. Ești atât de pură, atât de cinstită, nu sunt demn de tine!

Se împăcară cu un sărut lung și cei doi își jurară că n-o să se mai certe niciodată. Apoi Lior, îngrijorat, spuse:

– Din vina mea suntem închiși în cușca asta, și nu avem prea multe șanse să evadăm. Și escrocii ăștia blestemați vor să cucerească Vhuxi-rul, iar noi nu putem face nimic ca să-i oprim! Când mă gândesc că viteazul comandant Dagber e încă prizonier în tunel mi se rupe sufletul!

– Din păcate nu văd cum putem ieși de-aici, constată cu amărăciune mica sălbatică. Irfus a pus totul la cale fără greș: n-avem cum să ne teleportăm cu tot cu cușcă. De altfel, pereții sunt un obstacol impenetrabil, n-avem nici o șansă să contactăm vreun pneumun. Suntem în totalitate la mâna acestor nenorociți...

– Exact de asta mă temeam... Ei bine, draga mea, n-are rost să ne batem capul. Hai să vedem ce se-ntâmplă; până la urmă vor face o greșeală și să nu ai scrupule când îi vom face să plătească pentru această trădare!

Apoi cei doi adormiră, strâns îmbrățișați. Un spectacol înduioșător care totuși nu îmblânzi cu nimic inimile celor care-i spionau prin camerele video.

Nefericiții amanți rămaseră captivi în cușcă timp de câteva zile.

Din când în când, unul dintre rebeli venea să le aducă de mâncare.

În fine, Lior observă că astronava încetinise; simțiră o ușoară scuturătură: *Jack-pot*-ul aterizase.

Trecu o zi.

Zgomotele din calele vecine îi avertizară pe prizonieri că cei trei ticăloși descărcau marfa, apoi Irfus, strălucind de bucurie, veni să le facă o vizită.

– Ah!, draga mea!, strigă el, nu știu cum să-ți mulțumesc. Ne-ai făcut un cadou într-adevăr excepțional. Toți idioții ăștia se lasă prostiți ca niște copii; pot să fac ce vreau din ei. Întrucât nu sunt ingrat, o să vă mut în palatul meu. Din păcate, nu pot să vă redau libertatea, niște

spirite atât de agile ca ale voastre vor înțelege ușor de ce: sunteți mult prea periculoși! Pe curând, dragii mei prieteni!

După aceea, inginerul desprinse cu grijă cușca de podea și agăță un cârlig imens de tavanul acesteia. Apoi legă de cârlig un cablu lung de oțel.

În cameră intră un robot și transportă cușca până la un camion enorm, dotat cu macara.

Prizonierii își încercară norocul. Din păcate, nici unindu-și eforturile nu reușiră să ridice vehiculul greu, încărcat cu fontă.

De bine de rău, rămaseră în închisoarea lor de metal, așteptând să vadă ce va urma.

După un drum de vreo oră, camionul ajunse la destinație. Desigur, ar fi fost mult mai ușor să folosească un helimobil, dar inginerul, prudent, nu-și asumase riscuri inutile.

Ușa camionului se deschise: prizonierii se aflau în curtea interioară a unei clădiri cu cel puțin patruzeci de etaje.

Atunci Irfus veni să agațe un al doilea cablu de cușcă; aceasta fu ridicată în aer cu macaraua, până pe o platformă unde roboții o lăsară ușor jos.

Inginerul nu întârzie să apară. Sudă din nou cușca, de data aceasta de platformă.

Prizonierii fură transferați în interiorul turnului, cu ajutorul unui robot transportor.

Se treziră în fine într-o sală mare, mobilată luxos, împărțită în două de o ușă glisantă. Gardianul lor se instală în spatele unui birou pe care se afla un tablou de comandă cu nenumărate butoane; deasupra acestuia se aflau șase ecrane care arătau imagini din diversele zone ale clădirii. Irfus își contemplă o clipă prizonierii, cu un zâmbet satisfăcut, apoi anunță:

– Dragii mei, mi-am dorit să asistați la triumful meu. În acest moment, aliații mei, Antus și Edfa, se pregătesc să-l înlăture pe guvernatorul Vhuxirului. O să-l vedeți imediat pe ecran și atunci, draga mea Liossa, o să vezi dacă ne-am învățat bine lecția. Din păcate, trebuie să închid ușa. Nu te teme, dinspre voi e transparentă, așa că nu veți rata nimic din această scenă memorabilă.

Apăsă pe două butoane, sala fu împărțită în două și cerul cenușiu al Vhuxirului fu iluminat de un reflector imens.

Între timp, cei doi prizonieri, izolați, vedeau tot ce se-ntâmplă.

Irfus rămase o clipă cu capul între mâini, intrând probabil în contact psihic cu complicii săi.

Apoi se retrase, cu un rânjet pe față. Aproape imediat un personaj corpolent, îmbrăcat într-o matie lungă, roșie, cu un colier de aur ornat cu pietre scumpe, de care era atârnat un pandantiv în formă de cometă, se materializă în fața biroului.

– Bine ați venit, Eminență!, spuse inginerul. Luați loc, vă rog...

– Ce... cine... unde sunt... cine sunteți?, îngăimă bărbatul corpolent, aruncând priviri pierdute în jur.

– Numele meu nu vă este cunoscut, Înălțimea Voastră! Să spunem că sunt succesorul dumneavoastră. Deci vă aflați în noul palat al Vhuxirului.

– Ce... ce? Imprudentule! Cum îndrăznești să mă insulți așa? Nu permit asemenea jigniri, să știi! Mâine poruncesc să te jupoaie de viu dacă nu mă eliberezi imediat!

Irfus izbucni într-un râs sarcastic, în timp ce interlocutorul său îl privea cu un aer stupefiat. Deodată, guvernatorul păru să prindă puțin curaj, își bagă repede mâna în buzunar și scoase o armă mică, cu aspect amenințător.

– Nu mai ai de ce să râzi acum!, spuse el hotărât. Mâinile sus!

– Vai, nu se poate, e prea caraghios, sughiță inginerul, râzând în hohote. Ia încearcă să apeși pe trăgaci, grăsanule!

Palid, guvernatorul bângui:

– Dra... drace! M-ai vrăjit... La... lasă-mă imediat, îți ordon...

Calmându-se, Irfus continuă:

– Acum nu mai ești așa viteaz, nu? Vierme! Vei vedea care e puterea mea!

Degetele încordate se descleștară și arma căzu pe jos. Atunci guvernatorul ridică un picior, apoi pe celălalt, într-o țopăiala caraghioasă. Apoi se ridică practic în aer, descriind arabescuri grotești în încercările sale disperate de a se redresa. În fine, satisfăcut de această demonstra-

ție, Irfus îl lăsă victima să cadă din nou pe scaun, declarând cu o voce plină de ură:

– Acum Ixzert, îți dai seama că nu glumesc. Gândește-te puțin; prin puterea mea te-am smuls din helimobilul în care te lăfăiai, crezând că ești apărat de roboții de luptă – pe care eu ți i-am procurat, de altfel. Vezi, pot să fac ce vreau din tine, pot să te mișc și să-ți citesc gândurile! În momentul acesta, de exemplu, creierul tău amărât caută o metodă de a ieși din camera asta, dar îți pierzi timpul, profitor nenorocit ce ești!

Deprimat, guvernatorul rămase mut; sudoarea i se scurgea pe față.

– N-are rost să mă momești cu bani, porcule! Imediat după aceea o să mă omori cu cea mai mare plăcere, așa cum ai făcut cu toți cei care ți-au stat în cale: cu sărmanul tău frate, cu două dintre amantele tale, cu fata aceea nevinovată care ți s-a dăruit și pe care ai asasinat-o pentru că știa prea multe despre tine. Vezi, știu tot ce se petrece în căpățâna ta. Așa că fii rezonabil! Mai ai încă o șansă mică de a scăpa cu viață. Știi codul de activare a roboților de luptă, îl știu și eu: numărul 87239, urmat de literele W, B, Q, repetate de două ori...

Guvernatorul rămase și mai perplex; ochii lui se deschiseră larg, acum se holba ca prostul la inginer, fără să mai înțeleagă nimic.

– Îmi lipsesc celelalte trei litere, pe care le știe ministrul tău de Război. O să-i dai un telefon și apoi o să-mi spui unde este, ca să-l aduc aici.

– Niciodată!, răcni Ixzert. Ai vrăji puternice, dar toate serviciile poliției mă caută acum. Până la urmă o să mă găsească; vedem atunci dacă te mai poți juca atât de ușor de-a comandantul roboților!

– Cum vrei! Nu e bine să faci pe deșteptul...

Imediat nefericitul se aplecă, scoțând urlete dezarticulate. Sfâșiat de durere, cu spatele cocoșat, atingea podeaua cu degetele sale chircite, sughițând, scuipând, zvârcolindu-se, pradă unor chinuri îngrozitoare.

Până la urmă, Irfus își lăsă victima în pace. Guvernatorul rămase pe jos, respirând sacadat. Pe partea cealaltă a ușii glisante, Liossa își pusese mâinile la ochi, nemaisuportând scena.

– Zi, scursoare putredă, te-ai hotărât?

– Da... da, fac ce vrei, ai milă!, horcăi bărbatul târându-se în patru labe spre aparatul telefonic de pe birou.

– Atenție!, îl avertiză inginerul, nu face iar pe deșteptul, că o luăm de la capăt...

Ixzert încuviință supus și formă numărul. Interlocutorul lui păru uimit și-l rugă să repete ceea ce a spus: guvernatorul repetă sec ordinul și închise.

– E la minister, în biroul lui, zise el cu voce sfârșită.

– Perfect! Ai înțeles cine e stăpânul acum! Foarte bine, ai un pic de răbdare...

Irfus intră în contact telepatic cu complicii săi.

După o secundă, în cameră se materializă un individ robust, cu uniforma plină de decorații. De data aceasta, inginerul renunță la subtilități. Sondă spiritul nou-venitului, apoi în proiectă pur și simplu în aer, înainte de a vorbi:

– Iată o afacere rodnică. Poliția va fi foarte uimită să-l vadă pe ministru zdrobindu-se de peretele casei sale! Acum, vierme, nu mai am nevoie de tine...

După aceste cuvinte, inginerul își scoase masca de plastic și tuburile nazale și se apropie de victima care-l fixa fascinată, ca și cum ar fi fost paralizată de un șarpe...

Irfus își privi victima drept în ochi timp de câteva minute, respirându-i în față.

Brusc, guvernatorul se prăbuși pe podea. Ucigașul său se întoarse spre cuplul amuțit de groază și declară cu un aer satisfăcut:

– Ei bine, dragii mei prieteni, îl aveți în față pe noul guvernator al Vhuxirului!. Asta până nu mă hotărăsc să cuceresc alte planete. Titlul de guvernator al galaxiei nu-mi displace deloc...

Capitolul IX

Furios, Lior asistase la scenă complet neputincios. Nu simțea, desigur, nici o simpatie față de fostul guvernator al Vhuxirului care, la fel ca mulții alții, nu-și dorea decât să scape de frâiele Federației și să-și câștige independența. De altfel acesta fusese motivul pentru care apelase la Irfus, care trebuia să-i furnizeze arme interzise de legea federală.

Escrocul fusese escrocat – nimic mai dezolant...

Doar că amenințarea inginerului părea fondată: nimic nu-l împiedica să cucerească și alte planete, în afară de Vhuxir și, după câteva asemenea cuceriri putea deveni un despot puternic, împotriva căruia forțele federale să nu poată lua măsuri.

Gândurile Liossei erau destul de diferite de cele ale lui Lior. Până atunci nu-și pusese problema mutațiilor decât în ceea ce o privea pe ea personal. Ea încerca să-și facă un cămin și să dea naștere unor copii asemeni ei, dar asta pe o planetă izolată, fără a încerca în vreun fel să creeze un imperiu.

Acum, mica sălbatică își dădea seama de formidabilele mutații pe care le provocase: apariția unei rase noi care, dacă se dovedea a fi stabilă din punct de vedere genetic, ar fi intrat într-o luptă pe viață și pe moarte cu *homo sapiens*. Până atunci, oamenii își reglaseră conturile între ei. De acum înainte, rasa stăpânitoare care înființase o Federație planetară risca să se confrunte cu telepați, ceea ce nu avea voie să se întâmple. Asta diminua mult importanța soartei bietului Dagber, rămas prizonier în tunelul stelar!

În zilele următoare, Irfus nu-și făcu prea des apariția în biroul său. Un robot le aducea prizonierilor mâncare și băutură și aceștia avură

tot timpul să mediteze la viitorul lor. Reveneau întotdeauna, din păcate, în același punct: atâta timp cât nu reușeau să scape de Irfus toate speculațiilor lor erau inutile...

Între timp, inginerul își extindea metodic dominația asupra Vhuxirului.

Odată ajuns stăpân al roboților de luptă, ocupase sistematic toate centrele vitale ale capitalei, apoi orașele de provincie și, în cele din urmă, centrele miniere.

Populația rămăsese pasivă.

Cui îi păsa că se schimbase stăpânul? Cel nou nu putea fi mai rău decât precedentul. Impozitele nu mai puteau crește și acest dictoator nu mai putea diminua libertățile oricum inexistente. Doar marile trusturi își făceau griji în privința pieței produselor miniere dar inginerul se grăbise să restabilească traficul navelor pe astroport. Deci nu aveau, pentru moment, nici un motiv de nemulțumire, în afară de cazul în care Federația ar fi impus un embargou asupra produselor vhuxiriene. În orice caz, mai era ceva timp până la izbucnirea unui eventual conflict. Așa cel mai bine era să aștepte și să vadă ce se întâmplă. Vhuxir se afla destul de departe de metropola federală: mai treceau câteva luni până să vină ambasadorii să discute cu noul guvern. Și dacă acesta se dovedea suficient de inteligent, nu va exista probabil nici o reacție, Vhuxir va aparține în continuare Federației; doar că s-a schimbat stăpânul, atâta tot...

Prudent, Irfus păstrase o mare parte din miniștrii și funcționarii fostului despot. Ce putea fi mai ușor pentru un telepat decât să sondeze psihicul celorlalți? Trădătorii au fost demascați înainte de a avea timp să acționeze și li s-au administrat pedepse exemplare, pentru a-i pune pe gânduri pe ceilalți. Bineînțeles, nimeni nu știa ce puteri avea dictatorul. Avea o reputație solidă de clarvăzător și înțelept. Toată lumea se temea de el și îl respecta.

Însă doi alți vhuxirieni aveau și ei calități psihice similare cu ale lui Irfus: Antus și Edfa. Ambițiile lor erau mult mai limitate decât cele ale fostului inginer; de aceea acceptaseră să participe la lovitura de stat, contând apoi pe complicitatea lui pentru a face avere.

Edfa reușise să strângă o mulțime de lucruri pe care și le dorea. Utilizându-și aptitudinile telekinetice, dăduse câteva spargeri senzaționale, fără ca poliția s-o bănuiască vreun pic. Sacii cu bancnote dispăruseră ca prin minune, cutiile cu bijuterii se volatilizaseră pur și simplu, lingourile de metale prețioase parcă intraseră în pământ... Toată lumea era uluită de acest hoț invizibil, dar nimeni nu avea nici cea mai vagă informație despre el.

Femeia reușise să cumpere cele mai luxoase baruri și săli de spectacol din capitală. Vhuxirienii se înghesuiau în localurile ei pentru că reputația acestor locuri plăcute în care orice putea fi cumpărat creștea de la o zi la alta.

Evident, poliției i s-a părut ciudată brusca prosperitate a Edfei, însă intervenția promptă a lui Ifus a anulat ancheta și autoritățile au fost nevoite să se resemneze.

Antus, la rândul lui, instaurase și el un monopol, fără a se amesteca în afacerile Edfei. În câteva zile a falimentat băncile mai multor cazinouri, adunând o avere considerabilă. Unii proprietari au încercat să interzică accesul acestui jucător insolent în localurile lor, dar, din nou, intervenția noului guvernator i-a oprit. Așadar, Antus, îmbrăcat ca un prinț, machiat delicat, urmat de un cortegiu de tineri efeminați, câștiga fără oprire în cazinouri. Profitase de calitățile lui neobișnuite pentru a vinde aparate de joc interzise, cum ar fi un dispozitiv asemănător cu ruleta rusească, dar mult mai complexă, care le permitea candidaților la sinucidere o moarte spectaculoasă. Crease de asemenea parcuri pentru amatorii de dueluri, unele imitând jungla, altele subterane, altele asemănătoare cu niște canioane stâncoase, pentru ca adversarii să se poată înfrunta în voie.

Pe Vhuxir, populația formată în principal din mineri și traficanți avea bani destui și legi îngăduitoare, așa că nimeni n-a avut nimic de comentat. Acum, jucătorii îl evitau pe Antus, care avea un noroc imbatabil. Nimeni nu mai îndrăznea să-l provoace la duel, pentru că și cei mai experimentați țintași muriseră în fața lui. Deci efebul ducea o viață de vis, trăind în lux și desfrâu.

Cei trei complici purtau în permanență proteze care le permiteau să se amestece cu băștinașii, fără a le pune în pericol viața, dar își rezervau dreptul de a omorî persoanele incomode cu răsuflarea lor otrăvită...

Când avea chef, Irfus le făcea vizite celor doi complici ai săi, în localurile acestora, iar ei îi făceau o primire demnă de viitorul împărat al Galaxiei.

Totuși, în scurt timp cei trei ticăloși începură să nu mai aibă încredere unii în alții. Purtau peruci care blocau sondajul psihic și erau tot timpul atenți să nu fie prinși cu garda jos. Practic nimeni nu le putea face nimic, în afară de alt telepat...

Edfa îi vorbi prima despre acest subiect, lui Antus.

Irfus, ocupat cu noua lui funcție, părea să nu-și dea seama de pericolul pe care-l reprezentau pentru el ceilalți doi mutanți.

Edfa aranjă o întâlnire discretă cu efebul într-unul din localurile ei și îi făcu o propunere:

– Prietene, spuse ea mieros, suntem făcuți să ne înțelegem. Tu și eu știm că natura umană este supusă multor tentații și că domeniile noastre de activitate ne permit să devenim magnații galaxiei fără a ne bate capul vreun pic cu forțele federale. Irfus este prea ambițios: atacă cu toate forțele și, în pofida avantajelor de care dispune, nu e deloc sigur că poate rămâne la putere dacă îl atacă vreun escadron al Gărzii Federale.

Efebul adulmecă încântat paharul pe care-l ținea în mână și înghiți puțin lichid; era un drog ușor, care-i plăcea mult.

– Da, m-am gândit și eu la asta, draga mea, răspunse el. Ce mai important este să nu atragem prea mult atenția. Un jucător poate fi norocos, nu e nimic ciudat în asta. O specialistă ca tine poate avea localuri prospere fără a da de bănuit. În schimb, un despot care reușește din prima să ocupe o planetă poate declanșa oricând furia Federației.

– Mă bucur că ești de acord cu mine... Și noi suntem singurii care-l putem elimina pe dragul de Irfus, în afară de Lior și Liossa, bineînțeles. Mai mult, suntem singurii care-l putem preda forțelor federale, și cu siguranță ne-ar fi foarte recunoscătoare dacă am face asta.

– Exact! Dar ca să ne iasă schema trebuie să-l prindem pe scumpul nostru guvernator... Și are aceleași puteri ca și noi! Oricum, ar fi inutil să-l otrăvim...

– M-am gândit foarte bine la problema asta, dragul meu Antus, și cred că am găsit o soluție! Irfus are aceleași puteri psihice ca și noi, dar

nu e nici pe departe la fel de puternic ca drăguța de Liossa. Dacă ne unim forțele putem să-l imobilizăm și să-l băgăm într-o cușcă, așa cum au pățit porumbeii noștri! Apoi ne va da codul de manevrare a roboților de luptă. După aceea lucrurile vor fi sub control...

– S-ar putea..., aprobă efebul scărpinându-se pe bărbie. Și după aia ce vrei să facem?

– Cel mai tentant ar fi să îi luăm locul, pur și simplu; să fim noi guvernatori. Dar nu mă atrage prea tare ideea, ți-am explicat deja de ce. Mai devreme sau mai târziu, forțele federale vor ajunge aici și nu sunt războinică de felul meu! Așa că propun să purtăn negocieri cu guvernul și să dăm planeta pe mâinile Gărzii. Am avea un rol frumos, fidelitatea noastră nu va fi pusă la îndoială, vom fi acoperiți de onoruri și sper că vom putea obține aprobări pentru a ne crea sucursale pe alte planete. Chiar și tu ai putea obține autorizații...

– Sunt întru totul de acord cu tine. Nici eu nu-mi doresc să ajung dictator. Indivizii de genul ăsta nu sfârșesc niciodată prea frumos. Mai trebuie să-l prindem în capcană pe guvernatorul nostru și, în scurt timp, ne putem baza pe sprijinul Liossei...

– Nimic mai simplu. Câteodată ne face onoarea de a vizita localurile noastre, așa că hai să-l invităm la o orgie pentru a sărbători împlinirea unei luni de când e la putere!

– Crezi că va accepta?, întrebă Antus golindu-și paharul.

– De ce nu? Până acum i-am fost fideli...

– Și dacă am încerca s-o eliberăm pe Liossa? Cred că ar fi mai mult decât încântată să se răzbune și nu ne-am asuma practic nici un risc...

– M-am gândit și eu la asta... Dar cum putem intra în palatul guvernatorului? Am putea să lichidăm câteva gărzi și să teleportăm câțiva roboți, dar s-ar declanșa alarma imediat!

– Hotărât lucru, scumpa mea, ai talent la intrigi. Recunosc că ai dreptate. Să pregătim un festin somptuos pentru Irfus. Îl cunosc, e gurmand și nu-i displac fetele drăguțe. Te ocupi tu de aspectul ăsta...

După aceea, cei doi conspiratori se despărțiră, foarte mulțumiți unul de celălalt.

Făcură pregătirile și, patru zile mai târziu, guvernatorul apăru în fața celui mai luxos local al Edfei. Fostul inginer nu se risca cu nimic:

helimobilele patrulau pe cer, blocând tot traficul aerian. Vehiculul său blindat ar fi rezistat unei explozii atomice tactice și îl escorta o companie întreagă de roboți de luptă. Odată intrat în imobil, toți invitații au fost percheziționați și fiecare zid examinat de poliția personală a despotului.

Antus și Edfa, în haine de gală, îl întâmpinară pe aliatul lor în fața ușii acoperite de o draperie roșie de catifea.

Păreau foarte relaxați și încântați să se întâlnească din nou cu fostul lor tovarăș de călătorie.

La rândul lui, Irfus arboră o expresie de bucurie:

– Ce mai faceți, profitorilor!? Vă destrăbălați, în timp ce eu îmi bat capul cu toți tâmpiții! Se pare că vă merg bine afacerile; arătați superb amândoi!

– Bine ați venit în căminul nostru, domnule guvernator!, spuse Edfa cu un aer foarte afectat. M-am gândit că puțină distracție v-ar schimba puțin ideile. Sper că programul de festivități va fi pe gustul dumneavoastră...

– Încântat să vă revăd, excelență!, susură Antus, cu vocea lui de soprană. Îmi face mare plăcere să vă revăd. Ați fost subjugat de datorie, dar trebuie să profitați de viață, ce naiba!

– Ultimele săptămâni m-au extenuat, recunosc, spuse Irfus. Dar acum controlez situația și invitația voastră nu putea să pice mai bine, pentru că tocmai mă hotărâsem să-mi iau câteva zile libere.

– Ei bine, vă prezint cel mai frumos local al meu. Urmați-mă, vă rog!, îl invită Edfa zâmbind.

Cei trei complici trecură pe sub o arcadă împodobită cu flori, în timp ce oaspeții îl salutau pe domnul și stăpânul Vhuxirului înclinându-se în fața lui.

Sala principală fusese decorată cu cea mai mare grijă. Peste tot erau draperii grele, lustre șlefuite, oglinzi cu rame ornate, în care se reflectau lumini multicolore, care se schimbau în ritmul unei muzici eterice. Cele mai frumoase fete de pe planetă stăteau la măsuțe acoperite de pahare de cristal și de veselă din porțelan fin, împodobită cu motive erotice.

Invitații de onoare aveau locuri în fața estradei pe care urma să aibă loc spectacolul.

Ospătarii în costume rafinate așteptau în spatele scaunelor. Doi dintre ei luară toga cu reflexe azurii a lui Irfus, trăgându-i un fotoliu ca să se așeze. Acesta refuză, alegând alt scaun, sub pretextul că vrea să vadă mai bine sala.

Acest ușor semn de neîncredere nu le surprinse pe gazde, pentru că toți purtau perucile protectoare.

Însă toată lumea arbora un zâmbet de conveniență.

Edfa bătu din palme și o trupă de dansatoare invadă podiumul. Formele lor, abia mascate de văluri diafane atraseră toate privirile.

Ospătarii aduseră ceremonios aperitivele, iar tăvile pline de sticle cu diverse lichioruri coborâră ușor din tavan.

Edfa îi servi ea însăși pe invitați și, ridicându-și cupa cizelată, propuse un toast:

– Pentru guvernatorul Vhuxirului, viitorul împărat al Galaxiei, fie să aibă o viață îndelungată și prosperă!

Toți sorbiră din nectarul delicios și Irfus răspunse:

– Mulțumesc pentru urări, prietenă dragă și credincioasă, permite-mi să vă urez și eu mult succes în afacerile prezente și viitoare. Și să nu-l uităm pe prietenul nostru Antus, aici de față!

Dădură paharele peste cap și Edfa, zâmbitoare, continuă:

– Acum că puterea dumneavoastră e consolidată aici, pe Vhuxir, ne puteți spune ce planuri de viitor aveți?

– Ei bine, afacerile mele sunt pe calea cea bună: aparatele mele au reperat câteva nave ale Federației care patrulau în jurul planetei. De ce n-au intervenit? Poate așteaptă întăriri... Așa că mi-am propus să mă întâlnesc cu amiralul care comandă această flotă și să-i spun care sunt intențiile mele. Cu puterile mele îl voi duce imediat de nas pe fraier! După ce astronavele vor ateriza pe astroport, bateriile vor deschide focul asupra lor și roboții de luptă le vor cuceri imediat. Atunci voi avea nave cu ajutorul cărora voi putea cuceri o altă planetă...

– Și care ar fi fericita aleasă?, întrebă Antus cu vocea lui cea mai suavă.

– Zicor sau Mreden, în că nu știu...

– Și curajosul nostru astronaut din tunel, lângă care era gata să ne dăm duhul?

– Deocamdată n-are decât să crape! Dar mă gândesc că ar trebui să supraveghez cu atenție sectorul acela. Vrăjitorul ăsta nu-mi place. Și el ar putea avea planuri de cucerire a Galaxiei, și n-aș vrea să-mi facă felul...

O vreme rămaseră tăcuți toți trei, contemplând evoluția psihedelică a dansatoarelor, apoi Irfus șopti:

– Frumoasa noastră Liossa ne-a făcut un cadou minunat cu telepatia asta. În schimb răsuflarea otrăvitoare devine deja greu de suportat! Protezele astea sunt chiar jenante dacă vrei să vrăjești vreo fătucă drăgălașă... și dacă nu faci nimic, copilele astea trec prin viață fără să știe ce înseamnă un bărbat adevărat!

– Vă place vreuna dintre fetele mele? Nu trebuie decât s-o spuneți, toate vă stau la dispoziție! Și dacă vreuna dintre ele dispare, nimeni n-o să se întrebe ce s-a întâmplat...

– Nu te refuz, toate sunt superbe. Înțeleg de ce au atâta succes localurile tale, ai un gust ireproșabil, draga mea Edfa!

Cei trei complici se delectară cu mâncărurile rafinate aduse de ospătari. Se înveseliseră cu toții, dar fiecare rămăsese prudent, atent la ceilalți.

După terminarea festinului, două blonde fermecătoare se așezară la masa celor doi bărbați, propunându-le să danseze.

Antus își respinse vecina cu un gest disprețuitor. Irfus, la rândul lui, refuză galant, sub pretext că era obosit.

Dezamăgite, animatoarele plecară, iar complicii continuară să guste diferitele băuturi, umplându-și paharele din ce în ce mai des și propunând toasturi după toasturi.

La un moment dat, Edfa nu mai bău. Părea să supravegheze sala. Deodată, ridică mâna dreaptă. Imediat, un ospătar care parcă trecea întâmplător pe lângă guvernator aruncă peste acesta o plasă cu ochiuri metalice fine. Antus se aruncă peste Irfus, încercând să-l trântească pe jos.

Contrar așteptărilor celor doi trădători, Irfus nu reacționă în nici un fel, și aceștia avură impresia că-l învinseseră destul de ușor.

Din păcate, fură dezamăgiți imediat.

Ca prin minune, sala fu invadată de mii de roboți de luptă. Animatoarele și dansatoarele o luară la fugă care-ncotro, călcându-se în picioare.

Roboții veniră spre dictator și îndreptară razele paralizante spre Antus și Edfa, care se prăbușiră înainte de a apuca să se teleporteze.

Irfus se eliberă fără greutate din plasă și înhăță de braț o fată pe jumătate goală care trecea pe lângă el. Fără a-i băga în seamă pe prizonieri, părăsi sala și urcă în vehiculul blindat, împreună cu fata speriată, care nu știa ce atitudine să adopte.

O oră mai târziu, toată lumea se întâlni în biroul dictatorului.

Fata așezată pe genunchii acestuia părea foarte satisfăcută. În schimb, Antus și Edfa, înfășurați în plasa cu care voiseră să-și imobilizeze invitatul, aveau o privire nefericită...

– Spuneți, viermilor!, urlă Irfus. Credeați că mă puteți prinde ca pe un începător? Chiar mă considerați un petrecăreț imbecil? Nu știți că există microfoane sensibile, care înregistrează fidel conversațiile complotiștilor? Nu ajunge să vă protejați creierele! Am ascultat cu mare interes discuția voastră și am luat măsurile care se impuneau. De-acum veți împărtăși soarta porumbeilor noștri, doar că nu vă veți putea consola unul pe altul pentru că nu cred că Antus îți apreciază farmecele, dragă Edfa...

Apoi guvernatorul apăsă pe un buton și doi roboți îi apucară pe prizonieri, conducându-i spre ieșire. Ușa glisantă care împărțea sala în două se deschise. Câteva momente mai târziu, captivii se treziră într-o cușcă similară cu cea a lui Lior și a Liossei.

Rebelii rămaseră singuri, plângându-și soarta nefericită.

De-acum, Irfus domnea nestânjenit pe Vhuxir și își putea împlini visele de hegemonie.

Dictatorul luă legătura cu comandantul escadronului care patrula în jurul planetei și îi ceru o întrevedere. Abil, Irfus îl asigură că e fidel guvernului federal și că eliminarea lui Ixzert era o afacere pur locală. După părerea lui, nu se schimbase nimic, nu voia decât ca guvernul federal să intre cât de curând în relații normale cu el.

Krund, astronautul însărcinat cu supravegherea împrejurimilor Vhuxirului era un ofițer cu experiență, care ajunsese până în cele mai înde-

părtate colțuri ale galaxiei și nu se lăsa sedus de vorbele frumoase. Îl felicită pe Irfus pentru loialitatea lui, dar declară că nu este autorizat să negocieze cu el. Îi promise în schimb că va transmite mesajul în capitala federală, care probabil va trimite imediat o delegație la fața locului.

Irfus fu nevoit să se mulțumească cu această asigurare vagă, care-i încurca planurile. La un moment dat își puse problema să se teleporteze la bordul navei pentru a se debarasa de amiral. După ce se gândi puțin mai bine renunță: un vas de război are pereți etanși, care îl împart în compartimente energizate ermetic, unde ar putea cădea ușor în capcană. De altfel, era extrem de ușor să-l ducă de nas pe ambasador și să-l convingă de bunele lui intenții dacă acesta i-ar face o vizită.

Aventurierul acționă cu prudență și planurile lui ar fi avut șanse de reușită dacă nu s-ar fi produs un incident neprevăzut; soarta îți rezervă deseori surprize.

Lior și Liossa erau încă în cușcă.

Sosirea celorlalți doi prizonieri îi lămurise în privința ultimelor evenimente, dar asta nu le ameliora cu nimic situația. Practic, singurii mutanți capabili să-l înfrunte pe Irfus erau acum la mâna lui. Îndrăgostiții pierduseră orice speranță, nereușind să se consoleze decât prin iubirea lor.

Într-o seară, când se pregăteau de culcare, îmbrățișați, Irfus intră în cameră, cum făcea deseori, ca să-și bată joc de neputința lor.

Înaintă spre ei, cu un zâmbet sardonic pe buze dar se opri brusc, deveni translucid și dispăru...

– Ce s-a întâmplat?, întrebă Lior stupefiat. Nu s-a teleportat, bag mâna-n foc!

– Nu!, răspunse Liossa. Sunt aproape sigură că un pneumun i-a făcut o glumă... Dacă am putea să-l contactăm...

Amândoi se concentrară și în scurt timp recepționară simultan același mesaj:

– Ce naiba faceți în cușca asta? Vă caut de nu știu când; mi-ați promis că mă ajutați să-l învinge pe vrăjitorul negru...

Telepații își recunoscură ușor interlocutorul: era pneumunul care-i ajutase să iasă din tunelul stelar.

Liossa răspunse imediat:

– Bine ai venit, prietene! Nici nu-ți dai seama cât sunt de fericită să te aud. Suntem prizonieri, din cauza asta n-am putut să ne ținem de cuvânt. Poți să ne ajuți să ieșim de aici?

Ființa diafană păru să studieze problema, apoi spuse:

– Nu e prea ușor. Dar dacă vă uniți forțele cu ale mele cred că vă pot teleporta lângă mine... După aia trebuie să veniți cu mine în tunel ca să lichidăm ființa aceea malefică. L-a luat prizonier pe unul de-ai noștri...

– Ai cuvântul nostru!, îl asigură mica sălbatică. Spune-mi când ești gata...

Trecură câteva secunde, apoi pneumunul strigă:

– Acum!

Lior și Liossa își concentrară energiile mintale.

Încet, foarte încet, trupurile lor deveniră transparente, impalpabile, apoi dispărură.

În cușca vecină, Antus și Edfa nu observaseră nimic: nu aveau acuitatea psi a celor doi îndrăgostiți și zăceau fiecare în colțul lui, adormiți.

Sus, pe cer, deasupra Vhuxirului, două trupuri pluteau în spațiu, alături de o lentilă luminoasă care palpita delicat.

– Acum pot să mă bazez pe ajutorul vostru?, întrebă pneumunul.

– Garantat!, spuse Liossa. Dar spune-mi, ce-ai făcut cu cel care ne ținea prizonieri?

– Aaa, avea gânduri urâte și l-am teleportat lângă o stea din apropiere. Crezi că am făcut rău?

– Sigur că nu! Te iubesc, pneumunul meu mic și scump! Mii de mulțumiri pentru că ne-ai scos din cușcă și pentru că ne-ai scăpat de ticălosul acela. Înainte de a veni cu tine avem câteva treburi de rezolvat. Te supără foarte tare dacă întârziem puțin?

– Nu... Dar să știți că prietenul meu, care se zbate în ghearele vrăjitorului negru, abia așteaptă să-și regăsească libertatea. Nu vă lungiți prea mult!

– Contează pe noi!, spuse Lior. Facem tot posibilul pentru a-l elibera cât mai curând posibil.

– Pe curând, prietene! Ne vedem lângă tunelul stelar..., adăugă

– Perfect! Până atunci înghit o porție zdravănă de energie de la o stea mare și frumoasă. O să am nevoie de așa ceva...

Creatura diafană dispăru în eter, în timp ce Lior și Liossa porniră în căutarea escadronului federal care patrula în zonă.

Îl găsiră repede: două cuirasate mari pline de antene și saborduri, flancate de portnavete cu puncte multiple de zbor, precum și de vreo zece navete rapide.

Un sondaj psihic rapid la bordul navei-amiral le permise îndrăgostiților să-l repereze pe comandantul escadronului, demnul Krund.

Acesta se relaxa într-un fotoliu, în fața nenumăratelor butoane, manete, cadrane, ecrane și microfoane din tabloul de bord, pe care le contempla cu un aer plictisit. Astronautul începuse să se sature de misiunea lui de supraveghere a Vhuxirului, pe care trebuia s-o continue până când înălțimile lor triumvirii federali binevoiau să ia o decizie în privința aventurierului care-l înlăturase pe guvernatorul local.

Bărbatul robust se sperie îngrozitor când văzu două ființe umane materializându-se în fața lui. Înghiți în sec, se înecă, începu să tușească, apoi reuși să articuleze:

– Cine... cine sunteți? De unde dracu' ați apărut?

– Permiteți-mi să mă prezint, domnule amiral!, spuse Lior extrem de politicos. Sunt comandantul astronavei *Jack-pot*, navă comercială autorizată de legile federale. Iar aceasta este viitoarea mea soție, Liossa, singura supraviețuitoare dintr-o navă naufragiată pe planeta Iudes, pe care am avut plăcerea de a o primi la bordul navei mele. Venim de pe Vhuxir...

– Dar pe toți demonii din cosmos, unde e nava voastră?

– Pe astroportul din Vhuxir, domnule amiral!

– Doar nu vreți să-mi spuneți că ați venit zburând prin spațiu!

– Acesta e purul adevăr, spuse Liossa cu un zâmbet seducător. Iudes are o floră care permite dezvoltarea aptitudinilor telepate și telekinetice la oameni.

– Mii de draci! Vă bateți joc de mine!, mormăi astronautul, refuzând să accepte evidentul.

– Și totuși e adevărat, insistă Lior. Iată dovada...

Spunând aceste cuvinte, îl ridică pe corpolentul amiral de pe scaun și-l făcu să danseze un balet grațios în jurul postului central. Apoi îl așeză delicat la loc, sub privirile înmărmurite ale asistenților.

– Cred că m-am țicnit, bombăni amiralul. Dar nu înțeleg cum ați făcut chestia asta... Deci veniți de pe Vhuxir...

– Și avem vești excelente!, exclamă căpitanul. Am făcut marea greșeală de a-i oferi unuia dintre pasagerii de pe *Jack-pot* aceleași puteri cu ale noastre. Ticălosul a profitat de ele pentru a-l ucide pe guvernator. Din păcate, pe noi ne luase prizonieri în momentul acela și nu ne-am putut opune manevrelor lui. Din fericire, un pneumun ne-a eliberat și am reușit să-l alungăm pe blestematul acela de Irfus...

– Un pneumun! Cred că delirăm cu toții...

– Nu, domnule amiral, deloc! Dacă sunteți amabil să dați ordin uneia din navetele dumneavoastră să coboare pe astroport veți vedea că uzurpatorul a dispărut și că sunteți așteptat pentru a clarifica situația și pentru a numi un nou guvernator.

Krund rămase pe gânduri o clipă, apoi, scărpinându-se în vârful nasului, cu un aer perplex, declară:

– Mai vedem! Oricum, n-am nimic de pierdut. Mund, dă ordin *Vaillant*-ului să aterizeze pe Vhuxir. Cât despre voi, păsărelelor, trebuie să-mi explicați clar ce s-a întâmplat, fără a uita nici un detaliu...

– La ordinele dumneavoastră. Dar de-acum înainte fiți amabil și dați-ne niște costume de protecție ușoare pentru că puteți să vă îmbolnăviți din cauza noastră: răsuflarea noastră este foarte otrăvitoare.

Capitolul X

Intervenția fantastică a celor doi îndrăgostiți în viața bine organizată a amiralului îl lăsă perplex.

Totuși, cei doi nici măcar nu menționaseră existența asteroidului negru, mulțumindu-se să declare că o navă e prizonieră într-un tunel ciudat, dintre două stele.

Krund îi puse la încercare, pentru a se convinge de puterile lor și fu nevoit să recunoască evidentul: universul conținea minuni uimitoare, pe care știința oficială nu le cunoștea, și rasa umană avea un potențial nebănuit.

Raportul subordonatului său confirmă spusele lui Lior și Liossa: uzurpatorul dispăruse misterios și autoritățile locale așteptau nerăbdătoare sosirea forțelor federale pentru a restabili ordinea pe Vhuxir.

Amiralul trimise imediat un raport triumvirilor și, fără a mai aștepta răspunsul, se îndreptă spre planeta aflată în pragul unei revoluții.

Nava lui ateriză pe astroport, iar restul escadronului continuă să patruleze la altitudine joasă. Totul se petrecu fără incidente neprevăzute.

Roboții de luptă au fost deconectați, iar Krund a numit un guvernator provizoriu.

După aceea veni în fostul sediu al lui Irfus, împreună cu Lior și Liossa, pe care îi trata acum cu respect.

Edfa și Antus zăceau încă în cușca lor. Femeia stătea agățată de barele metalice, de nerecunoscut din cauza părului ciufulit și murdar. Efebul, căzut în prostrație, arăta la fel de jalnic. Amiralul hotărî să-i transfere pe cei doi în astronava sa, așteptând ca triumviratul să le decidă soarta.

De altfel ce să facă cu doi escroci înzestrați cu asemenea aptitudini? Desigur, cel mai bine ar fi să-i exileze departe de oamenii normali, într-un loc unde să nu poată păcăli pe nimeni.

Iudes, situată departe de liniile de comunicare părea destinația ideală. În raportul său, amiralul sublinie faptul că Lior și Liossa permiseseră evitarea unui război fatal în acest sector galactic. Amândoi aveau calități extraordinare, extrem de neliniștitoare pentru oamenii normali, dar le puseseră în slujba unei cauze nobile. Prin urmare, cei doi meritau să fie răsplătiți.

Soluția firească era acordarea dreptului de proprietate asupra planetei otrăvite. Doar ei puteau locui acolo fără a avea de suferit și ar avea sarcina de a-i supraveghea pe cei doi prizonieri.

Astfel, s-ar face dreptate și specia umană ar scăpa de creaturile acelea amenințătoare...

Așteptând decizia autorităților supreme, Lior ceru ca *Jack-pot*-ul să fie reaprovizionat pentru a putea pleca repede să-l salveze pe Dagber, încă prizonier în tunelul stelar și pentru a-l ajuta pe pneumunul care-și aștepta nerăbdător prietenii.

Krund acceptă cu plăcere rugămintea lui Lior și căpitanul beneficie de ajutorul necondiționat al tehnicienilor flotei.

Răspunsul triumviratului sosi patru zile mai târziu. Conducătorii Federației tocmai discutau situația Vhuxirului în momentul în care au primit mesajul amiralului.

Numiră un guvernator care plecă îndată să-și ocupe postul.

După o scurtă deliberare, Antus și Edfa fură condamnați la exil pe viață pe Iudes. Lior și Liossa reprezentau o problemă mai delicată: ființe otrăvitoare, incapabile să trăiască alături de semenii lor, ei riscau să dea naștere unei rase care putea intra în competiție cu oamenii. N-ar fi oare mai bine să elimine acești mutanți? Dar cum? Raportul amiralului demonstra puterea pe care o aveau și uciderea lor ar fi dificilă... După discuții aprinse, triumvirii ajunseră la aceeași concluzie ca amiralul: Lior și Liossa vor deveni stăpânii planetei Iudes și trebuiau să vegheze ca cei doi escroci să nu poată părăsi această planetă.

Amiralul își informă noii prieteni de decizia autorităților și cei doi se conformară. Dar cerură un răgaz pentru a-și putea ține promisiunea. Krund îi puse imediat lui Lior o navetă la dispoziție pentru a escorta *Jack-pot*-ul și acesta porni în sfârșit la drum.

La întoarcere trebuiau să plece cât mai repede pe Iudes.

Călătoria se desfășură normal. Lior și Liossa nu întâlniră nici un pneumun pe drum. În schimb, la intrarea în tunel era plin de asemenea creaturi.

– Ah! În sfârșit!, emise prietenul lor eteric cu o voce plină de reproș. Nu ne putem baza pe punctualitatea oamenilor. Ați ajuns tocmai la timp, pentru că adversarul nostru și-a refăcut forțele și se pregătește să lanseze o acțiune decisivă împotriva compatrioților voștri.

Lior opri imediat *Jack-pot*-ul și avertiză naveta însoțitoare că pleacă. Apoi plonjă în vid, împreună cu Liossa.

Pneumunii, fără a mai pierde vremea, îi proiectară prin peretele încovoiat al tunelului și se treziră cu toții lângă nava lui Dagber.

De data aceasta nu mai putea fi vorba de o luptă defensivă; trebuia să atace inamicul în forță și calitățile psihice ale celor doi oameni le permiteau în sfârșit pneumunilor să lupte împotriva adversarilor lor cu arme egale.

Se îndreptară cu toții, în masă compactă, spre asteroidul negru. În scurt timp, Lior îl zări.

Așa cum spusese Liossa, vizuina vrăjitorului parcă era făcută din zgură. Vârful forma un crater care surmonata un promontoriu rectiliniu, în timp ce dedesubt două cratere identice cu primul formau un șanț adânc și se uneau cu cel de sus formând un "V".

Asteroidul părea străpuns de multe cavități neregulate, ca niște scorburi întunecate, dar suprafețele intacte străluceau ca aurul.

Astronautul își dădu seama repede, contrar părerii Liossei, că acest asteroid era artificial. Era vorba de o navă, dar avea o formă ciudată. O navă care suferise avarii grave, probabil cu ocazia trecerii dintr-un continuum în altul, ceea ce explica încrâncenarea pilotului de a achiziționa o navă în stare de funcționare.

De jur împrejur, pneumunii străluceau ca niște nori argintii.

Cu siguranță, lupta avea să fie dificilă. Pe de o parte doi oameni cu puteri psi considerabile și aliații lor, experți în deplasarea în spațiu. Pe de altă parte, o creatură necunoscută, capabilă să se deplaseze în timp, dar nu și în spațiu.

Primii adversari ai atacatorilor au fost clasicii fusoizi, care se aruncară în fața pneumunilor, într-un vârtej fantastic.

Toți străbăteau spațiul cu o viteză nebună, în timp ce Lior și Liossa abia reușeau să se miște.

Practic, adversarii lor păreau să aibă forțe egale cu ale lor și era absolut imposibil să-și dea seama cine va câștiga.

Atunci cei doi aliați ai pneumunilor au înțeles de ce apelaseră aceștia la ei: pentru că nu se știa încă dacă puteau învinge.

Își uniră energiile psihice și se repeziră spre masa neliniștitoare a satelitului negru.

Lior, mai neexperimentat decât Liossa în astfel de manevre, văzu uimit că peretele spart se deschidea în fața lui. Abia avu timp să observe că pereții păreau a fi făcuți dintr-un conglomerat de cristale suprapuse, că se cufundă deja în meandrele vizuinei blestemate.

Din fericire, pneumunii neutralizau creaturile întunecate ale vrăjitorului; cei doi aveau deci un singur adversar de înfruntat, dar unul redutabil...

Astronautul înțelese foarte repede aptitudinile vrăjitorului pentru că, dintr-o dată, pereții fisurii în care intrase dispărură.

De jur împrejurul cuplului se desena un peisaj fantasmagoric, scornit parcă de mintea unui pictor dement. Nori incandescenți zburau deasupra unor mase cu forme bizare, ca niște tentacule întinse spre cei doi pentru a-i prinde într-o strânsoare mortală.

Îndrăgostiții își concentrară toată energia mintală pentru a le respinge, dizolvându-le într-o pulbere densă.

În scurt timp reapărură pereții sumbri ai asteroidului.

Acum, cuplul fu atacat de păsări înspăimântătoare, apărute din colțurile unei peșteri imense, amenințându-i cu ghearele lor puternice și cu ciocurile ascuțite.

În ce univers monstruos îi transportase vrăjitorul?

Lior și Liossa nu mai știau ce să creadă. Își uniră din nou spiritele pentru a-i alunga pe noii adversari.

Și de data aceasta reușiră.

Atunci vrăjitorul adoptă altă tactică, și cuplul se simți aruncat într-un abis fără fund.

În jurul lor se năștea stele și se uneau între ele înainte de a dispărea.

Nefericiții ajunseră în sfârșit pe o planetă cu cerul întunecat de nori groși: erau înconjurați de o junglă ostilă.

Din pădure apăru o gloată de dinozauri, legănându-se pe labele scurte și vânjoase.

Aveau un aspect atât de real, încât Lior puse instinctiv mâna pe pistolul dezintegrator. Dar ce efect putea avea arma lui în acest univers nebunesc?

Astronautul trebuia să găsească altă soluție.

– Concentrează-te asupra imaginii asteroidului!, îi transmise Liossa. Trebuie să-l obligăm pe vrăjitor să ne ducă înapoi în timpul nostru.

Căpitanul își încordă forțele, într-o tentativă disperată.

Calitățile lui în acest domeniu erau mult mai slabe decât cele ale prietenei sale și, fără ea, n-ar fi reușit să se opună voinței vrăjitorului.

Totuși, fluxul lui energetic era semnificativ. Încet-încet, reptilele deveniră transparente și jungla dispăru.

Erau înconjurați din nou de pereții de cristal.

Tenace, adversarul lor îi atacă din nou, prin altă metodă.

De data aceasta, cei doi se treziră într-un univers întunecat, unde străluceau doar câteva luminițe aurii și albastre.

Fără nici un punct de reper, nu aveau cum să-și dea seama unde se află.

Liossa nu-și pierdu prezența de spirit:

– Fixează un punct albastru, prinde-te de el ca să ne deplasăm în direcția lui. Vrăjitorul e maestrul timpului, dar nu poate modifica spațiul!

Astronautul o ascultă din nou.

Cu o viteză uluitoare, astrul celest păru să se apropie, devenind o masă albastră gigantică, apoi se umbri, emițând doar o lumină slabă și se stinse, ca o lumânare.

O rețea de linii contorsionate îi luă locul.

În acest univers dement nu exista nici o linie dreaptă, doar forme spiralate sau în zig-zag, imprecise.

Liossa părea dezorientată. În pofida eforturilor sale disperate nu reușea să respingă această viziune incomprehensibilă pentru creierul uman.

Zburând în toate sensurile, ca două frunze moarte, ei doi aveau mari dificultăți în a menține legătura.

Această situație enervantă se prelungi parcă la nesfârșit. Oare ființa malefică învinsese?

Lior încercă să se calmeze. Nu exista decât o cale de scăpare: să gândească logic.

Până atunci, vrăjitorul își folosise puterile temporale pentru a-și deplasa adversarii în timpuri diferite. Ce epocă putea fi asta?

Nașterea sau sfârșitul lumii? Sau chiar trama universului, văzută dintr-un unghi pluridimensional...

De data asta astronautul salvă situația:

– Gândește-te la o sferă!, îi porunci el Liossei. La o sferă imensă, pulsatorie, presărată cu galaxii.

Fără a sta pe gânduri, Liossa se supuse.

Dintr-o dată, cei doi se regăsiră în spațiul propriei lumi, cu miriadele sale de spirale presărate pe cupola întunecată a cerurilor.

Dar adversarul lor nu se dădu bătut și nu le lăsă nici un răgaz.

Cuplul fu proiectat imediat pe o planetă ciudată, discoidă, aproape plată, unde norii aveau o nuanță roșiatică.

În acest deșert de nisip impalpabil nu părea să existe viață. Un vânt violet decupase dune ondulate, care se întindeau ca niște valuri spre orizont.

Brusc începu o furtună, o ploaie corozivă.

Solul fierbea în contact cu apa acidă și încet-încet se formă o ceață deasă.

Fulgere mari străbăteau cerul, atingând aura celor doi.

Aversa încetă la fel de brusc cum începuse.

Acum în fața lor se întindea o pădure cristalină, cu copaci însuflețiți, despicați de fulgere.

Disperați, Lior și Liossa încercară să lupte împotriva acestor adversari minerali.

Pe suprafețele sticloase apărură spăreturi care în scurt timp se transformară într-o rețea fină de crăpături.

Atunci, sub razele arzătoare ale astrului indigo trunchiurile cristaline se fărâmară, apoi se trasformară în pulbere. Iar vântul împrăștie aceste rămășițe, redând deșertului aspectul inițial.

Decorul se schimbă iar.

Nori de stele defilau cu viteză în fața ochilor celor doi, apoi apăru o planetă părăsită. Lângă ea, un astru minuscul, muribund, își epuiza ultimele rezerve de energie.

Mările, lacurile și râurile înghețaseră toate. Aerul însuși parcă își pierduse transparența.

În fața celor doi se întindea un oraș hidos, cu clădiri strâmbe.

Străzile erau goale de mult timp.

Nimeni nu mai locuia în clădirile protejate de o cupolă largă.

Pe cer, legiuni de nave aurii se adunau în formațiuni triunghiulare, ca păsările migratoare.

Deodată, ca la un semn, țâșniră toate spre înălțimi, părăsind pentru totdeauna această lume condamnată.

Steaua aproape stinsă parcă agoniza.

După ce navele se îndepărtară, astrul începu să se strângă, până când se produse implozia definitivă.

Vasele gigantice, care se îndepărtau cu viteză maximă de planetă fură scuturate de șocul imploziei.

Dacă ar fi plecat cu câteva secunde mai devreme, ar fi avut șanse să scape, dar perturbația gravitațională le aspiră una câte una, până la ultima...

Totuși, un punct minuscul se desprinse din carcasa unei nave, ca un nou-născut din pântecul mamei și, cu eforturi imposibile, reuși să se depărteze de locul dezastrului...

Ultimul supraviețuitor porni în spațiu și, când se află în siguranță, începu să se învârtă în jurul propriei axe, din ce în ce mai repede, până când dispăru.

Reapăru, de nerecunoscut, cu carcasa spartă și deformată, sub forma asteroidului negru în cadrul familiar al stelelor din Calea Lactee, la mijlocul distanței dintre o stea pitică și una uriașă.

Rămase mult timp nemișcat, ca un animal rănit după o luptă dură. Apoi începu să secrete fire lungi, care se fixară între cele două stele.

Foarte repede, astronava fu acoperită de aceste fire. Păianjenul își țesuse pânza; se născuse tunelul stelar.

În scurt timp, o navă sferică apăru din neant și, ca o insectă prinsă în firele lipicioase ale pânzei de păianjen, se lipi de peretele tunelului, apoi fu absorbită în interiorul acestuia și dispăru.

Se închisese cercul.

Lior și Liossa văzuseră jalnicul exod al demonului și venirea acestuia în lumea oamenilor. Plonjaseră în amintirile lui, forțându-l să materializeze agonia rasei sale și propriile tentative de supraviețuire.

Sosise clipa decisivă.

În fața lor, ghemuit într-un colț al navei, adversarul lor aștepta ultima confruntare.

Un mizerabil corp gelatinos, cu nenumărați oceli, trimitea spre nemiloșii săi dușmani fulgere sporadice care în scurt timp se transformară în scântei inofensive.

Epuizat de lupta feroce pe care o purtase simultan cu pneumunii și cu cei doi oameni, entitatea malefică ce voise să cucerească galaxia pentru a-și recrea propria rasă aștepta să primească lovitura de grație...

Furia gândurilor sale disperate izbea spiritul celor doi ca un ciocan. Incapabil să se deplaseze în spațiu, monstrul urzise o capcană în care voia să captureze o navă suficient de mare pentru a-i putea adăposti pe sclavii lui și pe el însuși. La bordul acesteia ar fi putut cuceri o planetă propice de unde să pornească colonizarea galaxiei.

Din păcate, rezistența dârză a lui Dagber și a astronauților săi, urmași ai celor care înfruntaseră primii monstrul venit din alt univers îi dăduse planurile peste cap.

Totuși, vrăjitorul prevăzuse totul: impactul asteroidului apărut din adâncurile spațiului cu nava în care se afla Liossa, sosirea *Jack-pot*-ului pe planeta otrăvită, salvarea celei pe care o aștepta pentru a învăța în fine să se deplaseze în spațiu...

Printr-un noroc uimitor, fragila fată dobândise puteri mult mai mari decât cele pe care se sperase vrăjitorul.

Prada devenise atât de puternică, încât îi respinsese toate atacurile.

Într-un acces de furie și ură, vrăjitorul aruncă iar câteva fulgere palide spre cele două ființe umane.

În fine, luminile se stinseră și vrăjitorul luă forma unei zgure negricioase, parcă scuipată de un vulcan.

– Repede! Să mergem la nava lui Dagber, strigă căpitanul.

Cei doi își consumaseră multă energie psihică și avură senzația că nu vor mai reuși să se materializeze la bordul navei prietene.

Pneumunii se adunară în jurul lor, păstrând totuși o distanță respectuoasă. Prietenul lor, care fusese luat prizonier de către vrăjitor, reușise să se elibereze.

Oamenii își ținuseră promisiunea.

Dagber, uluit, nu mai înțelegea nimic: în fața lui, pe podeaua astronavei, se materializară trupurile inerte ale lui Lior și Liossa.

Medicii lui, neputincioși, nu prea știau ce tratament să le aplice.

Atunci, spre marea uimire a astronauților pe frunțile palide ale celor doi apărură doi norișori luminoși.

Încet-încet, pielea lor își recăpătă culoarea și deschiseră ochii.

În fine, se ridicară cu greu în picioare. Astronauții se repeziră să-i ajute și îi instalară pe niște fotolii moi.

– Ei bine, bătrâne, veniți amândoi de departe! Am crezut că ați murit...

– Nu mai aveam mult... creatura aceea are o putere incredibilă, răspunse Lior.

– Da, așa e, interveni Liossa, și fără tine n-aș fi reușit niciodată s-o învinge.

– Ce?, se miră Dagber. Vreți să spuneți că l-ați omorât pe vrăjitorul negru?

– Uită-te și tu..., zâmbi căpitanul, arătând spre monitoare.

Exilații se convinseră dintr-o privire.

În fața lor se întindeau stelele galaxiei; tunelul stelar dispăruse.

Pe radare apărea încă imaginea asteroidului. Dar fără stăpânul său malefic, acesta nu mai reprezenta un pericol.

Sfera imensă își reluă astfel drumul spre zone mai pașnice. Dagber și oamenii săi reușiseră să repună nava în funcțiune.

Naveta trimisă de Krund, *Jack-pot*-ul și nava sferică se îndreptară cu viteză redusă spre Vhuxir.

Din fericire, călătoria se desfășură fără incidente.

Când convoiul ateriză pe astroport, amiralul rămase stupefiat să vadă nava antică. Ținu neapărat să viziteze sfera și Dagber îi prezentă interiorul. Ofițerul constată realizările foștilor prizonieri din spațiu. Desigur, dispozitivele pe care le utilizau erau perimate, dar rezistaseră excelent în timp, mult mai bine decât aparatele și materialele moderne.

Coloniștii, ajunși în sfârșit la capătul periplului lor, fură supuși unui tratament de adaptare. Triumvirii le acordară fonduri speciale și nava sferică fu expusă într-un muzeu, unde numeroși vizitatori rămâneau uimiți în fața dimensiunilor ei.

Mai trebuia îndeplinită sentința triumvirilor: să-i transfere pe Antus și Edfa pe Iudes.

Bineînțeles, Lior și Liossa s-ar fi lipsit bucuroși de compania lor. Din păcate, în pofida serviciilor pe care le făcuseră Federației, îndrăgos-

tiții aveau puteri prea neobișnuite pentru a li se permite să trăiască printre oamenii normali.

Așa că nava-amiral părăsi Vhuxirul, împreună cu *Jack-pot*-ul.

Lior profită de călătorie pentru a-l ruga pe Krund să-l căsătorească cu cea pe care o iubea atât și bătrânul ofițer acceptă încântat să le facă pe plac prietenilor săi.

Ceremonia se petrecu repede, fără prea mult fast.

Când Lior și Liossa debarcară pe planeta otrăvită, deveniseră soț și soție, conform legilor federale.

Transferul lui Antus și Edfa se petrecu sub supravegherea stăpânilor planetei.

Cele două triste personaje erau prea abătute pentru a opune vreo rezistență, așa că operațiune se derulă fără probleme.

Krund își luă rămas bun de la cei care salvaseră galaxia de o soartă înspăimântătoare și îi asigură de recunoștința lui sinceră.

Apoi nava-amiral părăsi planeta, lăsându-i singuri pe puținii locuitori.

Cuplul proaspăt căsătorit nu-i supraveghe prea mult timp pe cei doi prizonieri: nici unul, nici celălalt nu se adaptară a viața aceea primitivă. Antus se spânzură și într-o seară, beată fiind, Edfa căzu în mlaștină și se înecă.

Pe planeta otrăvită se dezvoltă o rasă nouă, pașnică, printre veselele mandragore.

Câteodată, pneumunii veneau să-i viziteze și se jucau cu copiii.

Lior, ajuns un adevărat patriarh, își supraveghează acum nepoții și strănepoții și îi învață să călătorească în spațiu.

Toți băieții seamănă cu el: au picioarele strâmbe și spatele cocoșat. Din fericire, fetele seamănă leit cu Liossa, acum bătrână și ea, dar care și-a păstrat frumusețea serenă.

Nici o astronavă nu se apropie prea mult de Iudes, pentru că planeta are o reputație foarte proastă.

Nenorocoasele nave care trec prin apropiere sunt invadate de spirite fantastice care joacă renghiuri răutăcioase membrilor echipajului.

Dar așa sunt copiii...

Mai târziu, copiii lui Lior și ai Liossei vor pleca în vastul univers pentru a coloniza planete îndepărtate. Pentru moment se simt foarte bine pe Iudes și le place la nebunie să se joace în interiorul vechiului *Jack-pot*, care ruginește la umbra pădurii.